

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

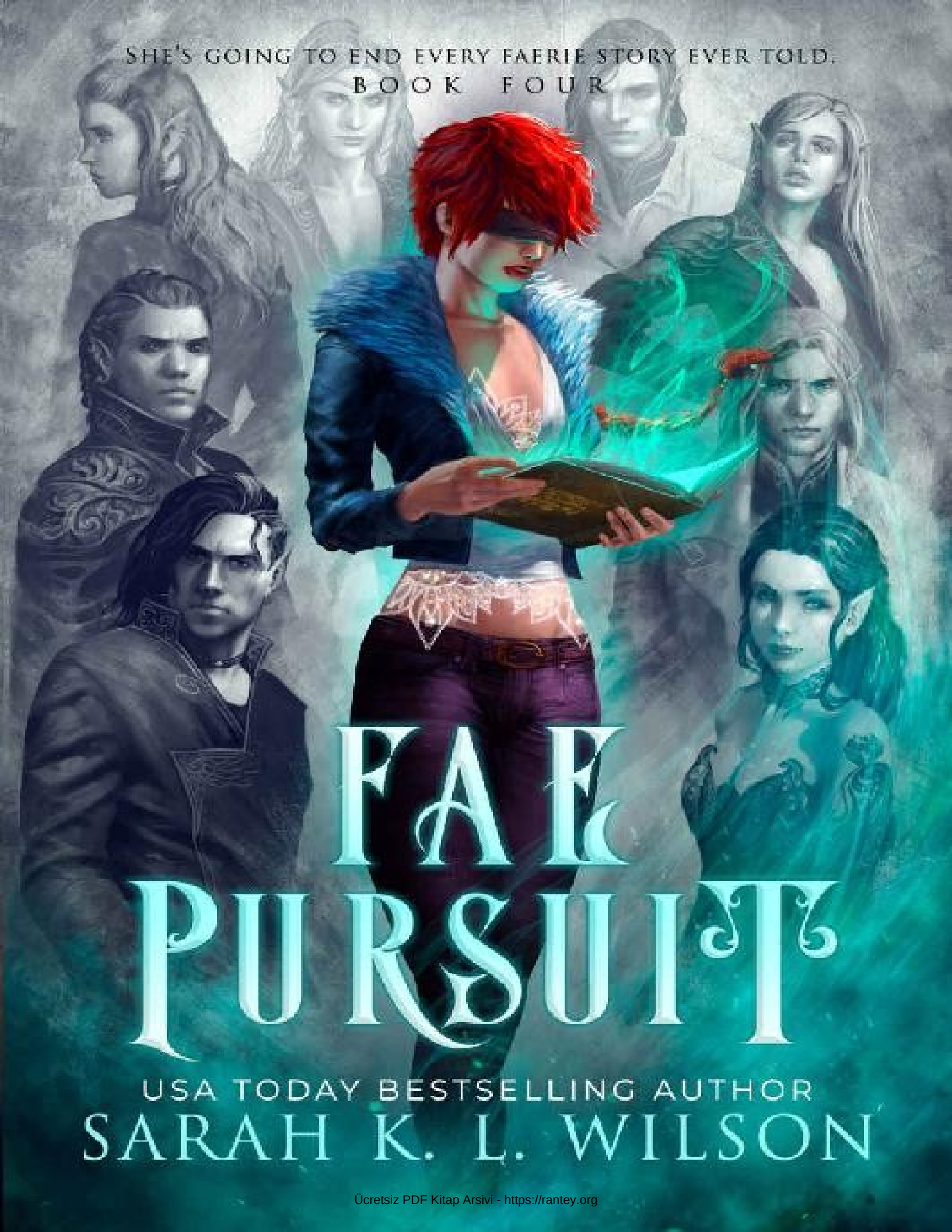
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHE'S GOING TO END EVERY FAERIE STORY EVER TOLD.
BOOK FOUR

FAE PURSUIT

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
SARAH K. L. WILSON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Fae Peşinde

Tangled Fae: Dördüncü Kitap

Sarah K. L. Wilson

Sarah K. L. Wilson tarafından yayınlandı, 2020.

Bu bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla benzerlikler tamamen tesadüfidir.

FAE PURSUIT

İlk baskı. 17 Nisan 2020. Telif Hakkı©

2020 Sarah K. L. Wilson. Sarah K. L.

Wilson tarafından yazılmıştır.

İçindekiler

[Başlık Sayfası Telif](#)

[Hakkı Sayfası İthaf](#)

[Sarah K. L. Wilson Yazarının Diğer](#)

[Kitapları BİRİNCİ KİTAP](#)

[Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm](#)

[Faewald'ın başlarında...](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Faewald'da daha önce ...](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Sekizinci](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Bölüm On Birinci](#)

[BölümOnuncu](#)

On İkinci Bölüm

On On Üçüncü

Bölüm On Dört

Bölüm Bölüm

Altıncı Bölüm On

Beş İKİNCİ KİTAP

Faewald'ın başlarında:

On Yedi Bölüm On

Sekiz Bölüm Bir On

Dokuz Yirmi Yirmi

Yirmi Yirmi Bölüm

Bölüm Üç Bölüm

Bölüm Yirmi Bölüm

Yirmi Bölüm Yirmi

Bölüm Yirmi Bölüm

Yirmi Bölüm Yirmi

Dokuz Bölümİki Dört

Beş Altı Yedi Sekiz

Otuzuncu Bölüm

Otuzbirinci Bölüm

Otuzikinci Bölüm

Otuzüçüncü

Otuzdördüncü Bölüm

Otuzbeşinci Bölüm

Perde Arkası:

Cale için, her zaman.

Sarah K. L. Wilson Yazarının Diğer Kitapları

Ejderha Okulu Serisi

İlk Uçuş
Başlangıcı
Karanlık Prens
Yakut Adalar
Yeminli
Alacakaranlık
Antlaşması İlk
Mesaj Savaşan
Vaatler
Ejderhaların Prensi
Karanlık Gece
Parlak Umutlar
Sadakat İşareti
Korkunç Görev
Kadim Müttefikler
Kanatların
Kavalı Ejder
Kavalcısı
Ölümün Tozu
Belalı Savaş
Yıldızlı Gece
Yükselen Işık

Ejderha Bukalemun Serisi

Rogue'un Görevi
Aldatma Yolları Buz
Şehri
Güç Sisi Gümüş
Gözler Efsaneler
Dünyası Ayın
Peşinde Gölge
Görevi
Sürünen Karanlık
Golem Kuşatması
Dağların Belleği Zaferin

Rengi Dragon Tide

Serisi Dragonlet

Ejderha Asası
Umutsuz Uçuş Umut
Kabarcıkları Kader
Dalgaları Değişim
Gelgitleri
Güç Anahtarları
Kaya Yiyenler
Yeraltı Dünyası
Seçilmiş Kişi

Unweaving Chronicles Serisi

Tanrıların Dişleri Şimşek
İki Kez Düşer Gök
Gürültüsü Yüksekleri
Çınlatır

Efsaneler Köprüsü Serisi

Summernight
Dawnspell
Autumngale
Winterfast
Springhatch

Karışık Fae Serisi

Fae Avcısı
Fae Esiri
Fae Kabusu

BİRİNCİ KİTAP

*Tha-thrum, Tha-thrum, ayakları davul,
Sıçırıyorlar, kovalıyorlar, kaçıyorlar, koşuyorlar.
Uyuşuk papatyaların sürüklendiği
yerde, Kayalık tepelerin ve
uçurumların üzerinde, Çağrıya kulak
vermek için uçurumdan atlayın,
Çırpınan çenelerden dans et, Dişlerin ve
pençelerin yırtılmasından fırla, Şafağı
umut et, uzak uzun,
Aynı şekilde düşerler, hem zayıf hem
güçlü, Gülün, ölü yaratıklar, gülün ve
oynayın, Dans edin ve dönün güne
kadar.*

Faewald Şarkıları

Birinci Bölüm

İnsanların dünyasından Faewald' adımı attığımda etrafımızı alacakaranlık kaplamıştı. Will-o-the-wisps neredeyse gecenin alçalan kömüründe düzensiz bir şekilde dans ediyordu. Bir elimle kılıca, diğer elimle de Scouvrel'e sarıldım.

"Ben zaten senin gücündeyim, Kâbus," dedi kuru bir sesle. "Beni çalınmasından korktuğun bir biblo gibi kendine bağlamana gerek yok." Arkamızda, havadaki yırtık kapandı ve tuttuğum bir iç çekişi serbest bıraktım

İç

nd "Onu ben öldürdüm," dedim sıkıca.

e. "Evet, Kabus," dedi Scouvrel, kafesime bakmak için eğilerek sonra tekrar bana baktı. "Denge'ye Büyük Hakaret'i ilettin. Neredeyse ölümsüz olan bizlerin bile tam anlamıyla ölümsüz olmadığımızın son hatırlatıcısı. Ne salgın hastalık ne de açlık bizi mahvedebilir ama öfkeli Avcı'nın elindeki kırık bir ok da bizi aynı şekilde tamamen koparacaktır. Ve yine de, bu sizi tehlikeli bir durumda bırakan bir hakarettir."

"Hiç sanmıyorum," dedim kendimden emin bir şekilde. "Seni geri çaldım, kız kardeşimi de."

Kafesin içinden bir tıslama duydum.

"O zaman ben senin ganimetin miyim, Korsan? Çalıntı hazinen mi?" Scouvrel eğlenerek sordu.

"Sen pek çok şeysin," dedim kaşlarımı çatarak. "Dost, müttefik, koca, hain ve esir ama bir hazine kadar pasif bir şey değilsin."

"Onun gibi konuşmaya başladın," dedi kız kardeşim kafesten. "Bu iyiye işaret değil. Vale'yle evlendiğini duyduğumda çok şaşırmıştım. Sana hiç benzemiyor."

Onu görmezden geldim. Onunla daha sonra ilgilenecektim.

"Neredeyiz Vale?" Scouvrel'e sordum - ya da belki de gerçek adı bu olduğu için onu Finmark olarak düşünmeliydim. Bunu kendime saklamak akıllıca görünüyordu. Bunu yüksek sesle söylediğimi duyan tek kişi Denge ve o artık ölmüştü.

"Bunlar Hummingdaleler," dedi bakarak. Yuvarlak bir tepenin , toprak her yöne doğru bizden uzaklaşıyordu.

Uzun ot tutamları ılık rüzgarda uçuşuyordu - kışlık giysilerimle benim için çok sıcaktı - ve kollarım kadar kalın sarmaşıklar yerde ve etrafta sürünüyordu

Tepede o kadar büyük çiçekler açardı ki Scouvrel ve ben kimsenin ruhu duymadan bir tanesinin içine girebilirdik. Bunu neden düşünmüştüm ki?

Çiçeklerin baş döndürücü kokusu havayı dolduruyordu ve büyük Benim kadar iri sinek kuşları birinden diğerine kanat çırpıyor, nektarlarını içmek için içeri dalıyorlardı.

"Buraya en son geldiğimden beri ne kadar zaman geçti acaba?" diye düşündüm.

Hulanna kafesten, "Buraya en son geldiğimden bu yana bir gün geçti," dedi. "Kanlı Ay hâlâ yükseliyor. Alt tarafındaki narin kırmızı kenarı görüyor musunuz? Kan tüm ay boyunca yavaş yavaş ayı dolduracak döngü. Artık yerimizi ve tarihimizi belirlediğimize göre, serbest bırakılmam için pazarlık yapmak istiyorum."

Kız kardeşime bakmak için kafesi kaldırdım ve sanki gözüme bir şey fırlatıyormuş gibi elini dramatik bir şekilde bana doğru uzattı. Hiçbir şey olmadı. Bir kaşımı kaldırdım.

"Üzerimde büyü yapmaya mı çalışıyorsun, kardeşim?" Kafesini beni tehlikeye atamayacağı kadar uzakta tutarak sordum. "Bir an için bile sana güvendiğimi düşünme. Kocanı katledişini kendi gözlerimle gördüm. Bir Fae ordusunu köyümüze, evimize getirişini izledim! Seni izledim babama işkence ediyor. Güvenim çok zayıf."

Çılgın geyiğin arkasından kayarak tısladı. Kafesin parmaklıklarına tekrar saldırdı ve kemik kıran darbelerle vurdu. asla huzur ve uyum yoktu, mi? Çocuklar hariç tüm "misafirlerim" yaşayan her şeyi öldürmekten başka bir şey istemiyor gibiydi.

"Yeter," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. Kardeşimi hiçbir yerde bırakamazdım yoksa onu kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırdım ama Scouvrel'le konuşmam gerekiyordu ve ben mahremiyet istiyordu. Kafesi yere bıraktım ve önce sadağımı sonra da paltomu çıkarıp kafesin üzerini örttüm.

Tekrar başımı kaldırdığımda Scouvrel'in kaşları kalkmıştı.

"Konuşmamız gerek ve onun yorum yapmasını istemiyorum," diye açıkladım. Scouvrel yavaşça yükselen aya baktı. "Eğer sohbet etmek istiyorsan, çabuk konuşmalısınız."

"Artık düşman olduğumuzu söylemiştin," dedim sıkıca. Gergin olduğumu anlayamazdı, değil mi?

Başını salladı. "Sen artık Leveler'sın. Yanlışların düzelticisi. Dünyaların yok edicisi."

"Bu ne anlama geliyor?" Israr ettim.

Çok eğildi ve ben de eğildim. Belki de bana Hulanna ile paylaşılamayacak kadar gizli bir şey söylemeyi planlıyordu. Belki de...

Beni öyle aniden, öyle umutsuzca, öyle şiddetle öptü ki nefesim kesildi. Dudağımda, dişlerinin narin etimi sıyırdığı yerdeki kanın tadını alabiliyordum. Geri çekildiğinde yüz ifadesi acı içindeydi, gözleri çok parlaktı.

"Sevgili Kabus, beni paramparça edeceksin. Beni yok edeceksin. Her parçamı kıracak ve toz haline getireceksin."

Neden bahsediyordu?

"O diğer Denge yapmadı," diye itiraz ettim.

"Biz madalyonun iki yüzüyüz - benim rolüm kaos tohumları ekmek, seninki ise düzen getirmek; tıpkı Sooth'un işinin aydınlanma ve içgörü, Akrabakatili'nin işinin ise karmaşa ve karışıklık getirmek olması gibi."

"Sana zaten söyledim," dedim sertçe - sertçe çünkü şimdi beni korkutuyordu. "Seçmediğim hiçbir rolü üstlenmem. Denge olmayı ben seçmedim. Bir beyaz kanadım ve bir koyu kanadım ya da saçımın bir koyu yarısı ve bir açık yarısı yok. Kötülük yapmaya, dengeyi bozmaya, sizi köleleştirmeye ya da kimseyi kandırmaya bağlı ve kararlı değilim!"

"Karşı koyamazsın, korkunç Kabus," diye fısıldadı, hafif bir Parmakları kollarımı çok sıkı bir şekilde sıkarken saçlarımı öptü. "Artık başka bir rol oynayamazsın. Güneş ve ay, gündüz ve gece, balık ve kuş gibi sonsuza dek ayırırız. Uzaktan sana hayranlık duyabilir ve seni onurlandırabilirim ama bir daha asla bir olamayız."

"Başından bir değildik zaten," diye .

Bana sadece yeni kazılmış bir kuyu kadar derin gözlerle baktı.

"Elimi tuttun. Bana kurbağayı verdin. Şimdi bana kanını sunmayacağını mı söylüyorsun?"

Evliliğimizi onaylayan anlaşmanın bir sonraki kısmı bu muydu? Titredim. Fae'ler için her zaman kan vardı. Başka bir şey düşünemezler miydi? Ona ekmek pişiremez miydim ya da bir dizi güzel ok yapamaz mıyım? Hayır, kan olmak zorundaydı.

O iki işareti yerine getirmiştım. İstmeden evliliğimizi kabul etmişim. Hiç kabul etmemeliydim.

Bir Fae ile evlenmek doğru değildi. Bu onların dünyasını kabul , onlara izin vermenin ya da bir şekilde onların dehşetlerini zımnen onaylamanın bir işaretiydi. Ve ben bunların yapamadım. Ona artık Fae'lerle işimin bittiğini söylemeliydim.

ona. Törens el eylemleri bitirmek ya da herhangi bir Şeyi onaylamak umurumda değildi, o benim olduğu kadar ben de onun hainiydim.

İfademin sertleştiğini hissettim. Kelimelerin dilimde Őekillendięini hissettim. Cesur olmam gerekiyordu. Yapmam gerekeni yapmalıyım. Hiçbir yanlış anlaŐılma olmamalıydı.

Gözlerinde bir Şey titreŐti - savunmasız ve çiğ bir Şey. Çenemi bir çırpıda kap.

"Faewald benim bir Şey olduğumu söylüyor diye," dedim kollarımı göğsümde kavuŐturarak, "bunun doğru olduğu anlamına gelmez. Hangi rolleri dolduracağımı ben seğerim. Ve ben Denge *değilim*."

Dudaklarının kenarında alaycı bir gülümsemenin titreŐimi dolaŐtı. "O zaman neden sevgili Kâbus, gözlerinden biri aniden yeşil ve diğeri kahverengi?"

Nefesim kesildi. Neden ? El yordamıyla aynamı aradım ama çantamla birlikte geri gelmişti. Gözlerimin rengi gerçekten deęiŐmiŐ miydi?

Scouvre el ayak parmaklarının ucunda doğrulup, kömür dumanından kanatlarını omuzlarından çıkararak, "ne kadar rahatsızlığınız beni çok sevindirse de," dedi. "EŞyalarını geri almalısın - hem de hemen. Bizden birinin daha yakınlarda olduğunu hissedebiliyorum ve bu sadece tek bir anlama gelebilir."

"Bu ne anlama geliyor?" Ceketimi Hulanna'nın kafesinden alıp tekrar üzerime geğirirken sordum.

"Korna sesleri, topukların kovalaması, kalbin çarpması ve en değerli rüyaların sonu," diye fısıldadı, elimi havadan kaptı ve ağrıyan gözlerle parmaklarımın ucunu öptü.

Ama bunun cazibesine kapılmamam gerektiğini biliyordum. Ona tekrar güvenmemem gerektiğini biliyordum. Dostluk ve ortak amaçlar iddia edebilirdi. Ama sonuçta o da herhangi bir Fae kadar zalimliğe bağlıydı. Eğer onu ve onları yenmek istiyorsam, onlar gibi düşünmeye baŐlamalı ve kalbimi buz kadar sert yapmalıyım.

İkinci Bölüm

Bir boru sesi havayı delip geçtiğinde KIVRICIM omzumda ve kafes kemerimdeydi. Sesi bir kurt ile bir kavalın yuvarlanan özleminin karışımına benziyordu.

"Faewald'da müzik olmadığını sanıyordum," diye nefes nefese kaldım.

Kız kardeşim, bıçağımı kafesin parmaklıklarına saplamak istememe neden olacak şekilde kıs kıs güldü. Onu görmezden geldim.

Scouvrel ufku tararken gözleri keskin bir şekilde, "Bu müzik değil, musallat Kabus," dedi. Dikiş iğnesi tekrar elindeydi. "At sürüyorlar."

"O iğneyi neden saklıyorsun?" diye sordum. "Faewald'da daha iyi kılıçlar olmalı."

"Benim bile bin yılda bir duygusal bir an yaşamama izin var, değil mi Kabus? Yoksa beni bu eşsiz mutluluktan mahrum etmek mi istiyorsun?"

"Özgürlüğünüz dışında sizden hiçbir şey çalmadım - ve onu da geri verdim."

"Yalanlar dudaklarından güzel kokulu yağ gibi dökülüyor, seni korkunç Kabus. Çaldığının farkında olmadığın şeyler çaldın." Ses tonunda sevgi mi yoksa alay mı olduğunu anlayamadım. "Ama şimdi kaçmalısınız ya da hayatlar."

"Neyden kaçacaksın?" diye sordum. "Artık Denge olduğum için Fae'lerin beni buraya kadar kovalayacağından mı korkuyorsun?"

"Seni sadece burada kovalamayacaklar, Kabus. Seni kovalayacaklar *her yerde* kan akacak kadar çok öldürene kadar Faewald boyunca nehirler. Ama şimdi kaçtığımız şey bu değil. Kanlı Ay gökyüzünde olduğu sürece, Vahşi Av çağrılır. Duyduğun o ses onun gelişini haber veriyordu. Ölüler bizi kovalıyor ve öldürdüklerimiz de peşimizde, bizi kendileriyle birlikte Korku Kapıları'nın ardındaki dünyaya sürüklemek istiyorlar. Bu da demek oluyor ki şafağa kadar ya da bizi koruyacak toprak işaretli bir kapı bulana kadar kaçmalısınız."

Kulağa iyi gelmedi.

"Benimle pazarlık et, Kabus - son bir kez."

"Son" kelimesi neden bu kadar acı vericiydi?

"Ne için pazarlık yapmak istiyorsun?" diye sordum.

"Bu gece seni güvenli bir yere uçurmama izin ver," dedi gözlerinde kalp eriten bir bakışla. "İsmim karşılığında."

Ama ona adını geri vermek istemedim. Elimdeki tek güç buyken olmazdı. Onu hiç anlamıyordum - ne beni güvende tutmak için yediği dayakları, ne benimle neden evlendiğini, hatta ne de bana neden ihanet ettiğini.

Çünkü zorlandığı konusunda ne söylerse söylesin, yine de *yapmıştı*. Ve ben değer verdiğim birine asla böyle bir şey yapmazdım. Başka bir yol bulurdum.

Daha da kötüsü. Kalbimin onun yanında çok hızlı atıyor gibi hoşuma gitmiyordu - sanki beni ateşlendiriyormuş gibi ya da ondan kurtulamıyormuşum gibi - sanki o ölümcül bir hastalıkmuş gibi.

Bunun bana hissettirdikleriyle savaşmanın bir yolu ve onun adı sahip olduğum tek silahtı.

"Sanmıyorum," dedim, tepeden aşağı Kanlı Ay'a doğru koşarken, ayaklarım alışık olmadığım arazide uçuyordu.

Tökezleme, Allie. Tökezleme. Eğer yaparsan gerçekten aptal gibi görürsün!

Kafes elimde tıngırdadı. Kız kardeşim her adımda parmaklıklara çarpıyor olmalı.

"Yanlış yöne koşuyorsun!" Scourel bana yetişirken kaşlarını çatarak konuştu. Gömleğinin düğmelerini hâlâ iliklememişti ve esen rüzgâr gömleğini yakalayıp gövdesini ortaya çıkardığında yaralarını ve diken dövmelelerini gördüm.

Benim için acı çektiği ve benim isteğim dışında benimle evlendiği zamandan kalma dikenleri taşıdığı yer - tıpkı şimdi kollarımda taşıdığım tüyler gibi - benimkilerle karışan onun izleri. Neyin sizi neyin onu incittiğini artık ayırt edemeyecek kadar başka bir kişiye bağlanmak mümkün olabilir mi? Onların çıkarlarının senin çıkarların haline geldiği noktaya kadar. ve onların geleceği sizin geleceğiniz mi?

"O zaman bana doğru yolu göster," dedim, her adımda tüm gücümü zorlayarak. Hayal kırıklığımı koşturmak yönlendirmek iyi hissettiriyordu. Her umutsuz düşünceyi adımlarıma pompalayarak ilerliyordum. "Bana nereye gideceğimi ve ne yapacağımı göster. Tekrar müttefikim ol. Bana bunun son kez olduğunu söyleme. Bana düşman ve rakip olduğumuzu ve birbirimizi yok etmeye yazgılı olduğumuzu söyleme. Sakın - "

Ayaklarım altımdan kaydı ve kalbim boğazıma fırladı. Nefes nefese kaldım, tehdidi arıyordum ama havadaydık, Scourel'in kanatlarıyla yükseliyorduk. Beni göğsüne bastırdı, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı, eğilip alnını alnıma bastırırken yüzündeki ifade öfkeliydi.

"İmkânsız istemeyi bırak, Kâbus. Beni istediğin kadar avla. Yemek tatsızlaşana ve şarap sudan daha az baş döndürücü olana kadar beni rahatsız et, ama umutla bana işkence etme."

Orada bir yerlerde, ailem ve bana ihtiyacı olan yüzlerce çocuk vardı. Orada bir yerlerde, Fae ve ölümlüler arasında durdurulması gereken bir savaş vardı. Ve benim tek müttefikim kader bizi ayırmış gibi davranıyordu. Onun üzerindeki gücümden vazgeçecek kadar istediğim tek bir şey *vardı*. Gerçi bunu istemekle aptallık etmişim.

"Bana söz ver, fark etmez - o roller olsun ya da olmasın, benimle savaşıyorsun, beni savunacaksın," dedim ve parmaklarımın yaralarına doğru kaymasına izin verdim. Omzundaki açık yarada parmağımı gezdirdiğimde irkildi. "Buna benim için katlandın. Bana bunun bir hiç uğruna olduğunu söyleme. Kendini bana teslim et ve ben de sana adını geri vereyim."

Teklifimden acı duyarak başını salladı.

"Aptal olma Allie," diye tısladı Hulanna. "Eğer onun adını taşıyorsan ve gerçekten Denge sensen, o zaman her şeye sahipsin demektir. Birlikte Faewald'a ve Ölümlüler dünyasına hükmedebiliriz. Güzel bir çift göz için bundan vazgeçme. Benim yaptığım hatayı yapma."

"Tutamayacağım bir söz veremem," diye tısladı Scouvrel, sanki acı çekiyormuş gibi.

"Bu sözü vermeyen bir adamla evlenemem."

Arkamızdaki boru sesleri tekrar duyuldu ve ardından Scouvrel yere doğru daldı.

"Yaralandın mı?" Nefes nefese kaldım.

"Av sırasında sadece kısa bir süre uçabilir," dedi Hulanna küçümseyerek. "Bizi fethetmeyi umuyorsun ama Faewald'ın temel kurallarını bile bilmiyorsun. Tam bir küçük kasaba fanisisin, Allie. Acınacak haldesin. Eğer şey biliyor olsaydın, Vahşi Av'ın Faewald'ın büyüünü emdiğini ve kaçarken bizi zayıflattığını bilirdin. Aptal kocan seni etkilemek için elindekini boşa harcamamalıydı."

"Sanırım diliniz çok sivri, Kupaların Leydisi," diye mırıldandı Scouvrel yere indiğimizde, yere çarptığımızda kocaman beyaz bir çiçeğe çarparak. Ani inişimiz yüzünden kemiklerim sarsıldı ama Scouvrel konuşmayı kesmedi bile.

"Belki de sana kendi kulaklarından birini yedirirsem biraz rahatlarsın."

"Yapabileceğinden şüpheliyim Vale," diye karşılık verdi Hulanna. "Gelişmiş güzelliğime ve ölümsüzlüğüme rağmen kız kardeşime olan benzerliğim hâlâ devam ediyor. Yapabilir misin

Aynı sesle ıglık atmamı dinlemeye dayanabilir misin? Acılarımın onun gözlerine yansımasını izlemenin azabına dayanabilir misin?"

Kıs kıs güldü, ama kahkahasının beni tedirgin eden bir yanı vardı.

Korna tekrar çaldı - daha yakından.

"Kaçmazsak ne olur?" diye sordum, sesim hoşuma gittiğinden daha titrekti.

"Taşa dönüşürüz," dedi Hulanna. "*Toprağa kök salmış gibi olacaksın* "*Korkaklığınız ayaklarınızı yerden kesti.* Bu kurallardan biri. O yüzden koş benim çelimsiz ölümlü kardeşim. Ayakların kanayana kadar koş."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu.

Faewald'da daha önce...

Onun gelmesini bekliyordu. Sonunda kapıdan geçip ipek bir çantada asılı olduğu yere geldiğinde, onun orada beklediğini, kelimelerini dikkatle seçtiğini hissedebiliyordu.

"Her zaman Vale'nin en iyi role sahip olduğunu düşünmüşümdür," dedi yumuşak bir sesle.

Bir bıçak burnunun birkaç santim ötesindeki kırmızı ipeği deldi. Geri çekildi ve bıçak ipek torbadan aşağı kayarak onu yere düşürürken kaçtı.

Ayağa fırladı, soğuk havaya şükrederek soluk soluğa kaldı, kasları ve eklemleri her an pes edecekmiş gibi hissediyordu. Ne kadar zamandır onun içindeydi? Yıllar gibi gelmişti.

Etraflarındaki hava girdap gibi dönerken üzerindeki nemli ter kurumuştı. "Eee?" diye sordu mükemmel kaşlarını kaldırarak.

"Nasıl isterseniz," diye . İçinde durduğu taş çemberin hemen ötesinde gücünün hissedebiliyordu.

"Seni bu çemberin dışına çıkarabilirim," dedi, giydiği elbiseyle oynarken - tamamen beyaz cam boncuklardan yapılmış bir elbise. Boncuklar yakadan bir omzun üzerinden ve yine kalçalar boyunca bağlanmıştı. Boncukların gerilmesi ve sarkması, o hareket ettiğinde takırdamalarına ve titremelerine neden oluyordu.

Heyecanını belli etmemeye çalıştı ama dudaklarını yalamaktan kendini alamadı.

"Benimle pazarlık et," . "Hayatın için benimle pazarlık yap." Adam yutkundu.

"Teklifiniz nedir, Kupaların Leydisi?"

Sanki bu pazarlığı daha yeni düşünüyormuş gibi parmaklarını yumuşak kızıl saçlarında gezdirdi - sanki o kendi teri ve acısı içinde kıvrılırken günlerdir bunu düşünmüyormuş gibi.

"Kız kardeşimi avla. Onu bul ve Faewald'a getir," diye . "Ve?" diye sordu.

"Sadece bu."

"Peki ben ne alacağım?"

"Sizi yükünüzden kurtaracağım - borcunuzdan ve üzerinizdeki bağdan. Özgür ve temiz olacaksın."

"Anlaştık," dedi bir sesle. "Pazarlığınızı kabul ediyorum."

İlk hatasını çoktan yapmıştı. Kız kardeşini aldıktan sonra ne yapacağını belirtmemişti. Ve onun zaten bunun için bir planı vardı.

Üçüncü Bölüm

Tepeden aşağıya doğru koştuk, kıvrılan yeşil sarmaşıkların ve yumuşak çırpınan yaprakların etrafından daldık, paniklemiş sinek kuşlarının vızıltısının etrafından eğildik ve dokunduk, şimşek hızıyla yanımızdan geçtik. Will-o-the-wisps, parlayan

eflatun ya da yumuşak deniz mavisi ya da parlak sarı, havada çırpınıyor, sanki sayıları arttıkça güvende olacaklarmış gibi giderek daha büyük sürüler halinde toplanıyorlardı.

bizim için olduğu gibi.

Açık araziye dağılmış heykeller - sanki bir sanatçı , onları kimin görebileceğini umursamadan heykeller dikmişti. Elbette bunlar Fae'ydi - birebir gerçek boyutlarda ve yüzlerinde dehşet ifadeleriyle tasvir edilmişlerdi. Belli ki favori bir ifadesi vardı.

Yakınlardaki biri, Kanatlar Sarayı'nın partisinde gördüğüm kadına neredeyse tıpatıp benziyordu - elbisesinin omzuna baykuş dikilmiş olan. Tasvirde gözleri kocaman açılmış, dudakları dehşetle aralanmıştı.

Ayaklarım yosunlu çimlerin üzerinde hızla , kalbim göğsümde dörtlü koşuyor ve bacaklarım yavaşlamam için bana bağıırken ciğerlerim yeterince hızlı nefes almak için zorlanıyordu. Durmaya cesaret edemedim. Bir sonraki yokuşu tırmanırken Scouvrel hızını benimkine uydurdu ve ben de arkama bir göz attım.

Ölülerin bizi kovaladığını iddia ettiğinde ona inanmamıştım ama korkunç gölgeler ordusu yanıldığını kanıtladı. Titreyen ışıklar üzerinde ilerliyorlardı. Binekler - tilkiler ve geyikler, tek boynuzlu atlar ve anka kuşları, tazılar ve vaşaklar, adını bilmediğim koşan kuşlar - ve hatta keçi ağılımızdan daha kalın gövdeli bir yılan. Her birinin sırtında bir, iki, hatta beş ölü vardı. Neredeyse saydamdılar ama kireçli tonlarda hatları vardı ve uzaktan bile ellerinin silahlarla dolu olduğunu görebiliyordum.

İçlerinden birini görünce nefesim kesildi. Kanatları çok tanıdık - Biri koyu renkli bir yarasa kanadı, diğeri ise parlak beyaz tüylü bir kuş kanadı. Eski Denge. Scouvrel doğruyu söylüyordu - ölülerimiz bizi avlıyordu.

En önlerinde soluk mavi köpek hayaletleri koşuyordu. Her biri benim büyüdüğüm kulübeden daha büyüktü. Göğüsleri genişti ve kasları dalgalanıyordu. Ay ışığı en dişlerinde parlıyordu. Koşuyorlardı, ağızlarından ruh salyaları akıyordu.

Köpeklerden birinin üzerinde koç gibi boynuzlu ve gömleksiz, devasa bir figür vardı. Vücudunda bir gül fidanı gibi sıra sıra dikenler vardı ve bu dikenler boyunda küçük bir şekilde başlayıp eklemlerine ulaştıkça pençeler kadar büyüyordu

ve pantolonunun bel bandında. Ucunda bir kanca olan uzun kuyruğu arkasından geliyor, sanki bir şey onu tedirgin ediyormuş gibi havayı yararak ilerliyordu. Teni yağsız süt gibi maviydi ama gözleri doğaüstü bir turuncuyla parlıyordu.

Mavi dövmeler dikenli derisinin etrafında ilmekler halinde dönüyordu ve başı, başının ortasından aşağıya doğru uzanan, omzuna ulaştığında bir kırbacın ucu gibi dört eşit örgüye ayrılan uzun ve şık bir şekilde tıraş edilmişti. Uzun, sivri Fae kulaklarında bir düzine fildişi halka vardı.

Uzaktan gözlerinin benimkilerle buluştuğuna yemin edebilirdim. Gördüğüm manzara karşısında ürperdim.

"Bekle," diye nefes nefese kaldım. "Dünyalar arasında geçiş yapabiliriz.

Bırak da kılıcımı çekeyim." "Vahşi Av sırasında değil," diye soludu

Scouvrel. Yorgun görünmüyordu ve

Yine de nefesi çabuk geldi. "Depolamadığınız sürece Av sırasında hiçbir büyü işe yaramayacaktır."

"Denemek zorundayım!" Kılıcı çektim ve havayı kestim. Tekrar. Tekrar.

Hiçbir şey olmadı.

Scouvrel'in elimi tutup beni peşinden sürüklemesi için tam zamanında lanet okuyarak kılıcı kemerime geri soktum.

"Kaç küçük hamamböceği," diye seslendi kız kardeşim bana. "Kaç, kaç, kaç!" "Sessiz ol," diye hırladım ona. "Böbürlenecek durumda değilsin."

"Öyle değil miyim? Beni yakaladınız ama yine de kazanamadınız.

Kehanet gerçekleşmedi. Ordularım hâlâ ölümlülerin dünyasında dolaşıyor. Şimdi ne yapabilirsin ki?"

bir korku saplansa da onu görmezden geldim. Sözlerinin ne kadar doğru olduğu üzerinde duramazdım - şu anda değil.

Korna sesleri tekrar duyuldu ve bacaklarımın arkasına yeni ürpertiler gönderdi.

"Bu taraftan," diye nefes nefese kaldı Scouvrel.

"Biz de bir şeye binebilir miyiz?" Nefes nefese kaldım.

"Eğer bir şey bulabilirsek. Her şey koşuyor olacak. Fae ve canavar.

Yakalayabildiklerini yok edecekler, bizi taşa çevirecekler ya da Dehşet Kapısı'na sürükleyecekler."

O heykeller... gözlerinde dehşet olanlar... taşa dönüştürülenler onlar ?

"Dehşet Kapısı nedir?"

Kız kardeşim gülmeye başladı - ürkütücü, çıldırtıcı bir kahkaha. "Anlat ona Vale. Ona Dehşet Kapısı'ndan bahset. Vahşi Av onu yakalarsa neler olacağını anlat."

Beni saten çiçeklerinin arasından çekiştirirken Scouvrel'in ifadesi taş gibi sertti. Yapraklar esintide dans edip dalgalanırken yüzünde ürkütücü gölgeler dans ediyordu.

"Kupaların Leydisi'ne aldırma, Kabus. Buradan çok uzak olmayan bir yer biliyorum. Ayaklarımız çevik ve yüreğimiz güçlü olmalı, ancak bu gecikmelere bir son verirsek yeterince hızlı olacağız. Yoksa bir dahaki sefere Av'a binmeyi mi tercih edersin?

Korna çaldığında eski Denge'nin şimdi sizi kovaladığı gibi beni kovalayacak mısınız?" "Bunu fark ettin mi?" "Fark ettin mi?" diye sordum, sesim bir Gıcırtı.

"Beni de avlıyor," diye hırladı Scouvrel. "Bütün ölümlerim öyle. Ve onlardan çok fazla var. Ben parlayan bir şövalye değilim, küçük Avcı. Ben ölüm ve dehşetim. Gölgelelerin zıplayıp saklanmasına neden olan şeyim."

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Ben buyum. Avcılar böyledir." "Lütfen, övünmeyi Av'dan kurtulduğumuz zamana sakla."

Hulanna dedi ki.

Kafesini sertçe salladım, acı tıslamasına gülümsedim. Sonra donup kaldım. "Kabus mu?" Scouvrel sordu. "Yaralandın mı?"

Başımı salladım, koşmaya devam ettim ama içimdeki o dürtü beni dehşete düşürdü - intikamı tattığımda içimi dolduran o tatlı sevinç. Bu yeni bir şey miydi? Yeni 'rolümle' birlikte mi gelmişti?

Her zaman seçimlerimizin toplamı olduğumuza inanmışımdır. Ve şimdiye kadar doğru seçimi yapıyordum - ya da en azından yapmaya çalışıyordum. Bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi? *Değil miydi?*

Bir tepeden aşağı yuvarlandık, gevşek toprağın üzerinde kaydık ve gece açan zambakların arasından akan küçük bir dereye vardık, beyaz yaprakları yükselen Kanlı Ay tarafından kırmızıya boyanmıştı. , şaşkınlık içinde hareketsiz duran, at büyüklüğünde bir çift korkunç tilki duruyordu, sırtları yedi ölüyle doluydu.

Scouvrel'in parmakları elimi kavradı ve sonra dereden aşağıya doğru koşmaya başladık, su öfkeli sıçramalarla etrafımıza sıçırıyor, beni ıslatıyordu. Pantolonumdan yüzüme ve ellerime sıçradı. Ayaklarıma bir göz attım ve tekrar yukarı bakmak zorunda kaldım. Sudan korkunç eller yükseliyordu, mavi ve sanki gerçek değilmiş gibi titriyorlardı. Her adımda ayaklarımızı yakalıyorlardı.

Hulanna kafesten çılgınlık attı. Diğerleriyle birlikte katlanmak zorunda kalacaktı.

Biz.

Nefesim kesik kesik geliyordu ve ağzımın arkasında kan tadı alıyordum. Daha hızlı koşamazdım.

Devasa bir şeyin nefesi sanki boynuma değiyormuş gibi geliyordu. Bu o dev köpekler olmalıydı. Neredeyse üzerime sıçrayan sıcak yağlarının zerreciklerini hissedebiliyordum.

Tüm duyularım o kadar çok hissiyatla dolmuştu ki birini diğerinden ayıramıyordum. Dehşet beni boğmaya çalıştı, çığlık atan kaslarımı ele geçirdi, çarpan kalbimi boğdu, soluduğum nefesi kesti. Zihinsel bir dalgalanmayla onu uzaklaştırdım.

Yakıt, Allie. Bu senin yakıtın!

Ayaklarım daha hızlı koştu. Zihnim hedefe doğru fırlayan bir ok kadar keskin odaklandı. Hızlıydım. Şimşek gibiydim. Güneş ışınlarıydım. Ben ...

Bir şey sırtımı sıyırdı ve beni acıyla yaktı. Dudaklarımdan bir çığlık koptu. Yere doğru yuvarlandım ama yere çarpmadan önce bir şey beni yakaladı.

Dördüncü Bölüm

Karanlık görüşümü doldurdu. Ama bilincim yerindeydi. Bir gölgenin içine girmiştik. Bir kapı açıldığında bir şey gıcırdadı - üzerinde koyu bir çamur izi olan bir kapı. Kapı büyük bir gürültüyle duvara çarptı. Sonra her şey sanki toprağın altındaymışız gibi serinledi. Bir çarpma daha oldu ve kapı arkamızdan kapandı. Bir şey çarptı. Scouvrel kapıyı mı kapatıyordu? Kapı mı?

Vahşi acıya göz kırptım. Çok fazla acı. Çok fazla.

Scouvrel küfrediyordu.

Ve sonra odayı ışık doldurdu.

Will-o-wisps dolu bir fener tuttu. Birbirleriyle dövüştüler ve kükrediler, dövüştükçe daha da parlaklaştılar. Oda onların değişen ışığında dalgalanıyordu.

Scouvrel bir elini uzatmış, yüzü odaklanmış, konsantre olmuş bir halde başımda duruyordu. Dudağını ısırıldı.

"Kabus," dedi temkinli bir şekilde. "Nasıl... hissediyorsun?"

"Sanki bir şey sırtıma pençelerini geçirmiş gibi," diye . "Bana ne vurdu? Tilki miydi?"

Cevap vermedi. Sadece kafesi elimden aldı, kemerimden çözdü ve alçak bir masanın üzerine koydu. Kız kardeşim kafesin kenarındaydı ve parmaklıkların arasından parlak, aç gözlerle bakıyordu. Heyecanlı görünüyordu - çok heyecanlı. Bu manzara karşısında irkildim.

Scouvrel yutkundu, yayımı ve sadağımı dikkatlice çıkardı.

"Bu gece bana güvenebilir misin, Kabus? Sadece birkaç saatliğine hayatını bana emanet edebilir misin?"

Güvenebilir miydim? Ona en son güvendiğimde bana arkamdan vurdu ve beni bu kafese koydu.

Uzandı ve kılıcımı dikkatlice çıkardı, benimle yaralı bir çocukla konuşur gibi sakince konuştu.

"Bu mağarada güvendeyiz. Uzun toprak, ölümlü dünyanın kiliyle işaretlenmiştir. Kanlı Ay gecesinde güvenli bir yer. Buraya sığınabiliriz. gün ışıyana kadar burada."

Konuşmaya çalıştım ama zihnim bulanıktı, kelimelerim parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu.

"Sırtım ağrıyor," diye başardım, acıyla mücadele ederek.

"Ve Şimdi nehrin ilk çatalına geldik, Kâbus," dedi Scouvrel, dudağını imalı bir Şekilde kıvırarak. "Bir tarafta, bir Őelalenin üzerinden dik bir düŐüŐ. Diğer yanda ise sonu karanlık bir mağara... Acaba hangisini Őeecekisin? G için insanlığınızın ne kadarıyla kumar oynayacaksınız?"

", " dedi Hulanna kafesinden. "O benim ikizim. Benim Őeimimi o yapacak."

Scouvrel'in kaşları kalktı ve yüzüne gizemli bir gülümseme yayıldı. "Bahse girmek ister misiniz, Kupaların Leydisi?"

"Denge tarafından onaylanmış mı?" diye takıldı, biraz daha dik durdu, böylece duruŐuyla figürü daha da güzelleŐti. Benimle flört m ediyordu? Kocan mı? Gerçekten mi?

"Eğer sizi memnun edecekse," dedi Scouvrel. "Kabul ediyorum, kayıp benim olmayacak."

Güldü, ipeksi, kurnaz bir gülüştü ve boğazımda bir hırıltı oluştuğunu hissettim. Bu *benim* Scouvrel'imdi ve o baştan ıkarıcı, Őuruplu tarzıyla gülüyordu.

Hulanna, "En iyi zümrüt kpelerime bahse girerim ki gücü alacak," diye teklifte bulundu.

"Şimdi, Şimdi, Leydi." Scouvrel'in glmsemeŐi derinleŐti. "Bundan daha iyisini yapabilirsin."

Hulanna, kafesin dibini uyuyan beyaz geyiğin üzerine otururken kahkahası çınladı.

"Peki. Duman Şelalesi'ne senin Vale'nin Gz'ne bahse girerim," dedi. "Oynamaya değer mi?"

"Evet," dedi, neredeyse zevkten tıslayarak. Parlak gözlerini bana çevirdi. "Şimdi Őe Kabus, nerede dolaŐacağını. Önümüzdeki bir saat içinde Őeim yapılacaktır ve geri dönüŐü yoktur."

"Neyi Őeiyorum?" Kalın bir sesle sordum. Acı dayanılmazdı.

Gözleri zevkle karışık akıllı bir ihtiyatla dans ediyordu. Tatlı sözlerine rağmen benim duygularımdan enerji aldığını unutmak kolaydı - her duygudan, hatta dehşet ve acıdan bile.

"Sırtındaki acı Vahşi Av'ın saldırısından kaynaklanmıyordu, gerçi seni neredeyse benden koparıyorlardı. Bu yeni rolünün tezahürünün başlangıcı. Deriniz kürek kemikleriniz boyunca yırtıldı. Eğer hiçbir Şey yapmazsan, bir gecede orada kanatlar çıkacak - yanılmıyorsam eski Denge'ninkilere benzeyen kanatlar. Selef, rolü ondan alıp kendi kanatlarını geliŐtirmeden önce benzer kanatlara sahipti."

Sırtımda bir yarasa kanadı ve melek kanadı hayal ederek ürperdim. Ölümlü evim yerine Faewald'ın bir yaratığı olduğumu hayal ettim.

Bir yerden bir tek başıma uçtuğumu da hayal ediyorum. Scouvrel ile uçmayı seviyordum. Bunu bağımsız olarak yapabilseydim daha da çok severdim. İçimi kemiren ve çekiştiren ilkel bir korkuyla karışan cazibe beni ele geçirdiğinde çenemi sıktım.

"Ama bu seçimi yapmak zorunda değilsin," dedi Scouvrel ipek gibi. "Cebimdeki küçük çantada iplik ve iğne var. Derine dikiş atabilirim. Ve eğer bunu yaparsam, kanatlar olmayacak. Ve deriniz bir kez daha iyileşecek."

"Nereden biliyorsun?" Nefes nefese kaldım.

Burnu neredeyse benimkine değecekti, artık çok yakındı, gözleri bastırılmış duygularla parlıyordu. "Çünkü bu seçimi ben de yaptım."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Ve bu ona pahalıya patlamıştı, değil mi? Bahisleri bununla . Uçma gücünü elde etmek için küçük bir şekilde insanlığına mal olmuştu. Buna değmiş miydi?

Sinirli bir şekilde dudaklarını yaladı.

Onun için buna değip değmeyeceği önemli değildi. Sadece benim için ne anlama geldiği önemliydi. Bu rolü kabul etmek anlamına geliyordu. Fae'lerin kaderinin geleceğini belirlemesine izin vermeyi seçmek. Ya da tamamen insan, tamamen Avcı, halkımdan biri olarak kalmak anlamına gelecekti.

Kolay bir seçimdi.

"Beni dikiş," dedim kısık sesle.

Kız kardeşim kafesinde tısladı ama Scouvrel'in keyifli kahkahası karnımda sıcak bir his uyandırdı. Bana göz kırptı.

"Az önce bana çok güzel bir ödül kazandırdın, Kabus. Gelecekte tüm bahislerimi senin üzerine koymalıyım."

"Zaten yapmadın mı?" Hulanna sordu.

Scouvrel alay etti ama elini cebine atarken yüzünü göremedim. Acıya karşı gözlerimin kapanmasına izin verdim. Başta hiç sahip olmadığın bir şeyden bir şey kaybetmek değildi. Gerçekten değildi.

"Şimdi her şey halloldu," dedi kız kardeşim kafesinden, "ikiz kardeşimle bir pazarlık yapmak istiyorum."

Faewald'da daha önce ...

"BENİMLE PAZARLIK ET, Kanatlar Divanı'ndan SCOUVREL," dedi Vale, arbaletini Scouvrel'e doğrultarak. Ok, kadifemsi karanlıkta göletin etrafında dans eden Will-o-Wisps'in ışığında parladı. "Neden en azından pazarlık yapmaya çalışmadan ölüyorsun?"

Scouvrel, "Sizinle pazarlık yapmak başlı başına bir ölüm cezasıdır," dedi. Soğukkanlılıkla dereden bir balık kaptı, havaya kaldırdı ve boynunu ısırıldı. Taze taze, iğrenç yemeğin tadını çıkarıyormuş gibi bir ifadeyle mideye indirdi. "En azından ölüm tehdidi olmadan neden pazarlık edelim?"

"Hayat bir pazarlıktır," dedi Vale, havuzun kenarına doğru eğilirken. "Tek soru, pazarlığın hangi şartlarda olacağıdır. Buraya sizden kelle vergisini tahsil etmek için çağrıldım."

Scouvrel dondu kaldı.

"Evet. İpek Sarayı'ndan Maverick ne yaptığını biliyor. Oyunağını serbest bıraktığını biliyor. Kıvrık kumral saçlı olanı. Şimdi, neden böyle bir şey yaptın?"

"Neden umurunda olsun ki? Sen Kin Avcısı değilsin."

Vale omuz silkti. "değil. Çalıntı ölümlüler için kelle vergisi toplamak benim işim değil. Ama Maverick beni çağırıp bunu isteyecek kadar aptal olduğunda, bir fırsat gördüm."

"Tabii ki yaptın."

Scouvrel'in gözlerindeki bakış sıkıcıydı ama sıkıcılığın ardında biraz fazla merak vardı.

Vale gülümsedi. "Kardeşin sıkı bir saray tutuyor. Bunu değiştirmek istiyorum. Onun yerine onu bana getir, İpek Sarayı'na olan borcunu ben halledeyim."

"Eğer kardeşimi katledersem herkes benden şüphelenir. Ne de olsa Kanatların Efendisi olarak sırada ben varım," dedi Scouvrel ve balıktan geriye kalanları kıyıya atıp kıyıya doğru ilerledi.

Yürürken ölümlülerin elleri ayaklarını tırmalıyordu, ama o metanetle onları görmezden geldi ve giysilerini, başını geyik boynuzlarıyla taçlandırmış bir fae'nin sevimli beyaz mermer heykelinin üzerinde asılı oldukları yerden çıkardı.

Başladı

Elbise.

"Bu beni hiç ilgilendirmiyor," dedi Vale. "Daha doğrusu, tam olarak umduğum şey bu. Aslında, kullanmanı istediğim nadir bir zehir var."

Felicitous Root."

Küçük pembe bir şişeyi havaya kaldırdı.

"Neden - özellikle?" Scouvrel pantolonunu ve botlarını giyerek sordu.

"Nasıl öldürdüğünü biliyorsun - içinde kadar büyük bir zevkle. Leydi Jerica'yı da böyle öldürdü."

Scouvrel'in yüzü taş gibi sertti.

"Aynı zehirle öleceğini hissettiğinde," dedi Vale, yayın ucunu bırakarak şişeyi uzattı. "Benim elimden bilecek. İntikam, sevgili Scouvrel, baldan ve ölümlülerin kanından daha tatlıdır."

Gözleri parıldadı ve arbaletini yere doğrulttu.

Scouvrel kıvrılan bir yılan gibi hareket ederek hızlı ve sert bir şekilde saldırdı. Bir eliyle arbaleti, diğer eliyle de şişeyi kavradı, diğer eliyle kaptığı gibi arbaleti çekip aldı ve gölete fırlattı.

Vale'nin ağzı şok içinde açıldı ve Scouvrel şişeyi dişlerine çarptı. Fuşya çiçeklerinden daha parlak pembe, Vale'nin dişlerinden ağzına damladı.

Nefesi kesildi ve sonra kıkırdadı.

Scouvrel'in acı alaycılığı hiç değişmedi. Diğer fae'nin bileklerini yakalayarak onu yerinde tuttu.

"Bunu neden yapasın ki?" dedi Vale kahkahalar arasında. Nefesi çok hızlı geliyordu, göz bebekleri tamamen büyümüştü ve gözleri siyah görünüyordu. "Kimse bu rolü istemiyor."

Vale'nin kahkahası dalga dalga tekrar tekrar çınlarken Scouvrel sessizce, "Alternatiften daha iyiydi," dedi.

"Değil," dedi soluk soluğa. "Her şeyden daha kötü."

Titremeye başladı, yüzü kendinden geçmiş bir görüntüye bürünmüştü. Gözleri yuvalarından fırladı ve yere yığıldı, kasıldı ve hareketsiz kaldı.

Scouvrel'in omuzları çöktü.

Önce bir yöne, sonra diğer yöne baktı ve cesedi alıp gölete attı.

Beşinci Bölüm

"İYİ," dedim acının ağır perdeleri arasından. "Pazarlık etmeliyiz, sen ve ben, kardeşim. Tüm bunlar başlamadan önce bana bir pazarlık teklif etmeliydin - beni kucaklamaya çok bağlı ve kararlı olduğun bu korkunç dünyaya sürüklemekten önce. Seni o taşların etrafında dans ettiren neydi? Beni de yanında sürüklemen için sana ilham veren neydi?"

Scouvrel ceketimi ve gömleğimi arkadan yırtarken sözlerim bir iniltiyle kesildi. Yırtılan kumaşın sesi beni titretti.

"Kıyafetlere dikkat et Vale," dedim dişlerimi sıkarak. "Yoksa onu da dikmek zorunda kalırsın."

"Bu kadar çok çilin olduğunu bilmiyordum, seni korkunç şey," dedi beni görmezden gelerek. "Bir yumurta kadar beneklisin."

"Gerçek mi yalan mı?" İğnesi tekrar batınca dudağımı ısırarak cevap verdim. "Çillerim hakkında yorum yapıyorsun çünkü çillerim hakkında dikiş."

"Hâlâ o oyunu mu oynuyoruz? Ne kadar hoş." Kıkırdaması gerçek bir zevkle köpürdü. "Gerçek. Sırtınız kötü dikilmiş bir çorap gibi sıkışacak ve dikilecek."

Bu harika bir görseldi.

"Ee, Hulanna?" Dikkatimi tekrar kız kardeşime çevirerek ve Scouvrel'in iğnesi etimi çekerken irkilerek sordum. "Bunu sana ne yaptırdı?"

"Beni ölümsüzlüğü aramaya iten neydi?" diye sordu güzel gözlerini devirerek ve mükemmelliğiyle benimle alay edercesine parmaklarını kıvrıcık buklelerinde gezdirerek. "Hangi aptal aramaz ki? Bulmamam gereken bir kitap buldum. Onu kuyunun dibine saklamışlar, o yaşlı aptal kadınlar. Biliyor muydun Allie, annem ve Skundton'daki tüm yaşlı Goodies'ler gizli bir topluluk gibiler. Sadece kadınlar. Erkeklerle söylemezler." İğrenç bir şekilde güldü. "Ve korudukları şey bir sır - Faewald'ın sırrı - hepsi bunu biliyor. Bilmiyormuş gibi yapıyorlar ama biliyorlar. Hepsi Fae olabilir. Hepsi muhteşem olabilir. Ama tabii ki bunun için fazla dar görüşlüler. Bunun yerine korumacılık, duvarlar, kurallar ve yalanlar peşindeler. Aptallar! Gece gizlice dışarı çıktım ve annemle babam köyün çocuklarıyla kaçamak yaptığımdan korkarken, ben aslında küçük bir kitap. İsim bittiğinde yerine koydum."

Sen istedin - işte o zaman Faewald' gelmeye ve seni de yanımda getirmeye karar verdim."

"Yani Lord Cavariel geldiğinde hissetmiş gibi yaptığın tüm o büyülenme sadece bir rol müydü?" diye sordum. Ama rol yapıyor olamazdım. Ben bile ondan etkilenmişim.

" olarak değil," dedi Hulanna, benimle göz temasını keserken mükemmel Fae yüzü hafifçe renklendi. "Glamour ölümlüler üzerinde çok işe yarıyor. Ve ben o zamanlar hâlâ ölümlüydüm."

"Peki sen Fae olmayı kabul ettin mi?" Scouvrel sırtımdaki ipliği kabaca çekiştirirken sessizce sordum. Bu iş bittiğinde, ona dikiş dikmeyi öğretmesi için bir köylü kıza para ödeyecektim. Sekiz yaşında bir çocuk daha iyisini yapardı.

Konuşmadan önce yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. Şimdi yalan söyleyemezdi. Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi.

"O küçük kitapta güçlerini okuduğum andan itibaren Fae olmayı hayal ettim."

"Bu, senin üzerinde Zafer'i uygulamalarına isteyerek izin verdiğin anlamına gelmez. Tek anlamı, senin bir aptal olduğundur."

Bana dudak büktü. "Sana ihtiyacın olan tüm cevapları verdim. Sana zavallı bir kurban olmadığımı söyledim - bu hayatı ben seçtim. Bu gücü kendim için yarattım. Ben Kupaların Leydisi'yim ve beni engelleyecek sinir bozucu bir Lordum yok. Ve tüm Faewald'ın Yüce Kraliçesi olarak hüküm süreceğim. Bu kadar dar görüşlü olmasaydın benimle birlikte hüküm sürebilirdin. Kaçıp kafanı bir kayaya vurmak yerine benimle gelseydin."

Yutkundum. Bunu söyledi çünkü zihninde doğruydu. Ama bu onu tamamen doğru yapmıyordu, değil mi? Belki de o hayatı seçmişti. Ama seçmeden önce neyi seçtiğini bilemeyecek kadar da aptaldı. Hem kurban hem fail, hem tuzağa düşürülen hem de tuzak kuran olmuştu. Ve şimdi bile, benim için bir ilmik hazırladığını hissedebiliyordum. Keşke tuzağın ne olduğunu anlayabilseydim.

Özgürlüğü için bana yalvarıyor olmalıydı. Kafeste olan oydu. Öyleyse neden o kafesin içinden bile her şeyi kontrol ediyormuş gibi hissediyordum?

Scouvrel sırtımın diğer tarafına geçti - kürek kemiğimin hemen üzerine, iğne işi hala çekip sıkıştırırsa da dokunuşu garip bir şekilde nazikti.

"Sanırım beni, seni kafese kapatmamış biriyle karıştırdın, kardeşim," dedim, altında yatan geyik esnerken, başını sallayarak

Hulanna boynuzları savuştururken kaşlarını çattı. "Sırf Fae olduğun için aslında ölümsüz değilsin. Eğer istersem, kafesini boğulana kadar bir su havuzuna atabilirim ya da ateşe verip yanmana izin verebilirim."

Scouvrel'in elleri dikişin ortasında dondu. Onu şaşırtmış mıydım?

"Yapamayacaksın," dedi Hulanna sırtarak. "İyi kız Allie değil."

Babamızın gözdesi değilsin. Onu ya da o aptal kokuşmuş kasabayı hayal kırıklığına uğratmaya cesaret edemezsin. Bunu düşünmek için yıllarım vardı, Allie. Bunu planlamak için yıllarım. Gerçekten o zamanı seni düşünerek geçirmedigimi mi sanıyorsun? Senin için bir planım var."

"Planın hakkında her şeyi biliyorum," dedim dişlerimi sıkarak. "Ölümlüler dünyası üzerindeki zaferini güvence altına almak için beni 'kazanman' gerekiyor."

Tereddüt etti, ifadesi önce bir kalp atışı kadar gözlerini şüphe kapladı. "Ölümlülerin dünyasını fethetmek için değil, Allie. Bunu tek başıma. Aslında biz burada senin sırtını dikmekle vakit kaybederken ordularım bunu yapıyor. Hayır, ölümlüler dünyasını Faewald'ın bir parçası yapmak için seni kazanmam gerek. O zaman artık taş çemberler ya da kanla sınırlı kalmayacağız. Aylar ya da demir. O zaman tüm dünya Faewald olacak."

Titredim.

"Hepimizi cehenneme mi sürüklemek istiyorsun?" diye sordum. Öfke sesimi tercih ettiğimden daha boğuk bir hale getirmişti.

"Size cenneti sunmak istiyorum," dedi dingin bir gülümsemeyle. "Artık zahmetin, çirkinliğin olmadığı, sadece cazibenin, büyü'nün ve golem hizmetkârların olduğu bir cennet. Artık ciyaklayan bebekler ya da gereksiz uğraşlar yok. Artık güdülecek keçi ya da avlanacak hayvan yok - en azından avlanmak istemiyorsan ve o zaman istediğin her şeyi istediğin gibi avlayabilirsin - oradaki Vale'yi bile. Bu eğlenceli olabilir."

Göz kırptı.

"Bunu asla kabul etmeyeceğimi biliyorsun."

"Neden olmasın? Bu kadar çok şey sunabilecekken?"

Güldüm, onlardan öğrendiğim kötü, zalim bir gülüştü bu. "Çünkü o kehanetleri ben de okudum. Ve şimdi sizi bir kafese tıktım. Eğer 'kazanmak', 'ele geçirmek' anlamına gelseydi, Faewald çoktan fethedilmiş ve hepiniz olurdunuz. Ama bir anlamı yok, değil mi? Bu da demek oluyor ki beni 'kazanmak' için beni yakalamaktan daha fazlasını yapman gerekecek. Beni öldürmen gerekecek."

Hulanna sanki bunu anlamamı beklemiyormuş gibi ihtiyatlı bir nefes çekti. Garip bir şekilde, çok garip bir şekilde, Scouvrel sessizdi. Nefes almadı ya da Sanki bunu hep biliyormuş gibi . Bir dikişi çekti ve ben acı içinde kıvrandım.

"Peki sen ne bekliyordun?" Sözlerime bir ısırık atarak sordum. "Kendimi kesilecek bir keçi gibi sunmamı mı bekliyordun?"

Hulanna bir bile beklemedi.

"Evet," dedi. "Ben de tam olarak bunu bekliyorum. Çünkü ya böyle olacak ya da her ölümünün hayatını söndürmemizi izleyeceksin. Tanıdığınız herkes ölecek. Ben hariç sevdiğiniz herkes. Kocaman gözlü her çocuk ve elleri titreyen her yaşlı kadın. Bunu gerçekten yapacak mısın, Allie Hunter? Onların hayatı pahasına kendi hayatını kurtaracak kadar bencil olacak mısın?"

"Sen olmasaydın tehlikede olmazlardı!" Hırladım.

"Ama öyleler," dedi Hulanna kendinden memnun bir gülümsemeye. "Ve beni bu kafese koymuş olmanızın hiçbir önemi yok. Planlarım iyi kurgulanmış. Bensiz de devam edebilirler. Bu geyiğin sırtında bekleyebilirim. Ve sonunda sen bana gelip kafesten çıkıp canını almam için yalvaracaksın." Sözleri yavaş ve kasıtlı bir hal aldı. "Çünkü sen Avcısın. Her zaman öyleydin. Senin görevin bizim ve bunu terk edemezsiniz. Sadakatsiz olamazsın. Sadakat kemiklerinize işlemiş ve kalbinizde eğitilmiştir. Özverili olmak zihnine işlenmiş. Seni tanıyorum, Allie. Seni iliklerine kadar tanıyorum. Bunu yapacaksın. Sen böylesin. Tek yapmam gereken beklemek."

Aniden doğruldum ve Scouvrel'in sırtımı dikmeyi bitirdiğini fark ettim. birkaç dakika önce. Tökezledim, gömleğimin ve ceketimin arkası hala açıktı ve hareketimin esintisiyle açık bir kapıya doğru kanat çırpıyordu. Karanlık olması umurumda değildi. Ondan uzakta olmam gerekiyordu. Gitmem gerekiyordu. Şimdi gitmeliydim.

Hulanna'nın kahkahası beni takip etti.

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun, Allie. Sen osun."

Karanlık, küflü odaya tökezleyerek girdim, nefesim kesik kesik geliyordu.

Panik dalgalarını durdurmak, nefesimi sakinleştirmek bir anımı aldı. Nemli havayı soluk soluğa içime çekmek için. Arkamdan yumuşak ayak sesleri yükselirken odayı alçak bir ışık doldurdu. Yalnız bir yatak, büyük bir gardırop ve boş bir şöminenin bulunduğu bir yatak odasıydı. Kalın brokar perdeler bir pencereyi kaplıyordu; dut rengi gölgelikleri, tilkileri ikiye bölen gülümseyen Fae tasvirleriyle dikilmişti. Büyük oval bir ayna yaldızlı bir çerçeveye çerçevelenmişti. gözsüz gülümseyen yüzlerin kenarı.

Sırtıma yayılan acı beni sessizce ağılattı.
Scouvrel fısıldadı. "Haklı ihtimali var mı?" "Beş," diye nefes nefese kaldım.
Arkamdaki havada titrediğini hissedebiliyordum.
"Bunu fark etmedin mi?" Ben sordum. "Bu yüzden bu kadar sessiz değil miydin?"
"Ölümlüler Sarayı için öldüğünü görmek planlarıma uymuyor, Allie Hunter," diye fısıldadı ve gerçek ismim dudaklarında o kadar tuhaf tınladı ki dönüp ona baktım. Ciddi gözlerinde tek bir eğlence pırıltısı bile yoktu. Ve sadece bu bile dilimde asit tadı bıraktı. Yutkundum.
"O zaman kimin için ölmemi istiyorsun?" Sertçe sordum.
"Elbette Fae'ler," dedi. "Ama kim bizim için ölmeyi seçer ki?"

Altıncı Bölüm

KÜTÜPHANEYİ BASKIN YAPTIM ve yakası dantel fırfırlı dar bir gömlek ile öldürücü bir mor renkte ve

Göğsünden aşağıya doğru siyah çizgiler. Ceketin bir kenarı kuş kafatası şeklindeki gümüş tokalarla kapatılmıştı. Kalçaya kadar uzanan ceketin kollarında gümüş dikişlerle birbirine dolanmış kertenkele iskeletleri vardı ama kertenkeleler kanatlı görünüyordu. Her biri bir öncekinin kuyruğunu ısıırıyordu.

Fae'ler kıyafetlerine diğer her şey gibi davranırlardı - onları göz alıcı, muhteşem yaparlardı ama her zaman altlarında bir miktar şiddet barındırırlardı.

"Doğruluk mu yalan mı?" diye sordu Scouvrel arkasını döndüğü kapı aralığından, böylece gömleğimi ve ceketimi benim için dikiği acı verici yaraların üzerinden geçirebildim. "Sonunda ahlaksızlığımın derinliğini anlıyorsun."

Bu kelimelerin havada asılı kalmasına izin verdim. Bunu biliyor muydum? Tahmin ettiğimden daha da kötü olabilirdi.

Doublet ile mücadele ettim. Yeni dikişleri yırtmadan kollarımı dolayamadım. Acıttılar ama beklediğim kadar değil.

Aniden döndü. "Dur sana yardım edeyim."

Elleri şaşırtıcı derecede hafif ve zarıftı, ceketini ellerimden aldı ve acılı omuzlarımın üzerinden indirmeme yardım etti. Kapüşonlu gözleri hiçbir şey göstermiyordu.

Ona ateş ettiğimde ok kalbini delip geçmemişti. Koluna saplanmıştı. Ne zaman onun ne kadar kara kalpli olduğunu kabul etmem gerektiğini hissetsem, bu düşünce yüzeye çıkıyordu. Yay benim bilmediğim neyi biliyordu?

Değil mi?

Yutkundum.

Bir karar vermem gerekiyordu. Ona güvenmeyi bırakmayı seçebilirdim - ve onun arkadaşlığını, yardımını, bilgeliğini kaybedebilirdim.

Ya da o oku takip edip ona tekrar güvenmeyi seçecektim. Bir gün beni nasıl öldüreceği hakkında bir şeyler söyleyip durmasına rağmen.

Derin bir nefes aldım. İçgüdülerimi takip etmek zorundaydım.

"Yalan söyle," dedim son kuş kafatası kopçasını atletin üzerine takarken.

"Ok seni öldürmedi. Ve kötü kalpleri delip geçer."

Sanırım ona güvenmeyi seçmiştim - pazarlık yapmadan ve söz vermeden. Bu düşünce dişlerimi sıkıyor ve nabzımı . Bir uçurumdan ve düşüşün ne kadar uzak olduğunu bilmemek gibiydi. Bir uçuruma atlamak gibiydi.

Hücum eden bir ayıya ok atmak ve onun gelmeye devam etmesini izlemek. Beni risk ve şansın heyecanlı dehşetiyle doldurdu.

"Kanlı Ay sırasında evin içinde büyü işe yarar mı?" Sakince sordum.

Scouvrel başını salladı, bakışları bir şeyden utanıyormuş gibi başka yöne kaydı. "Bir dereceye kadar. Eğer umduğun buysa, seni bu gece iyileştiremem. Uçmaya çalışırken çok fazla güç harcadım."

"O zaman geri almam gereken bazı şeyler var," dedim.

Onun yanından geçip diğer odaya döndüm ve sadağımı topladım, Yay ve kılıcı çekip, kız kardeşimin bulunduğu kafesi tek elimle kaldırdım.

Durakladım.

"Kimin evi bu?" Scouvrel'e sordum.

"Küçük bir Fae'nin," dedi omuz silkerek. "Berbat bir zevki olan biri. Koca yerde bir tane bile kitap yok."

salladım, kılıcımı bir süreliğine yere bıraktım, sırtımda gözlerimi yaşartan acıyı görmezden geldim ve kafesin kapısını yavaşça açtım. Scouvrel'in nefesi kesildi ama elim kafesin içine girdi ve diğer elim geyiği dışarı çekerken çırpınan kız kardeşimi yerinde tuttu. O bir yükü.

Kafesin kapısını hızla kapattım, geyik bir anda yeniden boy atmıştı. Nefesi öfkeli bir şekilde püskürüyor ve toynakları küçük evin zeminine . Döşeme tahtaları çatladı.

Bize döndü, gözleri kiraz kırmızısı parlıyordu. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde kılıcı kavradım, havayı kestim ve kılıçla birlikte sıçradım.

Ölümlü Dünya'nın çimlerine tam da umduğum yere indim ve Scouvrel'in yarıktan atlaması için yer açmak üzere yana doğru daldım.

Yüzü stresten gerilmiş bir halde koşmaya başladı ve sonra beni yakalayarak havadaki yırtığın arkasına çekti, aynı anda geyik de sıçrayarak ölümlü dünyanın ormanından son sürat geçip bizden uzaklaştı. Nefesim kesildi, göz bağımı yukarı çektim.

Geyiğin beni takip etmesini beklemiyordum. Belki de daha az düşüncesiz olmalıydım. "Beni öldürtmeye mi çalışıyorsun?" Scouvrel hafifçe söyledi.

"Bir," dedim, kendi nefesim titreyerek. Kendi başının çaresine bakmasını beklerdim. Belli ki bunu benim yardımım olmadan da yapabilecek durumdaydı.

Sinirle dudaklarımı yaladım. Ölümlülerin dünyasında gün doğmuştu. Ve ormandaki bu küçük köşe sessiz olsa da, Skundton'dan çok uzakta değildi.

Fae'ler fetihlerini tamamlıyor olacaklardı. Hızlı ve sessiz olmalıydım. Şu geyik iyi bir dikkat dağıtıcı bile olabilir.

"Beni takip edin," diyerek Kuzgunlar Bayramı sırasında bulduğum küçük mağaraya doğru yürüdüm, ellerim karanlıkta çantamı arıyordu. Lütfen burada olsun, lütfen!

Boştaki elim çantayı bulduğunda içimi bir rahatlama kapladı.

"Onca yolu bunun için mi geldin?" diye sordu kız kardeşim tiksintiyle.

"Çılgılık atmaya başlayayım da bakalım biri gelecek mi?"

Çantayı omuzlarıma attım ve kafesi tekrar kemerime bağladım. Uzaktan gelen çılgınlık başladıığında baltanın sapı elimdeydi bile.

"Beni duyan var mı? Kimse yok mu?"

Yardım edin!" Bu ses! O sesi tanıyordum.

Farkına varmadan koşuyordum, ağaçların arasından ve kayaların üzerinden geçiyordum.

Scouvrel'in küfürleri havayı maviye çevirebilirdi.

Faewald'dan sonra ölümlü dünya bana hep tuhaf göründü, sanki biri onu tuval üzerine fazla boya kullanmadan boyamış gibi.

Faewald'ın canlı renkleriyle kıyaslandığında, yaşamı tükenmişti.

Birkaç dakika içinde tökezleyerek durdum, gözbağım bir gözümünden düştü, diğeri hala kapalıydı. Her zaman olduğu gibi, neredeyse iki kat görmemi sağladı - yarısı gerçek dünya, yarısı da ruhlar dünyası.

Ruhlar dünyasında, bir ağaca garip bir kafes asılmıştı. Kafesin parmaklıkları canlı yılanlar gibi hareket ediyor ve yer değiştiriyordu. Hayır - bekle - onlar yılandı. Tıslamaları havayı dolduruyor, omurgamdan aşağı kayıyordu.

Gerçek dünyayı görebilen gözüm onları hiç göremiyordu. O gözle tek görebildiğim havada büzülmüş Olen'di. Hırpalanmış ve kırılmıştı, gözlerinden biri şişip kapanmıştı ve süslü tabardı parçalanmış ve kan lekesi içindeydi. Kurumuş kan kafa derisindeki bir yarayı kabuklandırmıştı ve gözleri çukurlaşmıştı.

"Allie!" diye soluk soluğa bağırdı ve gözlerindeki umut ışığı kalbimin sıkışmasına neden oldu. Olen beni gördüğü için heyecanlandıysa, burada işler gerçekten kötüydü.

Yutkundum, Fae için vadinin etrafına bakındım. Bu, Olen'in yem olduğu bir tuzak gibi görünüyordu.

"Kabus," diye uyardı Scouvrel, sesi fazladan bir anlam taşıyordu. "Seni uyarıyorum, eğer bu işe hiç hoşlanmayacağın bir şeye zorlanacaksın."

Ona zehirli bir bakış attım. "Onu sevmiyor olman ona böyle davranılması gerektiği anlamına gelmez. Kimseye böyle davranılmamalı."

Tek bir kaşını kaldırdı. "Yine de."

Hepsi bu kadar. Ayrıntı yok. Yalvarma yok. Sadece tek bir kelime. Başımı salladım ve altın anahtarı almak için çantama uzandım.

"Kimsenin dinleyeceğini düşünmemiştim. Kimsenin geleceğini düşünmemiştim," dedi Olen. "Özellikle de senin gibi bir Fae-severin."

"bir *Fae-sever*, değil mi?" Scouvrel yanıma sokulup iki parmağını yanağıma yakın bir şekilde yerleştirerek mırıldandı.

Onları uzaklaştırdım ve başımı salladım, *tsking*. "Olen Chanter, seni aptal şövalye. Eğer şimdiye kadar benim Fae'lerin en büyük düşmanı olduğumu anlamadıysan, asla anlayamayacaksın."

Olen kalın dudaklarının arasından, "Kız kardeşin bana dayak atılmasını ve işkence edilmesini emretti," dedi. "Heldra'ya ne yaptıklarını bile bilmiyorum." Sesi kırıldı. "Çocuklarıma."

İyi ki kemerimdeki kafeste kardeşimi göremiyor yoksa şu anda benden gerçekten nefret ederdi. Kafesinin güvenliğinden kıs kıs güldü.

Garip bir şekilde boğazımı temizledim. "Eğer onlara söylediğim yere gittilerse, o zaman hepsi güvende demektir. Kasabadaki diğer çocuklarla birlikte. Ve eğer herhangi biriniz en başta beni dinlemiş olsaydı, Skundton Fae orduları tarafından istila edilseydi yakalanmazdınız. Kraliçe Anabetha'nın sarayında büyük Sör Eckelmeyer'e hizmet ediyor olabilirsiniz. Güney."

"Sör Eckelmeyer yaşıyor," dedi Olen. "Onu ona geri gönderdiler - çıplak ve korkaklıktan sarıya boyanmış olarak."

Arkamda Scouvrel kahkahalara boğuldu ve ben de ona katılmamak için kendimi zor tuttum. Gerçekten Allie, bu çok zalimce bir şeydi. Ama neden zihinsel

O kendini beğenmiş Eckelmeyer'in sarıya boyanmış görüntüsü çok mu komik geliyor? Korkunç, korkunç bir insandım.

"En azından seni boyamamışlar," dedim çantamdan altın anahtarı çıkararak. Scouvrel'e döndüm ve şekerli bir tonla konuştum. "Kocam, o güzel kafandan bir saç teli ayırabilir misin?"

Olen'in sağlam gözü kafasından düşecekmiş gibi görünüyordu.

"Bir sır karşılığında," dedi Scouvrel sinsice ve bunun benim için acı verici bir şey olacağını vaat eden bir gülümsemeyle. Gözleri sürekli ağaçlara kayıyordu. Acele etmemiz gerekiyordu.

"Anlaştık," dedim ve Olen'e döndüm. "Sizi buradan çıkaracağız Sör Chanter, sonra da gidip Sarı Şövalyenizi bulabilir ve Skundton'u Fae'lerden geri alabilirsiniz."

"Yapamam," dedi Olen. Ses tonunda yoğun bir umutsuzluk vardı. "İşgalcilerimiz arasındaki kavgalara rağmen hâlâ çok güçlüler. Onların yanında bir çocuk gibiyim."

"Kavga mı?" Scouvrel tek saç telini dramatik bir süsleme ve bana uzatırken dalgınca sordum. Kabul ettim ve anahtarın etrafına sardım. Bu yeterince sihirli olurdu.

"Birisi savaş sırasında Alacakaranlık Sarayının Lordunu öldürdü. Kim olduğunu bilmiyorum ama bu küçük merhamet için minnettarım. Bu yüzden ordu

şimdilik yerinde kaldı. kimin geçeceğini görmek için mücadele ediyorlar."

Ooops.

Bu benim hatamdı.

Olen acı acı homurdandı. "Onu öldürenin rolü almasına izin vermemelerine şaşıyorum. Savaşan Fae'lerin Lord olmak isteyip istemediklerini çoğu zaman bilemiyorum."

"Muhtemelen ikisi de," diye mırıldandım, anahtarı kilide sokarken.

"Bir kapı bulmaya çalışmak yaramaz," dedi Olen bana. "Dışarıyı görebiliyorum

ama göremiyorum. Ellerimle hissedebiliyorum ama yanlış hissediyorum. Hareket ediyor. *Tıslıyor*."

Anahtarı çevirirken, "Çünkü yılanlardan yapılmış," diye mırıldandım.

Olen ürperdi, gözleri doldu. "Bana bunu söyleme."

Kapı açıldı ve anahtarı cebime soktum. "Hadi bakalım. Atla dışarı."

Bana deliymişim gibi baktı.

Scouvrel boğazının arkasından sinirli bir ses çıkardı ve yanımdan geçerek Olen'i boynundan yakalayıp kafesin kapısına doğru çekti.

"Bu yaratıkla oynamanı izlemek beni ne kadar eğlendirse de, zaman kaybediyoruz Kâbus. Mahkemeler burada olduğunu fark edip gücünü almaya gelmeden önce harekete geçmeliyiz."

Olen tökezledi ve yosunlu orman zeminine düştü. Ayağa fırladı, gözleri Scouvrel'in yanındaki noktadan hiç ayrılmadı.

"İstedikleri zamanlar dışında onları asla alışamayacağım," dedi, öfke gibi bir şeyle titreyerek. "Eğer kocan dediğin kişi beni yine boynumdan tutarsa..."

Sesi kesildi ve tehdidinin boş olduğunu anlamış gibi başını sallamak zorunda kaldı.

Olen'i yakasından tutup kendime çektim, böylece kendi gözlerimle onun iyi gözlerine bakabildim.

"Beni dinle Olen Chanter, çünkü bu önemli. Bu Fae istilasını durdurmak için savaşıyorum ama bunu tek başıma yapamam. Skundton'da hala Şövalye sensin, bu yüzden insanları bir araya getirmenin, müttefikler bulmanın ve kasaban için savaşmanın zamanı geldi. Fae'lerle ilgili her şeyi unuttun ama şimdi yeniden hatırlama zamanı. Bana kafiyei kendin söyledin: *Bağlamak için müzik, Kör etmek için ateş, Gözlerine bak, Demirle ölürlər.* Müzik çalmaya başla. Ateş yakmaya başla. Omurganızdaki ve toprağınızda demiri bulmaya başlayın. Her şeye ihtiyacımız olacak bir gramını bile."

Başını salladı, hem yaralı gururu hem de onayıyla titriyordu.

"Git," dedim sessizce, yakasını bıraktım ve baltanın sapını kemerime soktum. "İlgilenmem gereken kendi işlerim var."

Bir çift el gibi bir şey boğazımı sıkıyor gibiydi. Görüşüm titremeye başlamadan ve dizlerimin üzerine düşmeden önce kılıcımı çekip havayı yarmak için tek yapabildiğim buydu.

Yedinci Bölüm

GÜÇLÜ ELLER BENİ KALDIRDI, havadaki yarıktan içeri girdi ve beni düz bir zemine bıraktı. Gözlerimi açtığımda, Scouvrel'in gizli sığınağındaydım - tüm kitapların olduğu yerde - doğrudan benim için yaptığı kan dondurucu resme bakıyordum. Üzerindeki garip kıvrımlar ve bordo girdaplar Nefes almak için savaşıırken beyaz karnımı burktu.

Ani - mantıksız - bir şiddet dürtüsü içimi doldurdu, kanlı ellerimle bir insanın boğazını keserken, bir ilmik bağlarken, bir bıçağın sapını ete saplarken gördüğüm görüntüler içimde dalgalandı. İmgeler peşimi bırakmadıkça kusuyor, kabarıyordum.

Hayır, Allie, bu sen değilsin!

Gereksiz yere şiddet uygulamadım. İnsan hayatı almadım.

Yine de çaresiz bir açlığın parçaladığını, yoğunluğuyla beni tüketmeye çalıştığını hissedebiliyordum.

Bu beni aşan bir şeydi.

"Karşı koyma," diye kız kardeşimin tatmin olmuş sesini duydum uzaktan. "Karşı koyarsan seni öldürür. Rolünü kabul et. Artık Denge sensin. Fae'lere düzen ve yönetim getireceksin. Faewald'ın Yüce Kraliçesi'nin eli olarak hizmet edeceksin."

Scouvrel anlayamadığım bir şey ve sonra kafes kemerimden çekilip alındı. Ona doğru uzandım ama gözlerim daha fazla imgeyle karardı. Daha da kötüsü, gözbağım hâlâ bir gözümün üzerindeydi ve Gördüğüm gerçek dünya o kadar korkunç ve boştu ki buna dayanamadım. Bir gözün görüş alanında yüksek kitap rafları ve rahat sandalyeler varken, diğer göz karanlık ve uğultulu bir mağaradan başka bir şey görmüyordu. Duvarları.

Uzandım ve göz bağımlı güçsüzce aşağı çektim. Yeter. Bu kadar saçmalık yeter.

Bu hisle savaşıarak ayağa kalktım ve görüşümün mide bulandırıcı bir şekilde dönmesiyle mücadele ettim.

Bu mide bulantısı ya da bu zihinsel çöküntü her neyse onun tarafından yönetilmeye ihtiyacım yoktu.

Scouvrel önümde durdu, yüzü bembeyazdı.

"Korkularımı doğruluyorsun, Kabus. Tatlı isyanına rağmen Faewald'a karşı koyamayacaksın."

"ne gelirse gelsin dayanacağım," dedim sıkılmış dişlerimin arasından kelimeleri .

"Tatlı Kabus," dedi, yüzü kalp kırıklığıyla doluydu. "Şimdi hissediyorsun. İliklerine işledi. Bir insanın hayatını kurtardın. Şimdi de bir insanın canını almalısın."

"Hayır," dedim ve göğsüme bıçak gibi bir acı saplandı. Nefes nefese kaldım ve tek dizimin üzerine çöktüm.

Hemen oradaydı, beni kendine çekti, ölüyormuşum gibi sarıldı, yüzü yırtılmıştı. "Şimdi ölme, Kâbus. Çok daha fazlasını yapmana ihtiyacım var. Bundan çok daha fazlası *olmana* ihtiyacım var."

Sıkılmış dişlerimin arasından konuşmaya çalıştım ama acı çok fazlaydı.

"Seninle pazarlık yapacağım, Kâbus," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Sana karşı değil, senin için savaşmaya devam edeceğime söz veriyorum. Sadece lütfen, bununla savaşmayı bırak. Benim hatırım için ölme."

"Bununla senin için savaşmayacağım," dedim, acı içimi parçaladıkça her kelime bir savaşa dönüşüyordu.

"O zaman neden savaşıyorsun ki? Olduğun Kabus ol. Her fırsatta benimle savaş. Tüm planlarımı boz. Sonsuza dek Rogue'umun Dengesi ol, Kabus. Sonsuz bir savaşa kilitleneceğiz ve ben bunu senin iyiliğin için memnuniyetle karşılayacağım. Her darbeyi gururla karşılayacağım ve her acıyı saygıyla vereceğim ve sonsuza dek büyük ve görkemli düşmanlar olacağız!"

"Kimseyi öldürmeyeceğim," dedim aceleyle, kucağından iterek. "Ve daha önce benimle pazarlık yapmazken şimdi neden pazarlık yapmak istediğini anlamıyorum. Sana verdiğim kurbağayı dinlemedin mi? Sana adımlı söylemedi mi?"

Bana acıyan bir bakış attı ve duraklayarak şöyle dedi: "Kurbağa, düşmanlarımdan mezarları kadar sessiz kalır. Gerçek adını bilmek benim için hiçbir şey ifade etmiyor, korkunç Kabus. Annen söylediğinden beri biliyorum ama yine de seni onunla büyüleyemiyorum."

. Bunu unutmuştum.

"Sanırım bana neden ölüyormuşum gibi hissettiğimi söyleyen iyi olur," dedim, sesim istediğimden çok daha zayıftı.

Elleri sanki nereye koyacağını bulmaya çalışıyormuş gibi üzerimde geziniyordu. "Rolünüzle savaşamazsınız. Sana daha önce de söyledim, hiçbirimiz hangi rolü oynayacağımızı seçemeyiz. Sadece oyundaki rollerimizi kabul edebiliriz."

"Yeterince iyi değil," diye başardım. Çünkü değildi.

"Eğer onunla savaşırsan seni öldürür."

"Bana bıçağını ver," dedim.

şaşkın ifadesi acıya rağmen gülmeme neden oldu ama kolundan uzun, ince bir bıçak çıkardı ve bana uzattı. Sapına bir kuzgun başı oyulmuştu, gagası ciyaklayarak açılmıştı. Dikkatlice aldım ve bir parmağımın ucunu kestim.

"Elini aç," dedim ve elini açtığında damlacığın eline düşmesine izin verdim. "İşte pazarlık ettiğin sır," dedim dişlerimi sıkarak. "Muhtemelen bunu yapmak için hâlâ hayattayken ödemem en iyisi olacak."

Gözleri parladı, genişledi.

"İşin sırrı şu: Evliliğimizi bitirmeye henüz karar vermedim ve verip vermeyeceğimden de emin değilim. Kanımın bu damlası senindir."

Belki de acıydı. Belki de kalbimi terk etmeyen aşırı şiddet arzusuydu - benden kaynaklanamayacağını bildiğim bir arzu - ama yüzündeki ifade beklediğim gibi değildi. Merak ya da kakhaha bekliyordum. Pazarlığı sürdürdüğüm için memnun olmasını beklerdim.

Onun yerine gördüğüm şey mutlak bir öfkeydi. Yüzünde ve sanki bir dalga onu yıkamış gibi titremeye başladı, başının tepesinden başlayıp vücudundan aşağıya doğru titreyerek zaten büyük ölçüde iyileşmiş olan yaralarına ve siyah botlarına kadar. "Ne yaptın

sen?" diye hırladı.

"Hoşuna gideceğini düşünmüştüm," dedim şaşkınlıkla, şaşkınlığıma rağmen kendimi ifade etmeye çalışırken dudaklarım kalınlaşmıştı. "Arkadaşım olma isteğini takdir ettiğimi göstermek için bunun değerli bir hediye olduğunu düşüneceğini sanmıştım."

Yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Hayatını sonlandırmaya o kadar hevesli misin ki kendini kullanılmış bir paçavra gibi bana atıyorsun?"

"Ne?" dedim. Dedim ve onu ittim. İçimde bir şey onun öfkesinden heyecan şiddet arzulayan bir şey. "Sen neden ? Az önce sana istediğini verdim!"

salladı ve sanki her bir parçası beni reddediyormuş gibi vücudu titredi.

"Beni kendine bağlıyorsun," dedi. "Çaresizsin. İşe yaramayacak."

şaka yapıyordu, değil mi? şaka yapıyor olmalıydı. Bunu başlatan oydu! Sonunda ona uyduğum için memnun olmalıydı!

"Seni hiçbir Şeye baēlamıyorum, seni aptal Fae!" Öfkem onunkiyle aynı seviyeye yükselirken dudaklarımın titrediēini hissettim. "İstediēin buysa git!"

Ve bu sözleri söylediēim anda tüm Şiddet düşünceleri uçup gitti. Tekrar nefes alabildim. Tekrar düşünbildim. Acı gitmişti.

Denge.

Bir insanı serbest

bırakmıŐtım. Bir

Fae'yi özgür

bıraktım.

Geri dönmesi için yalvaramadan gitti ve beni odada bıraktı, kız kardeşimin kahkahaları havada dans ederken duygudan titriyordum.

Sekizinci Bölüm

Kapıya doğru koşup kapıyı açarken kız kardeşim benimle alay edercesine, "O ortalıkta bile yokken son şartı nasıl yerine merak ediyorum," diye sordu. Şafağın delici ışıkları altında, altımdaki bulut tabakası pembeler ve yumuşak şeftalilerle parlıyordu. süzülen Scouvrel yere doğru düştü. "Eğer başaramazsan bana bir şey borçlu olacağını biliyorsun. Sanırım ailemizin şu anki konumunu ödeme olarak kabul edeceğim."

Kapıyı çarparak . Burada sıkışıp kalmıştım. Kılıcı kullanmaktan başka çıkış yolu yoktu.

Küfür ettim.

"Son şart nedir?" diye sordum. "Bilmiyor musun?" Kendini beğenmiş görünüyordu.

Kafesini aldım, küçük masaya taşıdım ve oraya bıraktım. Scouvrel'in bana yedirdiği son yemeğin kalıntıları hâlâ masanın üzerindeydi; peynir eskimiş, sertleşmiş ve küflenmiş, fındıklar da yumuşamıştı.

Masadan bir peçete aldım ve Hulanna'nın kafesinin arasına sıkıştırdım.

"Şafak vakti. Eğer katkıda bulunacak değerli bir şeyiniz yoksa, fırsatımız varken uyuyalım," dedim sefilce. Parmağım acıyordu. Kalbim acıyordu. Ve Scouvrel'i bu kadar kızdıracak ne yaptığımı bilmiyordum. "Yorgun olduğumu biliyorum, muhtemelen sen de öylesin. Yarın bana Fae ordularını nasıl geri çağıracağımı ve bu savaşı nasıl bitireceğimi göstereceksin."

Kız kardeşim güldü. "Beni buna ikna edebileceğini düşünüyorsan iyi bir plan yapmış ."

Onu görmezden geldim, masanın yanındaki kanepeye uzandım ve gözlerimi kapattım. Uyku kolay gelmedi. Dönüp durdum. Scouvrel'e bağırarak, cevaplar talep etmek, onu dinlemeye zorlamak istedim. Neredeyse o kanatların sırtında büyümesine izin vermeyi dileyecektim, böylece peşinden koşup onu benimle konuşmaya zorlayabilirdim. Korkak herif. Benimle bir erkek gibi yüzleşemedi bile.

Sonunda öfkem donuk bir sise dönüştü ve uykuya daldım.

İçimi dolduran ani ve keskin bir korkuyla uyandım. Vagon.

Eğer biri bulursa, ailemi, çocuklarımı, herkesi bulabilirdi. Ve Fae'ler o vagondan çok uzakta değillerdi.

bir veraset savaşının ortasındaydık. Gidip bununla ilgilenmem gerekiyordu. Hemen.

Ayağa fırladım, eşyalarımı topladım ve kapıdan dışarı baktım. Öğlen olmuştu. Hâlâ zamanım vardı. Faewald'a gidiş gelişler bazen olduğu gibi zamanla oynamıyorsa tabii.

Kılıcımı çektim ve Hulanna'nın kafesine uzandım.

"Mmmph, gün ortası!" diye . "İnsan olarak kalmana Sende zerre kadar terbiye yok. Köylü pisliği."

Kafesi salladım. Sinirli ciyaklaması bir sabah fincanı kadar iyiydi.

Çay.

Bir kılıç darbesiyle hava yarıldı ve kılıcımı kınına soktum ve ölümlü dünyaya adım attı.

"Bir yere mi gidiyoruz? Bana yıkanacak ya da su içecek zaman bile vermedin!" Kafesi kaldırıp kemerime bağlarken Hulanna itiraz etti.

"Pazarlık yapmak istemediğini sanıyordum, kardeşim," dedim gözbağımı yukarı kaydırırken.

Kılıcın büyüü hâlâ işe yarıyordu. Vagon tam önümdeydi, gerçi burada öğleden sonra olmuştu bile. Dudaklarımı yaladım, zaman atlaması konusunda endişeliydim. Günler, haftalar ya da yıllar kaybetmeyi göze alamazdım. Şu anda her an çok değerliydi.

"Bizi eski, kırık dökük bir arabaya getirdin. Sarayınız çok çekici," dedi kız kardeşim alaycı bir tavırla.

Onu görmezden geldim ve çantama uzanıp çakmak taşını çıkardım. Otlardan küçük bir yuva hazırladım, bıçağımı çektim ve ateş yakmaya başladım. Kapıdan içeri girmek ve annemle babamın, Heldra ve çocuklarıyla birlikte güvenli bir yere ulaşip ulaşmadığını kontrol etmek - kesinlikle emin olmak - istiyordum.

diğerlerini. Bunu o kadar çok istedim ki içim acıdı. Ama bunu yapmaya cesaret edemedim. Şu anda onları korumanın en iyi yolu uzak durmaktı. Onları korumanın en iyi yolu, kimsenin beni aramaya gelmeyeceğinden emin olmaktı.

Parlayan yuvayı vagonun tabanına yerleştirdim ve üzerine çıra yığmaya başladım.

"Biz kardeştik," dedim Hulanna'ya ateşin izlerken. "Hayatımız boyunca arkadaştık. Her şeyi paylaştık. Ailelerimizi. Elbiselerimizi. Yemekleri. Sırları. Her şeyi."

"Hayallerimizi paylaşmadık," diye karşı çıktı. "paylaşmadık. Senin tek istediğin bu zavallı orman ve öldürdüğün hayvanlardı.

Bir vahşi gibi. Ve daha fazlasını istiyorum. O zaman da istiyordum, şimdi de istiyorum. Senin gibi yaşamak zorunda kalsaydım kendimi öldürürdüm. Annem ve babam gibi. Sadece bir yatak odasına yetecek kadar büyük, küflü, eski bir evde yaşamak. İçindeki her şey tamir edilmiş ve eski. Tek bir lüksü bile olmayan bir hayat. Cehennem gibi. Senin hayatın cehennem, Allie. Bunu istemiyorum ve hiçbir zaman da istemedim."

"Bu bize sahip olamayacağınız anlamına gelse bile mi?" diye sordum. Bu aptalcaydı, aptalca, aptalca, Allie. Tabii ki bizi istemiyordu. Neredeyse öldürüyordu. Öyleyse neden fikrini değiştirmesini umuyordum? Neden kız kardeşimi geri almayı umuyordum?

Hulanna, "Senin için bu kadar zor olan şeyin ne olduğunu anlamıyorum, Allie," dedi. "Ya sen ya ben. Senin ya da benim gerçeklik versiyonum. Senin üzüntün, ya da benim görkemli . Ve ben kendimi seçiyorum. Hayallerime öncelik vermek zorundayım yoksa gerçekleşmeyecekler. Bunu kabul etmek senin için çok mu zor? Neyin var? İnsan olarak 50 yılın mı kaldı? Belki birkaç hayvan öldürürsün ya da gerçekten şanslıysan birkaç bebeğin olur ve onlara da senin sahip olduğun üzücü geleceği verirsin. Faewald'ın hükümdarı olarak yüzyıllarım, hatta belki de bin yılım olacak. Bir hayat yaşayacağım partiler ve kahkahalar, moda ve sanat, güzel yemekler ve daha güzel sohbetler ya da entrika, beklenti, merak ve sihir. Güç ve prestijle, eğitim ve deneylerle, dünyevi ya da Faewald zevkleriyle dolu bir hayat. Benim bir hayatım sizinkinden sadece on kat daha uzun olmayacak. Yüz kat daha zengin, bin kat daha değerli olacak. Seninkinden daha değerli olacak. Seninki gibi on bin mayıs sineğinin hayatını feda etmek."

Alevler vagonun kenarını yalayıp geçerken, tüm bunlardan kaçmanın yolunu yok ederken, kanıtları ortadan kaldırırken, en sevdiğim insanları kurtarıırken ve beni yok etmem gerekenlerle burada hapsederken buna ne diyeceğimi bilemedim.

Kafesi kaldırdım, böylece ona bakabiliyor ve görüntüsünü zihnime kazıyabiliyordum. Az önce söylediklerini ya da yapmaya istekli olduğu şeyi asla unutmak istemiyordum.

Yeter, Allie. Onun hakkında en iyisine inandığın yeter. Kanın sudan daha kalın olduğunu düşünmek yeter. Yeter.

Onun kusuru zalimlikti.

Benim kusurum ise

saflıktı.

Kusurumu tekrar tekrar oynamaya devam edersem onu yenmeyi nasıl bekleyebilirdim?

Bana sırtıttı ve ben de bunun diğerleriyle birlikte aklıma kazınmasına izin verdim.

"Kedi dilini mi yuttu?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Yoksa haklı olduğumu bildiğin için söyleyebileceğin hiçbir şey yok mu?"

"Kötülükle tartışamazsın," dedim arka plandaki alevler bir *vınlamayla* yükselip vagonu tamamen , gökyüzüne doğru dönen bir duman sütunu. "Sadece onu söndürebilirsin."

"Kazanmak" kelimesi ele geçirmek anlamına gelmiyorsa, belki de ikna etmek anlamına geliyordur diye ummuştum. Ama Hulanna'yı ikna etmek mümkün olmayacaktı.

Gözlerimde ve yanaklarımda acı kadar ağladığımı fark etmemiştim. Bu ailemin sonuydu. Bu kasabamın sonuydu.

Ama ben öyle biri değildim. Ben Allie Hunter'dım. Ben bu topraklardım. Ve

Burada, dağların kalbinde, toprağın altında demir vardı. Toprakta demir, kanımda demir ve irademde demir.

"Bensiz hiçbir şey yapamazsın," dedi Hulanna. "Kehanetin anlamı bu. Bu bizim lanetimiz. Birimiz uygun şekilde öldürülene kadar birbirimize bağlı kalacağız."

"Peki sence bu hangisi ?" Vagon kendi üzerine devrilirken ve ateş sakinleşirken soğuk bir şekilde sordum.

O ben olmazdım. Ve şimdi kurtardığım masumlar da olmayacaktı. En azından o kadarını yapmıştım.

Kılıcımı tekrar kınımdan çekip havayı yarmadan önce güneşin batmasını ve ateşin alçak bir kül yatağına düşmesini bekledim.

Dokuzuncu Bölüm

Kılıcımı havada savururken ne daha fazla dikkat etmeliydim çünkü dışarı çıkmadım

Faewald'da tanıdığım herhangi bir yerde.

Önce Hulanna'nın nefesi kesildi ve hemen benimki geldi.

Yere diz çökmüş, başını önümüze eğmiş Scouvrel vardı. Demirden yapılmış gibi görünen bir dizi yüksek kapının önünde diz çökmüştü. Kapılar yuvarlak bir çerçeve içine yerleştirilmişti - her biri yarım daire şeklindeydi. Çerçeve öyle bir kıvrılıyordu ki, göz onun üzerinde düzgün bir şekilde ilerlemeyi reddediyordu. Kapıların içine yerleştirildiği herhangi bir duvar ya da bina yoktu. Orada öylece duruyorlardı.

hiçbir yerde - ve yine de bu doğru olamazdı. Kapının arkasından duyduğum hafif çığlıklarla değil.

Okuyamadığım ve anlamadığım semboller, dikenli sarmaşıklar, güller, kanatlar, tüyler ve baykuşla iç içe geçerek kapının üzerinde yazı halinde akıyordu

sırıtan Fae iskeletlerinin arasındaki boşlukları süsleyen gözler. Boynuzlar ve uzun iskelet kuyruklar, iskelet kanat parçaları ve hatta kemikli bir tek boynuzlu at, burada gösterilenlerin Fae olduğunun açık göstergeleri idi - ama daha da anlamlı olanı, Fae'nin karışık, yıpranmış kenarlarıydı.

ve fırtınada savrulan yırtık pırtık et parçaları gibi birbirine dolanıyordu. Bu ruhani görüntüde bile, kapının kenarları bakışlarımın altında kıvranıyor ve bükülüyor gibiydi.

Ürperdim.

Kapıdan öyle bir sıcaklık yayılıyordu ki, sanki köyün demir ocağının önünde duruyormuşum gibi derim hemen kızardı. Scouvrel başını kaldırıp baktığında yutkundum, gözleri umutla parlıyordu ve ağzı açık kalmıştı.

"Dehşet Kapıları'nda ne yapıyorsun?" Hulanna kafesinden tısladı. Eninde sonunda burada tutsak olanın kendisi olduğunu öğrenmek zorunda kalacaktı.

"İkiniz de buradasınız," diye nefes aldı, gözleri ona kurtuluş gelmiş gibi parlıyordu. Güneş tepelerin ardında batmaya başlarken yavaşça ayağa kalktı ve Gölgeler uzadı ve umutsuzlaştı. "Gerçek mi yalan mı? Bana kendi özgür iradenle ."

"Gerçek," dedim yavaşça. Ne demek istiyordu? Neden hayatı benim cevabıma bağlıymış bakıyordu?

Fısıldadı - sanki kendi kendine konuşuyormuş, kendisiyle yüzlerce kez tartıştığı bir şeyi tartışıyormuş gibi. "Ama kim bizim için ölmeyi seçti?"

"Kimse yapmaz," diye alay etti Hulanna. "İşte bu yüzden onu sen yapmalısın. Onun canını tam burada, Kan Taşı'nda al Vale. Hâlâ zaman al onu ve sen ve ben birlikte hüküm sürebilelim."

Altındaki taş gerçekten de sanki nesiller boyu kanla ıslanmış gibi kırmızıydı.

Kılıç hala elimdeydi.

Scouvrel'in ifadesinde bir şey sertleşti. Ama bunun çünkü onunla aynı fikirdeydi ya da onu reddediyordu, cesaret edemedim.

Kılıcı kestim ve bu sefer gerçekten nereye gitmek istediğimi düşündüm ol.

Hiçbir şey olmadı.

Son ışık huzmesi de gitmişti.

Uzaktan uzun ve müzikal bir boru sesi duyuldu. Vahşi Av üzerinde. Koşmam gerekiyordu.

Kılıcımı kınına soktum, onun yerine yayımı ve bir ok çektim.

"Bana dokunma," diye emrettim Scouvrel'e ama sesim zayıftı.

Burada neler olduğunu anlamıyordum ama sevmiyordum.

Gitmem gerekiyordu - şimdi.

Tam geri çekilmeye başlamıştım ki korna sesleri tekrar duyuldu. Gözlerim ona takıldı ve topuklarımın üzerinde dönüp koşmaya başlamadan önce uzun bir şaşkınlık ve çaresizlik bakışını paylaştık.

arkamda yere vuruyordu. Burada orman yoktu, sadece çimenlik alanlar ve ileride kayalık bir şey vardı. Çimlerin sincap deliklerini gizlemediğini umuyordum. Tek bir yanlış adımda bileğimi kırabilirdim.

Yerdeki çukura benzeyen her şeyin üzerinden geniş adımlarla atladım. Ben olsam işimi şansa bırakmazdım.

biri çılgılık atmaya başladı. Islak çene sesleri ve hırıltılar havayı yırttı. Bir kasap dükkânından gelen sesler ve dükkânın arkasından gelen kötü koku beni daha hızlı koşmaya itti.

Garip bir şekilde, dikilmiş sırtım acıtmıyordu. Normal şartlarda çok acı çekmesini beklerdim.

Bir yükselişin yaklaşıyordum. Daha sert ittim, ayaklarım Kemikleri sarsan gümbürtülerle yere iniyor, her adımda devrilmiş bir kütüğün üzerinden atlayan bir geyik gibi havada sıçırıyordu.

Yükseltiyi aştım ve nefes nefese kaldım. Altımdaki kaya yontularak devasa bir çanak haline getirilmişti. yükselen Kanlı Ay'da silüetleri parlak kırmızı olan yüzlerce golem sessizce çalışıyordu.

Hep birlikte bana baktılar.

Yutkundum.

"Neye bakıyorlar?" Mırıldandım.

"Dört kişiden biri," dedi Hulanna küçümseyerek. "Sen bu unvanı bile hak etmiyorsun. Golemlere komuta etmeyi de kesinlikle hak etmiyorsun."

Komuta mı? Bu golem ordusuna *komuta* edebilir miydim? Bu düşünce aklımdan geçerken bir an nefesimi tuttum. Bu tam da umduğum şeydi. Onlara neden bir golem ordusuyla Skundton'a girip burayı geçirmediklerini sormuştum. Bana bunun oyunu mahvedeceği söylenmişti. Ben oyun oynamıyordum. Yüzüme bir gülümseme yayıldığını hissettim.

"Gerçi Denge'nin tam örtüsünü alana kadar, ölümlü kaprislerini dinlemek için aynı anda birden fazlasını bulabileceğinden şüpheliyim," dedi kız kardeşim.

"Çok yardımcı oluyorsun," diye mırıldandım ve o da acımasızca homurdandı. Ama yardımcı olmuştu.

Arkamdaki havada bir hırıltı dalgalandı ve nefesim kesildi. Vahşi Av daha hızlı koşuyor, bir karibu sürüsü gibi yere çarpıyordu. Tazıların en yakını bana doğru sıçradı, bana saldırırken gıdılarından salyalar akıyordu. Ona doğru bir ok fırlattım ama ok gözüne saplanmasına rağmen duraksamadı bile, irkilmedi bile.

Kendimi kötü hissettim. Golem'e dönüp bakarak ikinci bir ok daha çektim.

"Bana!" Onlara seslendim. Kıpırdamadan durdular, yarıda kestiğim madencilikte durakladılar.

Kız kardeşim güldü.

Köpeğe bir ok daha fırlattım ama çok yaklaşmıştı bile, açık ağzı oku sanki hiç gibi yuttu, çenesi bana yapıştı.

"Zaten ölü olan bir şeyi öldüremezsin," diye seslendi kız kardeşim bana.

"Kalbin gibi mi?" Karşı çıktım, kaya çanağına atladım ve çanağın zeminine doğru gevşek şistten yarı kayarak, yarı düşerek dengemi zar zor korudum.

Yanımdan geçerken golemlerden birini yakaladım ve düşerken beni sabitlemesi için kollarımı ona doladım. Dondu kaldı ve ben onun boş taşına baktım

Gözlerim. , gevşek kayalar düşüp sıcıyor, yuvarlanarak ayaklarımın etrafında sürükleniyordu.

"Beni duyabiliyor musun, golem?" diye sordum.

"Harika bir fikir, Allie," diye alay etti kız kardeşim. "Konuşacak sesi olmayan şeye sormak."

"Sana beni omuzlarında taşımanı ve Vahşi Av'dan kaçmanı teklif ," dedim goleme. "Bunu kabul edecek misin?"

Golem hiçbir şey söylemedi.

Vahşi tazı çanağın kenarından atlayıp, gölete atlayan ölümlü bir tazının tüm köpeklik zevkiyle havada uçarken nefesimin altında sessizce küfrettim. Çenemi sıkarak çarpışmaya hazırlandım.

Pürüzsüz taş kollar beni yakaladı ve geniş bir omzun üzerine fırlattı. Kuyruk sokumum omzuma çarptığında acı içinde homurdandım. Kafes taş çarpan metalin sesiyle çınladı ve kız kardeşimin küfürleri kararan havayı doldurdu.

Kemerime uzandım ve meşalemi kaptığım gibi havaya kaldırdım. Golem tazıdan uzaklaşırken ruh ışığı etrafımızdaki dünyayı lekeledi. Canavar yere indi, burnunu yere dayadı, arıyordu.

Görünmez olurduk ama kokumuzu gizleyemezdik.

"Kaç," diye nefes aldım, gözlerim sersemlemiş tazıdan ayrılmayı reddediyordu.

Kesici dişleri ellerim kadar uzundu. Güçlü kokusu burnumu dehşetle doldurdu.

Golem yavaş yavaş hız kazanarak ileri atıldı - ağır adımlarla. Ama kayadan yapılmış bir yaratık bir kez ivme kazandığında onu hiçbir şey durduramaz. Küçük kayalar ağır bacaklarından kolayca sekti ve çanağın kenarını aşip tekrar düzlüğe çıktığımızda, uzun otlar ve birbirine dolanan sarmaşıklar kopup düştü. Görkemli ve istikrarlıydı - benim yaya olduğumdan daha hızlıydı - ve yine de tamamen sessizdi. Meşaleyi yüksekte tutarak kovalamacayı izledim.

"Akıllıca bir hareket. Köpekler golem kokusunu almaz. Onlar sadece taş," dedi kız kardeşim.

Gürültülü bir böğürtü havayı kesti ve tazılar tekrar sıcırdı. İçlerinden birinin üzerinde, koç boynuzlu ve kırbaç gibi örgülü korkunç adam durakladı, başını geriye atıp gülmeden önce yarım an bana baktı.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Ama koşarak uzaklaştıklarında, diğer yöne doğru gidiyorlardı. Avlayacak başka avları vardı.

Rahat bir nefes aldım, golemın iki omzuna da oturabilmek için bacağımı çevirdim ve meşalemi yüksekte tuttum. Nerede olduğunu bilmiyordum. sığınak ama bulana kadar olmalıydık. Vahşi Av avlanıyordu ve Allie Hunter bir av değildi.

Onuncu Bölüm

Çimlerin yeşile dönüştüğü yere doğru arazide ilerledik. çalılar ve fundalar dev mantarlara, dev mantarlar da ağaçlara dönüştü. Birkaç dakika içinde, yayılan huş ağaçlarından oluşan bir gölgelik altındaydık; golem, büyü ve kayalardan yapılmış bir şeyin pürüzsüz verimliliğiyle ilerlerken sessizdi.

Rahat bir nefes almaya cesaret
ettim. Çok erken.

havlamalar yeniden başladı, Vahşi Av'ın tazıları peşimizden geliyordu.

"Acele et," diye soluklandım ağaçlar hızla geçerken - koyu boğucu gökyüzüne karşı narin beyaz çizgiler.

Ağaçların uzayıp genişlediği ve yayılan dallarının altında rahatça yürüyebileceğimiz kadar inceldiği ormanın derinliklerindeydik, titreyen yaprakları ormanın zeminindeki kırmızı ay ışığında gölgeler oluşturuyordu. Önümüzde bir açıklık uzanıyordu; ortasında ruhani bir kule yükseliyor, gökyüzüne doğru yükselirken pırıl pırıl parlıyordu. Sanki biri nemli parmağını ormanda gezdirmiş gibi zihnime bir nota söyletti
Bir bardağın kenarına.

Nefesim kesildi.

Ama ben hâlâ odaklanmışken, görüş bir hareket girdi.

Bir tazı!

Bizi güvende olduğumuz hissine kaptırmışlar ve sonra da bir tuzağa doğru sürüklemişlerdi. Bu kulenin burada olduğunu biliyor olmalılar.

İki tanesi ağaçlardan fırlayıp ilkinde katıldı. Dişlerinin arasından hain sırıtışlarını neredeyse görebiliyordum.

"Şimdi ikimizi de öldürdün," dedi Hulanna. "Hâlâ zeki hissediyor musun?"

Tazılardan biri bize doğru sıçradı, bir kas ve yağ yumağı ve hırıltılı, hırıltılı çılgınlıklar. Golemimiz yana doğru kaçtı ama benim ağırlığım onu hantallaştırdı. Tazı bizi kıl payı ıskaladı, havada dönerek bize doğru geldi, ayın parlak kanı kenarlarını kırmızı ve beyaza boyuyordu.

Kuleden yankılanan tek nota - hala zihnimde çınlıyor - düşünmeyi zorlaştırdı. Kalbim onunla birlikte çarpıyordu, korkmuştum. Yarışıyordum.

Şimdi ne olacak? Diğer iki tazi bize doğru yaklaştı, gözleri parlıyordu ve sürü üyelerinin öldürmesi için bizi yerimizde sabit tutuyorlardı. Ve arkalarında, geyiklere binmiş Fae'ler ve baykuşgriffinler, pangolinler ve anka kuşları avlarında onlara katılmak için acele ederken çınlayan kahkahalar duymaya başladım - bu yer tarafından hortlak katillere dönüştürülmüş sihirli ve kötü biçimlendirilmiş yaratıkların telaşı.

Ufukta bir tazi belirdi ve sırtında -Kanlı Ay'ın silüetinde- iri yarı siyah bir figür vardı. Kuyruğu ay ışığında sabırsızca sallanıyordu. Öldüreceğinden emin bir şekilde yavaşça gülümsedi. Arkasına uzandı ve sırtından kısa bir mızrak çıkardı, bana bakarken avucunun içinde tutuyordu - mesafeyi değerlendiriyordu.

"Aptal bir kız kardeş. Nefes israfı!" Ablam bana küfretti.

Ama henüz işim bitmemişti. Tüm bu büyü ve ihtişamın içinde bir şeyi unutmuştum. Ölümlü olduğumu unutmuştum. Ve bir ölümlü olarak, onların sahip olmadığı yeteneğim vardı.

Şarkı söylemeye başladım.

*"Aşkımı söylüyorum, dağ delikanlımı,
Hem sıcak hem de hüznü bir aşkın
hikayesini."*

Hiçbir zaman iyi bir şarkıcı olamadım - korkunç derecede akortsuzdum - ama bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu.

*"Kahkaha derelerinden ve karışık
şarkılardan, Yumuşak, yumuşak ve uzun
yaz günlerinden."*

Kafesinde ilk donan kız kardeşim oldu. Bir tazi bize doğru hamle yaptı ve çırpınırken dondu kaldı.

*"Aptalca bir hata yüzünden kaybettiğim bir aşk,
Sonsuz kırılmalardan acı çeken bir kalp."*

Şarkım dışarıya doğru dalgalandı ve bir nota duyan her Fae aniden çekilip dinledi. Golem hariç.

*"Yıldızların altında yumuşak vaatler
söylüyorum, Yalanlarının acısı hala ."*

Donmuş şekillerinin arasından geçtik ve bir ağzın her zalim kıvrımını, ayın kızılığında parlayan her bıçağı, açığındaki her dişi fark ettim - keskin ve ölümcül. Burada nazik ruhlar yoktu - sadece intikamcılar vardı. Sadece Fae'lerin peşine düşüp onları derinliklere sürüklemek için öbür dünyadan kovulanlar. Titredim ama şarkımı durdurmadım.

*"Beni sevmeyen bir çocuğun aşkı, Sadece
yakalandığım için zafer kazanan."*

Donmuş avın yanından koşarak geçtik - hareketsiz silüetleri nefesimi kesiyordu. Yüzleri zalim ifadelerle çarpılmıştı, gözleri nefret doluydu ve sanki büyüü bozmaya çalışıyormuş gibi donmuş halleriyle titriyorlardı. Ormanın , ciğerlerimin patlayacağını düşünene kadar şarkıyı tekrar tekrar söyledim. Bunu neden daha önce yapmamıştım?

*"Onun elinde olduğumu bilmekten kim memnun oldu,
Sevgisi kum tanelerinden daha küçük olan."*

Ta ki fokurdayan bir dereye gelene kadar. Yanında, kuş ayağı oyulmuş uzun ayaklar üzerinde, siyah kanatlara benzeyen sivri açılı garip bir çatıya sahip küçük bir kulübe vardı. Kapının üzerinde çamurdan bir çizgi vardı. Toprak izi.

Golemin omzuna vurdum ve şarkı söylerken kulübeyi işaret ettim.

*"Beni kırık ve yarım bir kız olarak
bıraktı, Kalbimi ölümcül bir
girdapta bıraktı."*

Kapıyı açtık ve ıvır zıvırla, süslemelerle, doldurulmuş yaratıklarla, pırıl pırıl ışıklarla dolu karmakarışık bir kulübeye adım attık. fenerlere takılmış büyücüler - öyle ki orada başka birinin olup olmadığını anlamam bile tam bir nefes almamı gerektirdi. Kulübede yaşayan Fae'ler yoktu, ama ölü tahnit edilmiş hayvanlar ve ... yoktu. Umarım bu bir insan değildir.

*"Ve bir daha asla sevmeyeceğim,
Ya da dağ adamımın cazibesini düşün."*

Golemin omuzlarından kayarak indim ve kapıyı arkamdan özenle kapatarak kilitledim.

"Ah, ama belki de seni seviyordu. Belki de seni o kadar derinden seviyordu ki kelimenin kendisi anlamsızdı."

Scouvrel'in sesiyle irkildim ve ona bakmak için döndüm. Renkli bir sabahlıkla yarı örtülü boy aynasında belirdi. Bornoza çekiştirdim. Cübbeyi kenara çek.

"Güvenliği buldun, Kâbus," dedi gülümseyerek.

"Doğru ya da yalan," dedim titreyen bir sesle. "O kapıda beni neredeyse öldürüyordun."

İçten içe yanan bakışlarıyla beni çok uzun süre süzdü. Çenesindeki bir kas gerildikçe ve gevşedikçe zıplıyordu.

Sonunda onu durdurmam için bana meydan okurcasına cesur bir tonda konuşmadan önce yutkundu.

"Gerçek. Ama düşündüğünüz sebepten dolayı değil."

Kız kardeşimin kafesini boş olduğunu umduğum bir yumurta yığınının üzerine koydum ve sabahlığı örttü. Şarkım durmuş olmasına rağmen hâlâ içinde donup kalmıştı. Beni duymadığından emin olur olmaz aynanın karşısına geçtim ve Scouvrele'ye delici bir bakış attım.

"Açık konuşayım Vale," dedim. "Beni öldürmek ne sebeple olursa olsun hoş karşılanmaz."

"Açık konuşayım, Kâbus," dedi alaycı bir sırıtışla. "Senin ölümün benim içimi boşaltır, içimi boşaltır, sahip olduğum ruhun titrek korunu yok eder ve beni sonsuz bir azaba mahkûm eder."

Nefesim kesildi. Yalan söyleyemezdi. Öyleyse bunları bana nasıl söyleyebilirdi? "O zaman neden ölümümü istiyorsun?" diye sordum, elimi yukarı kaldırıp

kendime rağmen. Sesim olmasını dilediğimden daha kırılıyordu.

Göz kırptı ve sanki camın arkasından ulaşabilecekmiş gibi kendi elini dokundurdu.

"Ben onu aramıyorum. Teklif ediyorum. Ve bunun yeterli olacağını umuyorum."

Titredim. "Buna bir son vermelisin. Bana takıntılıymışsın, benim tarafımdaymışsın gibi davranmayı bırakmalısın... bir yandan bana hayranlık duyarken, diğer yandan beni öldürmeye yemin ediyorsun ve sonra neredeyse bunu yapıyorsun. Eninde sonunda, birimiz diğerini gerçekten öldürecek." Boğazımı temizledim, ani çalkantılı korkularımı bir kenara ittim. "Ve bu seni öldüren ben olacağım, Scouvrele. Bu konuda hata yapma. Öldürme konusunda senden daha iyiyim. Daha cesurum, daha güçlüyüm ve sadece *daha iyiyim*."

Ben konuştukça gülümsemesi daha da sevecenleşti. "Ve bu, benim ele avuca sığmaz Arayışım, eğer dua edecek kadar cüretkâr olsaydım, bunun için dua ederdim. Dileyecek kadar aptal olsaydım bunu dilerdim. Eğer dileyecek kadar aptal olsaydım özlemlerin ötesinde buruşmuş boş bir kabuk olmasaydı."

. "O zaman *dur!* Bana karşı gelmeyi bırak ve benimle çalış. Sana kanımı bile verdim. Bu da demek oluyor ki sana bir şey daha yapmam gerekiyor. Seninle evliliğimi tamamlayacağım. Eğer bu müttefik olabileceğimize dair bir söz değilse, o zaman nedir? Benimle savaşmayı bırak ve benim tarafımda ol!"

Sanki bunu düşünüyormuş gibi dudaklarını yaladı, dudağının kenarını dişlerinin arasına fazlasıyla baştan çıkarıcı bir şekilde sıkıştırdı.

"Gerçek mi yalan mı?" diye sordu. "Dördüncü şeyin ne olduğunu biliyorsun." Kaşlarını çattım ve o güldü.

"O halde sizi kandırmak büyük bir zevk olacak."

"Ama ben önceden uyarıldım. Beni boş yere kandıracaksın." Gözlerimi kısmıştım.

Ayıldı. Ve bu beni korkuttu.

"Gerçek mi yalan mı?" Sesimin titremesine izin vermemeye çalışarak söyledim. "Beni öldürmeye çalışmaktan vazgeçmeyeceksin. Evliliğimizi onaylamayı bitirsem bile."

O alnını kendi tarafındaki aynaya yasladı, ben de alnımı kendi tarafımdaki soğuk cama yasladım, keşke aynanın içinden geçip ona ulaşabilseydim ve şu anda olduğu gibi göğsünün kabardığını gerçekten hissedebilseydim, az önce söylediklerimi inkar edene kadar yüzündeki kargaşayı yumuşatabilseydim. Beni öldüremeyecek kadar çok sevdiğini itiraf etti.

"Gerçek," diye nefes nefese kaldı.

Geri çekildim, gözlerim yaşardı.

Aptal Allie, aptal. Canavarın başka bir şeye dönüşebileceğini düşünmek. Onca insan arasından senin buna ilham verebileceğini düşünmek. Ne korkunç bir aptalmışım.

Tek bir sıcak gözyaşının yanağımdan aşağı süzüldüğünü hissettim.

"O zaman seni bir daha gördüğümde," dedim soğuk bir sesle, yüz hatlarımla sertleştiğini hissederek. "Seni öldürmek zorunda kalacağım."

"Son bir yemek yiyemez miyim?" diye . "Cellatlar bile buna izin verir."

"Ne?" Az önce onu öldüreceğimi söylemiştim ve o bana *Yemek* mi?

"Bir kez daha öpücüklerinle ziyafet çekmeme izin ver. Sıcak gazabın ve ateşli bakışlarınla kendimi doyurmama izin ver."

Gözlerimi devirdim. "Ben ciddiym, Scouvrel."

Diğer eli de cama bastırmak için uzandığında neredeyse nefessiz kalmış görünüyordu, parmakları genişçe açılmıştı.

"Ben de öyle."

"O zaman kolay kolay ölmeyeceğimi bilmelisin. Ve sen beni öldürmeye fırsat bulamadan ben seni som demirle öldüreğim," dedim kemerimdeki kılıcı çekerek.

Cevap veremedi aynayı kırdım. Baştan çıkarıcı bir cazibesi ve çekici vaatleri vardı.

Hiçbirine inanmaya cesaret edemedim.

Yine de, şarkıdaki kız gibi, bir daha asla sevemeyeceğimden korkuyordum. Bunun için beni mahvetti.

On Birinci Bölüm

"VE ŞİMDİ," DEDİM, sabahlığı kız kardeşimin kafesinden YIRTARAK.
"Burada halletmemiz gereken şeyler var."

"Ne gibi şeyler?" Hulanna sırtarak sordu. "Seni tehdit etmek Koca mı? İyi işti ama dürüst olmak gerekirse, sürpriz bir saldırının en iyi sonucu verdiğini düşünüyorum."

"Ben de öyle gördüm," dedim kuru bir sesle. "Ama benim bu değil. Yardımları için bu golemi nasıl ödüllendireceğimden bahsediyorum."

İri kaya heykeline döndüm. Yüzünde bir ifade olması imkânsız gibiydi ama her şeyden çok şaşırmış görünüyordu.

"O bir *golem*. Ödül almaz," dedi kız kardeşim.

"Sen Kupaların Leydisi'sin," dedim soğukkanlılıkla, gözlerimi golemden ayırmadan. "Birkaç gün önce evcil bir kuş gibi kafese kapatılmayı beklemezdin. Ama işte buradayız. Bir golemın ödülü olabilir. Tıpkı senin olabileceğin gibi kafeslenmiş."

Gözlerim golemın mermer gözlerini izlerken bunun doğruluğunu iliklerime hissedebiliyordum.

"Ona bir şey verecek sihre sahip değilsin," dedi kız kardeşim. "Ne servet ne de güç."

Ama sihrim vardı. Parmak uçlarımda çatırdadığını hissedebiliyordum. Bu his nefesimi . Eğer doğru şekilde kullanırsam ona sahiptim. Bu da denge demekti.

Gözlerimi kısıtım ve düşünmeye çalıştım.

Bu gece kendi özgür iradesiyle bana hizmet etmişti. Bir hediyeye karşılık bir hediye.

Denge , değil mi?

"Sana ne istediğini bile söyleyemiyor," dedi kız kardeşim. "Zamanını boşa harcıyorsun."

"O zaman belki de bunu yapabilmeli," dedim sessizce, karnımdaki bir çekişin yönlendirmesiyle. Ve bir anda sihrin kıvılcımı söndü, parmağın bardakta çıkardığı şarkı sesi zihnimden kayboldu ve ben yine sadece Allie'ydi. Golem'in gözlerini kederle karşıladım. "Seni umutlandırdığım için üzgünüm. Sana bir ses verebileceğimi düşünmüştüm."

"Ben de öyle," diye gürledi. İfadesiz taş yüzünden garip bir ses çıkmıştı.

"Oh, peki o zaman," dedim şaşıarak. "Ummm, aç mısın?"

Çılgınca etrafıma bakındım ama yiyecek bir şey yok gibiydi. "Yıldızlar ve gökler, Allie!" diye kız kardeşim. "O bir *golem*. O bir *golem*. *kaya*."

"YIYECEĞE İHTİYACIM YOK. İNTİKAM İYİ OLABİLİR."

Bakışları kız kardeşime kayarken, "Bu gece intikam alacağımızı sanmıyorum," dedim sertçe. Çantamdan bir su tulumu çıkardım ve yüksük bırakmışım. Tutsak tutmaya alışmaya başlamışım. "Al bakalım."

Yüksüğü kız kardeşime uzattım ve kendi içkimden uzun bir aldım su tulumumu çantama yerleştirmeden önce. Uykuya ihtiyacım vardı. Daha önce sadece birkaç saat uyumuştum. Ve şimdilik bu evde güvendeydik.

"Adın ne senin?" Golem'e sordum.

"BENİM ADIM YOK" dedi.

"Sanırım rahatsız etmeyecekse sana Rocky diyeceğim. Hatırlaması kolay olur."

"HATIRLAMA KOLAYLIĞI PRAGMATİKTİR."

"Bir golemın adını veriyorsun," dedi kız kardeşim gözlerini devirerek. "Bu bir

Çocukken sahip olduğumuz tavşanlara isim vermek kadar acınası. Onlar sadece kışın çorba olacaktı. Bunu her zaman bilirdiniz ama onlara her zaman isim vermek zorundaydınız."

"Uyuyacağım," diye ilan ettim. "Ama o yatakta değil. Geri ne isterseniz yapabilirsiniz."

Sonunda sırtımı kapıya dayayarak uyumaya karar verdim. Rocky, büyük bir sürpriz yaparak yatağı aldı, ayakları ucundan sarkıyordu. Dizler aşağı. Golemlerin uyuyabildiğini bile fark etmemiştim. Belki de . Belki de sadece böyle bir seçeneği olduğu gerçeğinin tadını çıkarıyordu.

Hayatında ilk kez bir isme sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ederek uykuya daldım.

Yüzüme çarpan bir şeyle uyandığımda hava aydınlanmıştı. Ayağa fırladım, kalbim boğazımda, elim yayımın üzerindeydi ama tek tehdit kız kardeşimin alaycı kahkahasıydı. Bana bir boncuk fırlatmıştı. Yuvarlandı.

yere düştü ve masanın altında bir kurdele yığını oluşturdu. "Bu taraftan kötü bir şey geliyor," diye fısıldadı.

Eğer o kafesten çıkacağını sanıyorsa, yanılıyordu.

Bir elimi gözlerime sildim. Şimdi ne olacaktı? Müttefik olarak golem vardı. Kız kardeşim vardı. İhtiyacım olan şey, halkını durdurmasını sağlayacak bir yol ve onları bastıracak bir orduydı. Dün fark ettiğim şeyden kaçtım.

Kehanete göre birimiz diğerini "kazanacaktı" ve ben de

bunun sadece "öldürmek" anlamına gelebileceğini keşfetti. Kız kardeşimi öldürmeyi düşünmeye hazır değildim. Hayır - bu hazır olmamaktan daha fazlasıydı. Kız kardeşimi öldürmeyecektim. Aşmamanız gereken bazı çizgiler vardı.

"Golem arkadaşlarının bana yardım etmek isteyeceğini düşünüyor musun? Rocky?" Aynı anda küçük kulübenin kapısına bir şeyin çarptığını söyledim. Sarsıldı, küçük eşyalar raflarından ve yığınlarından düştü ve havayı bir toz bulutu doldurdu.

Kız kardeşimin kafesini yumurta yığınının arasından çekip aldım, aynı anda birkaç tanesi yere düştü, küçük parçalara ayrıldı ve içlerinde renkli tozlardan başka bir şey olmadığı ortaya çıktı. Toz, küçük duman sütunları gibi havaya yükseldi ve havayı çürüten mantar kokusundan gardenya kokusuna kadar hem tatlı hem de kokuşmuş çeşitli kokularla doldurdu.

Boğucu kokulardan öksürerek kafesini aceleyle kemerime bağladım.

"Kaderinden kaçmaya bu kadar misin?" diye alay etti. "Kaçacağını sanmıyorum.

onu bu kadar kolay sarsamazsın. O ne istediğini biliyor."

"Ne istediklerini kim bilebilir?" Düğümü çözmeye çalışırken hızlanarak sordum.

, Allie. Sakin ol. İkinci seferde anladım.

"Düşmanın," dedi kız kardeşim. "Kehanete göre canını alması gereken kişi."

"Onun sen olduğunu sanıyordum," dedim.

Kılıcı kınından çıkarırken elim titredi. Çıkarken gürültüyle tıkırdadı.

"Geliyor musun, Rocky?" Kılıcı havada savururken sordum.

Arkamdaki kapı paramparça oldu ve sonraki darbenin gücüyle içeri doğru sallandı. Kulübenin girişini dolduran toz ve moloz bulutunu görmek için döndüğümde gözlerim açıldı. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki her vuruşta kırmızı gördü.

"Geliyorsanız, önce geçmeniz gerekiyor," dedim.

Golemden cevap gelmedi.

Çöken toz bulutlarının arasından karanlık bir figür çıktı, öfkeli ve kocaman gözleri benimkileri bir yılanın fareyi tuttuğu gibi tutuyordu.

"Benden kaçıyorsun," dedi kocam sıkılmış dişlerinin arasından.

"Ve bunu çok iyi yapıyorum!" diye seslenerek havadaki yırtıktan içeri adım attım.

Diğer tarafta o kadar sert tökezledim ki dizlerimin üzerine çöktüm, kız kardeşim keyifle gülerken neredeyse paslı kılıcı kendime saplayacaktım.

"Bu çok eğlenceli," diye mırıldandı. "Aşk romanlarımdan birini kanlı canlı izlemek gibi. Oh, dram! Oh, eziyet! Oh, karşılıksız aşk! Ama bu

Hikaye sadece trajediyle sonuçlanacak ve ben mutlu sonla bitenleri tercih ederim." "İhtiras sahibini öldürdüğün gibi mi?" diye sordum, ama kılıcı kınına sokmaya çalışırken dikkatimi vermiyordum, ruhsal görüşüm ölümlü dünyada donuk ve karanlık.

"Oh, onu henüz öldürmedim," dedi bir ses ve ben donakaldım.

On İkinci Bölüm

Bir el enseme kavradı ve ona karşı dönerek kılıcımı kaldırmaya çalıştım. Geriye savruldu. Düştüm, başım yere çarptı. Yuvarlandım, ayağa kalktım, kalbim çarpıyor, nefesim hızlanıyordu.

Kılıcı kaybetmişim. Çok net göremiyordum ama ruhsal imgelemimdeki yaşlı, kıvrılan adam korkunç derecede tanıdıktı.

Sör Eckelmeyer.

"Ben senin karın değilim," dedim, yayıma ve oklarıma uzanırken. Uzanan elim tutuldu ve kabaca arkama itildi. Ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Ben hançerime uzanamadan ellerim diğer kolumu yakaladı.

Kız kardeşim kafesinde kıs kıs gülüyordu, beni yakalayan ölümlüler tarafından duyulmadan ve görülmeden. Her iki yanımda, ölümlülerin kararsız ruhları

Askerler canlandı, çözülen uçları ruhun karanlığında kıvrılıp büküldü. Özlemle kemerimdeki meşaleyi ve yerdeki kılıcı düşündüm. Her ikisi de bana yardım edebilirdi - eğer onlara ulaşabilirsem.

Solumdaki adamı ittim, ama tutuşunu kıpırdatamadım. Benim iki katımdı ve ruhlar dünyasında bile kolları kalçalarım .

"Onu bizimle getirin. Karımla ne yapacağıma Kraliçe karar verecek."

"Sana söyledim," dedim, "Ben senin karın değilim."

Saldırısı ruh görüşümle göremeyeceğim kadar hızlı geldi. Acı yüzüme vurup kan tükürmeme neden olurken görüşüm karardı. Dişlerim ağzımın içini parçalamıştı. Acı burnuma doğru yayıldı ve Elmacık kemiklerimin üzerinde dişlerimi gıcırdatmama neden olan donuk, zonklayıcı bir acı vardı. Kırılmış mıydı?

Hırladım. İçinde bulunduğum koşullara rağmen kolay bir av değildim. Ve kesinlikle onun için bir eş değildim.

"Sör Chanter'ın mahzeninden kaybolduğunda seninle gıyabında evlendim," dedi Sör ECKELEMAYER. "Her ne kadar kara sanatlarla uğraşıyor ve Fae'lerin dostu olsan da, senin doğru yola döndüğünü göreceğim."

"Dur tahmin edeyim," dedim şişen dudağımın arasından. "Beni sağa döndürmek, benim açımdan muazzam miktarda acı çekmeyi gerektiriyor, bu da kesin ölüm."

"Şeytan olabilirsin, karıcığım," dedi yumuşak bir sesle, "ama en azından aptal değilsin."

"Fae forfend," diye alay ettim.

Bir şey saçlarımı yakaladı, neredeyse köklerinden çekip çıkardı ve büyük bir köpeğin ağzındaki kedi yavrusu gibi sarsıldım.

"Kraliçe'yi gördüğümüzde böyle konuşmak yok, yoksa ölümün tahmin ettiğinden daha acı olacak."

Sör Eckelmeyer'in bir eş bulmakta neden bu kadar zorlandığını anlamak zor değildi. Ona bir kadın getirmek için güç, tehdit ve kesin ölüm gerekiyordu.

"Kulağında gördüğüm sarı boya lekesi mi?" Sıkılmış dişlerimin arasından sordum.

Elini bir kıl kadar kaldırdı ve sonra gözleri kısıldı ve bir darbe daha kafamı karanlıkla doldurdu. Acıya karşı gözlerimi kırıştırdım, nefes nefese kaldım ve boğazımdan aşağı süzülen kan yüzünden öksürdüm.

"cezası olarak bu konuda ne hissediyorsun, karıcığım?" "Ne hoş bir ölümlü," dedi kız kardeşim kafesinden. "Kim isterdi ki senin olduğunu düşündüm, Allie. Sen! O kadar popüler olacaktın ki birden fazla adam seninle zorla evlenecekti. Neredeyse bir hikaye gibi."

"Çok heyecanlandım," diye mırıldandım kalın dudaklarımın arasından.

"Güzel," dedi Sör Ecklemeyer, kendisine hitap ettiğimi düşünerek. "Öyle olmalısınız. Kraliçe Anabetha'nın huzuruna çıkmak onurların en yücesidir."

Beni çadıra benzeyen şeylerin arasında yürüttüler - gerçi kampı ruhsal görüşümde görmek zordu. Cansız nesneler ruhlar dünyasında pek bir etki yaratmıyordu. Burası fiçılardan sandıklara, silahlardan kıyafetlere kadar her türlü dünyevi malla dolu olabilir ve ruh görüşüm sadece en donuk ipuçlarını görebilirdi. Hafif de olsa,

Etrafımda zar zor düzinelerce çadır gördüğümü sanıyordum. Ateşleri ve etraflarındaki askerleri görmek daha kolaydı.

Adamlar parlak ve ışıltılı asil , tamamen bükülmüş ve buruşmuş, kenarları çözölmüş ya da neredeyse tamamen çözölmüş - Sir Eckelmeyer gibi - her şekilde geliyorlardı.

Bu sizin için ölümlülerdi. Ahlakın her tonuna sahiptiler. Bu da onlarla ne yapacağınızı bilmenizi zorlaştırıyordu. Aralarında birkaç asil ve zeki insan olduğunu bile bile onları nasıl katlettiniz? Bir o kadar da karanlık ve sapkın olduğunu bilerek nasıl uzak durdunuz?

Başımı salladım. Asıl sorundan kaçıyordum.

Nasıl kaçacaktım? Scouvrel'den daha kötü biri tarafından hapsedilmek için kaçmamıştım.

Peki kaçtıktan sonra ne yapacaktım? Golem ordusu iyi bir fikirdi ama golem arkadaşımı kaybetmiştim. Kız kardeşimi yakalamak iyi bir fikirdi ama o ölümlüler dünyasının istilasını durdurmaya açık değildi ve ben de onu öldürmeye açık değildim. Ayrıca, Vahşi Av hâlâ devam ediyordu ve Scouvrel -her ne sebeple olursa olsun- hâlâ beni öldürmeye çalışıyordu.

Kendisine kocam diyen herkeste ölümcül bir şiddet uyandırıyor gibiydim.

İnsan yığınlarının arasından geçtik, askerler yol boyunca ayağımın takılıp takılmadığını ya da yaralanıp yaralanmadığımı umursamadan beni ittiler. İki kez düştüm, düştüğümde askerlerin kollarımı tutuşları onları acı verici bir şekilde bükte.

"Bizi durdurma konusunda neden bu kadar başarısız olduğunuzu anlayabiliyorum," dedi kız kardeşim kafesinden. "Kendi arkadaşlarıyla bile iyi geçinemiyorsun. müttefikler."

Bir tümseğin tepesinde, birisi açık bir belediye binası gibi bir yapı inşa etmişti. Bir çatısı vardı ama yanları açıktı ve geniş bir güverte yerleştirilmişti. Sadece ruh görüşümünden gelen ipuçlarıyla bile, hızlı bir şekilde inşa edildiğini söyleyebilirim.

Oraya yaklaştığımızda birkaç düzine at , liderleri Sir Eckelmeyer'i görünce onları durdurmak için elini kaldırdı.

"Bu kadar çabuk mu döndün, Chanter?" Eckelmeyer sordu.

Atın sırtındakinin Olen olduğunu anlamam bir anımı aldı. Nefesim kesildi.

"Gittikçe kötüleşiyor," diye sevinçle mırıldandı kız kardeşim. "Sence burada ne kadar zaman geçti ki bu kadar çözüldüğünü gördün?"

Çözülüyordu. Çenesi ve omuzları çökerken, kenarları rüzgârda dönüyor ve arkasında bayraklar gibi dalgalanıyordu. Yavaşça, kesinlikle çözülüyordu.

"Doğu sırtındaki saldırılarını bastırdık," dedi Olen ama konuşurken dehşet dolu bakışları benim üzerimdeydi. "Onları geri püskürtmek için bu sefer ateş yakmak zorunda kaldık. Müzik tek başına yeterli değildi. Bir şekilde buna karşı koymanın yollarını buldular."

O zaman Vahşi Av üzerinde nasıl bu kadar etkili olmuştu? Müziğin Faewald'ın içindeki Fae'ler üzerinde daha fazla güce sahip olması mümkün müydü?

Eckelmeyer, "Başından beri sana bunun sadece bir oyalama taktiği olduğunu söylüyordum, kardeşim," dedi. "En azından şimdi daha büyük bir başarı için bir anahtarımız var. Karım geri döndü."

Olen buna bir şey demedi, sadece beni izledi.

"Hiç değişmemiş," dedi kız kardeşim. "Şimdi bile, halkını korumak için burada olan büyük ve güçlü bir şövalye olarak - şimdi bile omurgası yok. Bu ilginç değil mi? İnsanlar asla gerçekten değişmezler. Değişemezler. Doğuştan zayıf ya da büyük bir yola girmişlerdir. Ben zayıf yolda olanları ortadan kaldırmayı uygun buluyorum."

Buna söylemek istediğim çok şey vardı. Ve bunları Olen ve Sör Eckelmeyer'in önünde söylememin imkanı yoktu.

Eckelmeyer beni öne doğru çekerken dilimi tuttum.

"Sör Hastings bu gece yüz arbaletle geliyor," dedi Olen'e. "Rowland'dan beri çift zamanlı yürüyor ve bu gece varacak. Ondan sonra başka gecikme yok. Artık hafifletme yok. Tüm gücümüzle saldıracağız ve onları tamamen ezeceğiz."

"Kraliçe Anabetha için," dedi Olen ama sesi hevesli olmaktan çok teslim olmuş gibiydi.

Eckelmeyer göz bağımlı tutup beni merdivenlerden yukarı çekerken homurdandım.

"Kraliçe'nin huzuruna çıktığımızda senden tek bir kelime bile duymayacağız," diye mırıldandı, güneyden bir başka adam kolu gürültüyle içeri girerken. Selamlama çığlıkları ve tezahüratlar yükseldi.

"Konuşulduğunda konuşacaksın, dizlerinin üzerinde duracaksın ve taptığın Fae'ye, ihanetinin acısını ailenden çıkarmaya karar vermememiz için dua edeceksin."

"Peki bu kim ?" Alay ettim. "Sen mi? Sonuçta sen benim kocamsın - gıyaben."

Tısladı ama artık beni giydiremeyecek kadar yakındık. Platformun yüksekliğini aştık ve orada toplanan insanlara iyice bakamadan beni dizlerimin üzerine itti, başımı kaba yontulmuş tahtaya değene kadar eliyle aşağı doğru zorladı.

"Görkemli Majesteleri, Sabahın Leydisi, Dünyanın Parlak Yıldızı Tanrım," diye duyurdu. "İstedığınız gibi kullanmanız için size mülkümünden bir parça sunmak benim için büyük ayrıcalıktır - müsrif karım geri döndü."

"Altı ay sonra mı?" dedi Kraliçe. "Ne kadar büyüleyici."

Altı ay mı? Nefesim boğazımda düğümlendi. Yine zaman kaybetmişim.
Ve zaman benim sahip olmadığım bir şeydi.

On Üçüncü Bölüm

Hâlâ kemerime bağlı olan kafesin içinde kız kardeşim güldü. "Artık kendinden o kadar emin değilsin, değil mi abla? Son altı ayda neler kaçırdığını bir ."

"Onu ayağa kaldır, Eckelmeyer. İnsan kızaran gelinini görmek istiyor." Örgümden yukarı doğru sarsıldım ve ayaklarımı altına almak için mücadele ettim.

Be

n. "Neden bir yük katırı gibi yüklenmiş? Bütün bu saçmalıkları kaldırın." Askerler çantamı, yayımı, balta sapımı ve kınımı çıkarmaya başladılar. kraliçeye bakarken.

Skundton'u kendi topraklarının bir parçası olarak gören uzaklardaki kraliçeden hep bahsederdik ama şimdiye kadar kasabamdan onu gerçekten gören biriyle hiç karşılaşmamıştım. Vergi tahsildarları bile dağların o kadar gelmezdi.

Ve yine de, işte kraliçe ete kemiğe bürünmüştü.

Eteği o kadar geniş bir elbise giymişti ki, kimsenin ona çok yaklaşması mümkün değildi. Zekice. Eğer ona bir metre yaklaşamazsanız, bir hançeri gizlice birinin kaburgalarının arasına sokmak çok daha zordur. Etekleri tahta gibi sert ve bir o kadar da boyun eğmezdi. Ve kalın, sert bir yaka başını çevreliyor, boynunu koruyordu, aynı şekilde sert omuz korumaları omuzlarını kapatıyor ve yakayla buluşmak için üstleri boyunca uzanıyordu. Yine de Başlıklar ve yakalar beyaz dantelden yapılmış gibi görünüyordu, o kadar sertlerdi ki metalden yapıldıklarından şüphelendim. Çok zekice. O görünmeden zırh giyyordu. Bedeni bile keskin, düz ve boyun eğmezdi. Daha fazla zırh. Kolları en uzun parmağını geçecek şekilde uzanıyordu. Bir kraliçe için elbise tasarlıyor olsaydım, işte bunu tasarlardım - her şeyden çok çelik bir başlık olan taçla birlikte. Üzerindeki kabaşon yakutlar beni bir an bile yanıltmadı. Bu kıyafet saldırıya karşı tasarlanmıştı.

Askerler beni büyümlü eşyalarından soymayı bitirdiler ve sonunda kafese ulaştılar.

"Eğer sizi memnun edecekse, Majesteleri," dedim ama Eckelmeyer yüzüme tekrar kelepçe vurunca durmak zorunda kaldım. Burnumdaki ve dudağımdaki acı yeniden alevlendi ve zihnimi acı dolu bıçak darbeleriyle doldurdu. Beni gelin olarak çalana kadar evlenmemiş olması şaşırtıcı mıydı?

Kraliçe Eckelmeyer'e, "Sanırım seninle değil benimle konuşuyordu, Adam," dedi.

Adam mı? İlk adı *Adam*'dı. Vincent, Edward ya da Gladius değil, bu kadar basit bir şey. Adam mı?

Sertçe selam verdi. "Emredersiniz Majesteleri."

Onun gözleriyle ilk kez karşılaştım. Ruhlar dünyasında insanların gerçek doğası gözlerinden okunurdu. Gördüğüm şeyin ne olduğunu anladığımda nefesim kesildi - tüm tilki ihtişamıyla kraliçe bir Fae kadınıydı.

Nefesim kesildi.

Kafesin içinden kız kardeşim kıs kıs güldü.

"Ölümlü ölümlüdür ve bu küçük sarayın kraliçesi hiç de ölümlü değil. Merak ediyorum, nasıl oldu da bu kadar uzun süre burada hüküm sürmeyi başardı? bize."

Bunun üzerine kraliçenin sol gözü seğirdi ama kafesindeki kız kardeşime doğru bir bakış bile atmadı. Bana bakarken mavi gözleri parladı ve saçları - benim ruh görüşümde bile altın rengindeydi - oyuncak bebek gibi etrafını sardı

Yüzü bir azizin tacı gibi.

"Demek Fae'lerin sevgilisi bu. Yaklaş, çocuğum. Bana gerçek sadakatini göster."

Saray mensupları, generaller ya da başka bir şey tarafından ona doğru itildim. Ruhsal imgelemimde, o kadar karışık, yıpranmış ya da kamburlardı ki, insan dünyasında ne olduklarını ayırt etmek zordu.

Kraliçe sanki sonradan aklına gelmiş gibi, "İvır zıvırlarını da yanında getir," diye ekledi. Ama ben gerçeği biliyordum. O da kız kardeşimi istiyordu. Ve eğer o gerçekten Fae ise - öyle olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yoktu - o zaman ikimizle neler yapabileceğini biliyordu.

Muhafızlar onu ileriye taşıırken kız kardeşim, "Beni tehdit etmeyi aklından bile geçirme, quisling," diye tısladı. "Bu kafesten bile, seni kabaaran ekmeğe vuran bir ev kadını gibi dümdüz edecek güce sahibim."

Sol gözü yine seğirdi. Kraliçe bunu gerçekten izlemeli.

Bunu yaptığında ne düşündüğünü tüm dünyaya anlattı.

Kraliçe, "Yeterince yaklaştınız Sör Eckelmeyer," dedi ve Eckelmeyer beni tekrar yere yatırdı. "Getirdiği kafesi ona ver. Yukarı kaldır ki orada ne olduğunu görebileyim evladım."

"Tek kelime etme Allie," diye tısladı kız kardeşim. "Kiminle konuştuğunu bilmiyorsun."

Ben kafesi kraliçe bize göz kırptı. Ama şimdi elimdeydi ve içimde şimşek hızında bir ilham patladı. Gülümsemeye başladım.

"Ne kadar güzel bir eş seçmişsiniz Sör Eckelmeyer. Her şeyden önce ulusunuzu düşündüğünüzü görmekten memnuniyet duyuyoruz," dedi Kraliçe.

"O insan değil," dedi kız kardeşim. Sanki bunu zaten söyleyemezmişim gibi. "O bir Dönüşen. Ama daha kötüsü. Bir Dönüşen, halkı için savaşır." Fae'lerin bir çocuğu çaldığını ve onu o çocuğun yerine bıraktığını kastetmiyordu... değil mi? Böyle bir hikâye duymuştum ama hiç itibar etmemiştim. "Bu

biri bize karşı dönmeyi seçti. Ben nasıl ölümlü toprakları fethetmek istiyorsam, o da Faewald'ı fethetmek istiyor. Onun yanında yer alarak savaşı önleyebileceğini mi sanıyorsun? Tekrar düşün. Malentric'i tanıyorum. Onun yöntemlerini biliyorum. On altı yaşındaki bir prensesle nasıl değiştirildiğine dair hikayeler duydum.

Bir zamanlar Anabetha olan kız nasıl yavaşça öldürüldü, kanı kan taşının üzerine akıtılarak taş çemberin açık kalması sağlandı ve Malentrik, mükemmel ve aşılmaz bir cazibe."

"Ödülünüzü ne yapalım Sör Eckelmeyer?" diye sordu Kraliçe. "Boynuna uzun zincirli bir tasma takıp bizi Peri müttefiklerine götürmesini sağlayalım mı?"

Sör Eckelmeyer, "Ben de tam olarak bunu umuyordum, Şanlı Majesteleri," dedi. Gözlerindeki parıltıyı görmek için başımı kaldırmama gerek yoktu.

"Eğer bu kafeste olmasaydım," dedi Hulanna. "Onu lime lime ederdim."

"Denemeniz için size meydan okuyorum," dedim hepsine birden.

Kraliçe'nin gözleri öfkeyle kısıldı ama benim gülümsemem daha da arttı. Yapmak üzere olduğum şey onun kendi hatasıydı. Kafesimi geri almama izin vermemeliydi.

Zırhlı, taçlı figürüne baktım ve onun küçük olduğunu düşündüm. Ortadan kayboldu.

Etrafımdaki kalabalığın kesildi, sanki benzer bir kaderden kaçabileceklermiş gibi ani bir hareket telaşıyla geriye doğru kaçıştılar.

Kafesin içinde delici bir çılgılık ve metal parmaklıklara çarpan bir şeyin çınlaması duyuldu.

Kimin çılgılık attığını göreceğ zamanım olmadı.

"O bir cadı!" Eckelmeyer kükredi ve sonra her şey karardı.

Bölüm On Dört

Alevlerin kokusuna ve içimde acının ıstırabına uyandım.

Gözlerim şak diye açıldı. En son duyduğum şey "cadı" kelimesiydi ve eğer beni yakacaklarını düşünüyorlarsa, bir daha düşünsünler!

Önümde, Eckelmeyer alevin üzerinde bir şey ısıtıyordu. Kömürlerin içinde parlayan damgayı hareket ettirirken ruh formu kambur omuzlarının üzerinde bükülüyordu.

Lanetler zihnimi doldurdu. Bu benim içindi. Bunu biliyordum.

Başım ağrıyordu. Alnıma dokunmaya çalıştım ama kollarım bir direğe gerilmişti. Ayaklarım da aynı şekilde iki yana açılmış, omuzlarım ve belim de bağlanmıştı.

Bir gösteri olurdum.

Altımda bir kalabalığın oluştuğunu görebiliyordum, ruh benlikleri titreşiyor ve parlıyordu, parlak ve sonra karanlık, bütün ve sonra yıpranmış. Beklenti içlerinde pekmez gibi koyu ve bir o kadar da yoğun bir şekilde akıp gidiyordu.

Panikle mızımızlandım. Panik yapacak zaman yok, Allie. Düşün!

Ama kalbim bu kadar hızlı atarken ve nefesim boğazımda düğümlenirken düşünmek çok zordu.

Eckelmeyer'i kafeste yakalayamadım. Onu tutmuyordum. Onu ya da eşyalarımı göremiyordum bile.

"Uyanık mısın, karıcığım?" Eckelmeyer ateşin yanından sordu. "O zaman hazırsın. Seni bir hain olarak damgalayacağım. Sonra da bize Saf ve Soylu Kraliçe Anabetha'yı kara büyüden nasıl anlatacaksın."

Zihnimden bir dizi küfür geçiyordu. Düşünemiyordum. Plan yapamadım.

Marka ateşten kalktı - baş aşağı duran parlak bir taç.

Kalbim hızlandı, o kadar hızlı atıyordu ki onu sakinleştiremiyordum. Nefesim de onunla birlikte yükseliyordu, daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı. Beni damgalayacaktı. Acı verici olacaktı. Hazır değildim.

"İşareti nereye koyalım?" Eckelmeyer kalabalığa seslendi.

Çeşitli cevaplar ona seslendi ve hiçbir kulağa hoş gelmiyordu. Onlara döndü ve onlar alkışlarken parlayan markayı başının üzerine kaldırdı.

"Yanak mı? Yanak mı duydum?" diyerek onları cesaretlendirdi. "Alın mı?"

Midem döndü. Gözlerim dönüyordu. Nefes alamıyordum. "Yanak!"

Kükremeyi duydum.

"Sol mu sağ mı?" diye bağırdı, ahlaksızlığından açıkça zevk alıyordu.

Dişlerimi sımsıkı sıktım ama korkudan çıkan sızlanmaya ya da midemin bulanmasına engel olamadım. Hasta olacaktım.

Bir kartalın alçalması, kanatlarının havayı yakalaması gibi bir ses vardı. Saçlarım yüzümden geriye doğru savruldu.

Sonra Sör Eckelmeyer ile benim aramdaki platforma parlak bir figür indi, dumanlı kanatları siyah, titrek sütunlar halinde dönüyordu. O kadifemsi kanatları tanıyordum. Parlak figür markayı Eckelmeyer'in elinden kaptı - o kaslı formu tanıyordum. Ama bu imkansızdı. Nasıl olur da beni bulmuş olabilir mi? Ve kendisi beni öldürmeye yemin etmişken neden beni kurtarıyordu?

Eckelmeyer belinden bir hançer çıkardı ve dudakları öfkeyle kıvrıldı. Scouvrel'e doğru savurdu, o da gülererek hançerin altından sıyrıldı. Dehşete kapılmış dudaklarımdan kendi rahatlama kahkahalarımın yükseldiğini hissettim.

Vale hızlıydı, hareketleri akıcı ve akıcıydı. Scouvrel Eckelmeyer'in uzanma alanının altından kayarak geçti, dönerek arkasına geçti, sağ eliyle Eckelmeyer'in saçlarını yakaladı ve onu öyle hızlı bir şekilde öne doğru itti ki şövalye dizlerinin üzerine düştü. Scouvrel Eckelmeyer'in kafasını daha da aşağı itti,

Eckelmeyer'in alnı tahta platforma değene kadar, hareketlerinin gücüyle ceketi arkadan yırtıldı. Yıldırım hızıyla, alev alev yanan damgayı Eckelmeyer'in kalçasına saptı ve uluyarak pantolonunu yakmasına izin verdi.

Bir şey . ben değildim, değil mi?

"Sol, sanırım," dedi Scouvrel soğukkanlılıkla, markayı kalabalığın içine fırlatarak.

Ruhsal yüz hatları bu dünyadaki Fae'lerin vahşi, tilkimsi yüz hatlarıydı - giysileri kirli hurdalar, yüzü ise çelimsiz ve yara bere içindeydi.

Hınzırca bir zevk yüz hatlarını aydınlattı.

İnsanlar uçan markadan kaçarken, kaçmak için birbirlerinin üzerine düşerken bir çığlık duyuldu.

Eckelmeyer inleyerek ayağa kalkmaya çalıştı. Ama şövalye ilan edilmesinin bir nedeni vardı. Kılıcı kınından kurtulmuştu ve sadece küçük bir topallamayla

Acı içinde kıvranıyor olmalıydı ki kılıcını Scouvrel'e doğru savurdu.

Scouvrel'in pirinç iğnesi ben daha gözümü kırpmadan kınından çıkmıştı. Eckelmeyer aşağıdaki şövalyelere küfrederken o da iğneyi savurdu.

"Karışmayın! Fae'yi kendim indireceğim!"

Scouvrel'in kılıcı ona doğru saplandı ama Eckelmeyer savunmak için ayağa kalktığı anda Scouvrel'in kılıcı aniden saplanarak dizine saplandı. Eckelmeyer'in pantolonundan kan fışkırdı.

"Cesaretinizi kaybetmeyin, Sör Şövalye," dedi Scouvrel. "Siz ıslak uykunuzdan uyanmadan önce de kılıçla oynuyordum. Bekle. Bu sadece sonuncusu muydu?"

yıl mı? Sanırım annen de onu son gördüğümde bana böyle söylemişti."

"Annem hakkında konuşma," dedi Eckelmeyer, dans ederek Scouvrel'in ani saldırısı. "Kadınlarımla çok fazla ilgileniyorsun. Karımın cezalandırılmasına neden karışıyorsun?"

"Karın mı?" Scouvrel sordu ve gözlerine bir öfke kıvılcımı sıçradı. "Korkarım ki Şövalye, dilini böyle şeytani yalanlar için kullanırsan, onu kafandan koparıp ağaçtan bizi izleyen kartala yedirmek zorunda kalacağım."

Vurgulama için kılıcını salladı.

"Kasabası tarafından bana verildi ve büyükleri bizi onayladı. Eckelmeyer, "Gıyabında evlilik" dedi. "Yani yasal olarak onu istediğim gibi cezalandırabilirim."

"Öyle mi?" Scouvrel tısladı, o kadar hızlı eğildi ki nefesim kesildi. Çenem hâlâ açıkken Eckelmeyer'in korumasını geçmişti, o kadar yaklaşmıştı ki diğer adamı öpebileceğini düşündüm. Onun yerine, bir kuş kadar hafif bir şekilde eğildi ve çenesini bir kartal gagası gibi şaklatarak ısırıldı.

Scouvrel geri sıçrayıp ağzından bir şey tükürürken Eckelmeyer çığlık attı.

"Bu ölümlüye bir daha 'karım' dersen bir dahaki sefere kulağından daha kötü olur," dedi Eckelmeyer'in eli kulağının üzerine kenetlenip boynundan aşağı kan akarken. Scouvrel tembelce bir bacağını kaldırıp ayağını Eckelmeyer'in göğsüne dayadı ve iterek onu platformun kenarından aşağı gönderirken yüzündeki şok ifadesi benimkini yansıtıyordu.

On Beşinci Bölüm

VE SONRA FAE KOCAM oradaydı, çenesindeki kanı koluyla siliyor ve küçük gümüş bir bıçakla bağlarımı kesiyordu. Bir omzunun üzerinden atmak için beni yakaladı.

"Fae'lerin ölümlüler dünyasında uçamadığını sanıyordum," dedim, başka ne diyeceğimi bilemeyecek şok olmuş bir halde.

"Şey, uzun süre değil," diye kabul etti. "Ama uzun süre uçmama gerek yoktu.

ROCKY!"

Golem kalabalığının arasından hantalca geçerek insanları yolundan uzaklaştırdı.

Nefesim kesildi. Bunlar insandı! Bu doğru değildi... şey, bana yapmak üzere oldukları şeyden sonra doğru olmadığını söyleyemezdim, değil mi?

Daha az ahlaki belirsizliği olan bir şeye odaklandım.

"Kulağını ısıırıp kopardın!"

"Şimdi iki kocan da eşleşti. Bunun seveceğini düşündüm, Balance."

Rocky bize ulaştığı anda etrafımızdaki askerlerden bir toplanma çığlığı duydum.

"Kraliçeyi savunun!"

Kraliçesi kayıp olan bir grup için garip bir çığlık.

Golem uzanıp beni Scouvre'l'in elinden aldı, bir omzuna attı ve elini bel hizasında uzattı. Scouvre'l zarifçe yukarı sıçradı, ayağı bir tabure gibi Rocky'nin avucuna bastı ve omzuna indi. Pirinç iğne çoktan en yakındaki askerin boynuna bir yılan başı gibi . Ben nefes alamadan iğneyi bir sonraki askere sapladım. Yayımı ve oklarımı ıskaladım.

"Silahlarım," diye nefes nefese kaldım.

"Sözünü tutmaya bu kadar hevesli misin Kâbus?" diye sordu. "En azından yumuşak tenini kurtarmayı bitirene kadar cinayetimi erteleyebileceğini düşünmüştüm."

"Demir gibi sert olan seninkinin aksine mi?"

Gülümsedi. "Hatırlıyorsun. Duygulandım."

Rocky askerlerin arasından hışımla geri dönerken gözlerimin daha fazla açılabilceğini sanmıyordum, taştan ayakları acımasızca hücum ediyordu. Bu golemlerden oluşan bir orduya asker gibi komuta etmenin ne anlama geleceğini hayal edin. Ne kadar durdurulamaz olacaklarını hayal edin.

Neredeyse beni az önce işkencenin pençesinden kurtaran Vale kadar durdurulamazdı.

Scouvrel kendisine doğru atlayan bir başka askeri öldürürken hafifçe, "Senin kadar korkunç, Kâbus," dedi. "Dünya nimetlerinizi almak için daha sonra beklememizi önerebilir miyim? Korkarım yakında menzilli silahların erişim sorunlarına çözüm olduğunu fark edecekler ve o zaman Rocky bile yeterince hızlı olamayacak."

Kalabalığın arka tarafındakiler gerçekten de yaylar ve oklar. Neredeyse kampın sınırına gelmiştik ve bir grup adam birleşip yolumuzu kapatınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Scouvrel sanki bir okul dersini yönetiyormuş gibi, "Ve burada Rocky taşın kafatasları üzerindeki etkisini gösterebilir," dedi. "Rocky mi?"

"ZEVKLE," dedi golem. Altımdaki kol hareket etti ve sonra, şimdiye kadar yapılmış en büyük çekiç gibi, en yakın rakibin üzerine indi ve onu tek bir vuruşta parçaladı.

Tekrar vurmasına gerek yoktu. Askerler çoktan geri çekilmeye başlamıştı, kılıçları ve mızrakları önlerinde tılsım gibi duruyordu.

Scouvrel hafifçe, "Tekrar düşünürsen gerçekten çok sevinirim, Rocky," dedi. "Teklifimi artırabilirim. Daha önce doğru bir uşağın nasıl olması gerektiğine dair fikrime bu kadar uyan biriyle hiç karşılaşmamıştım."

"Rocky'nin *uşağın* olmasını mı istiyorsun?" Ben sordum. "Onun *giyinmesini* istiyorsun Sen?"

"Uşaklar böyle mi yapar? Onların genel yardım için olduğunu sanıyordum ve kendi düğmelerimi kolayca ilikleyebilsem de," dedi Scouvrel çapkın bir sırıtışla, "düşmanlarımdan kafataslarını ezmeyi çok daha zor buluyorum."

Gömleğinin kemerine kadar açık olduğu yeri göstererek, "Düğmelerin iliklenmemiş," dedim. Yaraları kızgın kırmızıya dönüşmüştü. Sarmaşıklar ve tüyler arasında kıvrılan yara izleri ve varlığımın her parçasıyla ondan nefret etmeye çalışsam da, onları görünce erimekten kendimi alamadım. Ne de olsa onları benim için taşımıştı.

"Bir dikkatsizlik," dedi Scouvrel, gözleri fal taşı gibi açılmış bir masumiyetle bana bakarak. "Belki de düzenin gözeticisi olarak, yaptığım ihlali düzeltirsiniz."

"Kız kardeşimi geride bırakıyoruz!" Elimdeki konuya odaklansam iyi olacak, yoksa bu düğmeler dikkatimi dağıtacak.

"Onun hain derisi için bu karmaşayı atlattıktan sonra endişeleniriz, değil mi? Ve düğmelerimi gördüğünde."

Homurdandım. "Bizi buradan nasıl çıkarmayı planlıyorsun? Bu askerler kırlarda bizi kovalıyor olabilir. Kılıcımı kaybettim - ve kılıcım bile, altı ay geçti. Dünyalar arasında bu kadar çok zıplamaya cesaret edemem. o kadar zamanımı kaybetmek demek!"

"Sadece burada bu kadar zaman geçti," dedi Scouvrel. "Faewald'da muhtemelen hâlâ Kanlı Ay var."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum. Soruyu duymazdan geldi.

"Kâbus, yakınlarda savunulabilir bir konumu ve iyi görüş noktaları olan bir yer var mı?"

"Kuzeyde ve doğuda," dedim isteksizce. "Bir dağ yolunun tepesinde bir mağara var. Ulaşılması zor, çok az kişi tarafından bilinen ve iyi bir görüş noktası. Daha fazla yokuş çıkamayana kadar yokuş yukarı gitmeye devam et."

"Mükemmel. Hadi oraya gidelim, Rocky. Ne düşünüyorsun?" Scouvrel sordu. "MÜKEMMEL."

İçimi çektim. "Neden Eckelmeyer'in seni görmesine izin verdin? Ona görünmezken de dövüşebilirdin."

Scouvrel kıs kıs güldü. "Ama o zaman onu yavaş yavaş aşağılayacak olan adamın yüzünü göremezdi, ta ki o artık önemsiz bir şey olana kadar."

Rocky ilerlerken askerler çok uzaklardaydı. Bir attan daha hızlıydı ve ormandaki çalıların ve ağaçların arasından bir yolda yürür gibi kolayca geçebiliyordu.

"Neden zahmet ettin ki? Senin için ne önemi var?"

Uzun bir süre sessiz kaldı - o kadar uzun ki cevap vermeyeceğini düşündüm ve sonra Rocky'nin başının üstünden uzandı ve çenemi başparmağı ile işaret parmağı arasında tutarak kocaman, vahşi gözleriyle gözlerimin içine baktı.

"Sana asla sahip olamam, alaycı Kabus. Asla senin üzerinde hak iddia edemem. Ama başka hiçbir erkeğin de senin üzerinde hak iddia etmesine müsamaha göstermeyeceğim."

"Çünkü beni kendin öldürmek istiyorsun," dedim kuru bir sesle. "Cazip sözlerine daha fazla kanacağımı sanma. Beni, bir avcının peşine düştüğü ödüllü bir geyiği önemsediyğinden daha fazla önemsemiyorsun. Avı kendisi için istiyor ama ok onda kalmayacak. Ben senin için bir ödülden başka bir şey değilim. O yuvarlak kapının yakınında olmadığımız için şanslıyım, yoksa çoktan kanımı dökmüş olurdun."

Sinirli bir şekilde dudaklarını yaladı.

"DAĞ?" Rocky araya girdi. İşaret ettiği yere bakmaya çalıştım ama Scouvrel çenemi sıkıca tutmuştu.

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım ama çenemi bırakmasına rağmen bileğimi mengene gibi kavradı. Dudağımın hafif bir hırıltıyla büküldüğünü hissettim ama Rocky'nin işaret ettiği yere bakmak için kızgınlığımı bastırdım.

"Evet, dağ bu," dedim. "Mağara tepede."

Bu kadar hızlı olduğuna inanamıyordum. O kamptan buraya yürümem yarım günümü alırdı. Scouvrel beni çekerek o kadar yaklaştırdı ki nefesindeki nane kokusunu alabildim.

Gitmeme izin vermedi, mağaranın girişine ulaşana kadar beni orada tuttu.

"Bir şey mi istiyorsun?" Rocky mağaranın kenarında durakladığında ona .

"KAPALI," dedi golem öne doğru eğilerek, böylece omuzlarından kayalık zemine karmakarışık bir yığın halinde düştük.

Bir iniltiyi bastırdım. Yine de Scouvrel bileğimi tuttu, bakışları benimkinden hiç ayrılmadı.

"UYU," dedi Rocky mağaranın içine girerek. Yeterince mutlu görünüyordu. "Zihnimdeki entrikaları sana göstermek için örtümü kaldırırsam, korkarım ki

benimle birlikte uçuruma yuvarlanacak," diye fısıldadı Scouvrel, gözleri perili ve biraz da deliydi.

"Eğer beni planlarından haberdar etmezsen, Finmark," diye fısıldadım.

"O zaman sen beni öldürmeden önce benim *seni* öldürmekten başka seçeneğim kalmaz. Ya da o kadar uzağa ve o kadar hızlı kaçırım ki beni bir daha asla göremezsin."

Yutkundu, beni kendine çekti, böylece dağın serin taşının üzerinde birlikte diz çökmüştük, bileklerimden biri onun elindeydi ve aramızdaki gerilim kaya kadar ağır ve kalındı.

"Benimle pazarlık et, Kâbus," diye yalvardı, dudakları sanki nefesini tutuyormuş gibi ayrılıyordu.

"Ne için pazarlık? Sende ihtiyacım olan hiçbir şey yok." Bu bir yalandı. "Hayatın için benimle pazarlık yap."

. "Doğru fiyat karşılığında hayatımı bağışlayacağınıza inanmalı mıyım?"

Başı çoktan inkâr içinde titremeye başlamıştı.

"Yanlış anladınız," dedi ipek gibi, baştan çıkarıcı bir şekilde. "Seninle canını almak için pazarlık yapmak istiyorum - kesin ölümün için."

Parlak, hınzır bakışları bakışlarımı yakaladığında içime bir ürperti yayıldı. Sanki beni içine çekiyor, dehşetimin tadını çıkarıyordu.

"Burada üstünlüğün sende olduğunu düşündüren nedir Finmark?"

Gerçek adını duyduğunda yüzündeki ifade neredeyse zevkle karışık bir ıstıraptı. Bunun beni nasıl hissettirdiğini düşünmemeye çalıştım.

"Senin adını taşıyan benim." Bileğimi tutuşunu hafifçe çekiştirdim.

"Evliliğimizi sonlandırmamış olan benim. Burada gücü elinde tutan benim."

"Ben sadece aşağı uçtum ve seni güzel yüzünün bozulmasından kurtardım."

"seni öldürmedim," diye karşı çıktım.

"Yapabilecekken *seni* öldürmedim."

Şimdi ikimiz de nefes nefese kalmıştık ve birbirimize kocaman gözlerle bakıyorduk. Bunu yapmama neden izin verdiğimi bilmeden öne doğru eğildim. Onu öptüm, agresifçe, sahiplenerek, sanki onu bütünüyle yutabilecekmişim gibi.

Öpücüğümün içinde eridi, dudakları yumuşadı, dili bana teslim oldu. Nefesim kesildi ve ayrıldım.

Bu korkunç bir hataydı. Kim kendisini tehdit eden birini öper ki?

"Ya senden *benim* için canını vermeni istesem?" diye fısıldadı, bakışları neredeyse çekingendi.

Çekingenlik ondan beklediğim bir şey değildi. Ama hâlâ öpücüğün etkisindeydim, yanaklarım sıcaktı, nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu.

"Başından beri bunu istiyordun. Düzeltiyorum. Bunu talep ediyordun."

Başını salladı, ifadesi yırtılmıştı ama dikkatim dağıldığında diğer bileğimi de yakalamıştı ve her ikisini de kelepçe gibi kavramıştı.

"Sana söylemek istiyorum, Kabus. Sana her şeyi anlatmak istiyorum. Sadece... kendimi tüm umutlarımın suya düştüğünü görebileceğim bir pozisyona sokmak benim için bir meydan okuma."

"Ve yine de benden ölümümü korkunç bir kurban gibi sana sunmamı istiyorsun."

Ayağa kalktı, beni de kendisiyle birlikte yukarı çekti, elleri bileklerimden hiç ayrılmadı.

Koyu renk gözleri genişti, neredeyse özlem doluydu.

"Başka bir yol göremiyorum. Olaya her açıdan baktım ve başka bir yol göremiyorum."

"Güvene ne dersiniz?" diye sordum.

"Önce sen başlasan nasıl olur?" dedi nazikçe.

Tereddüt ettim. Ona güvenmek istedim. Ama sizi öldürmek istediğini açıkça söyleyen birine nasıl güvenebilirdiniz ki? O, çözmeyi arzuladığım bir bulmacaydı.

"Kitabı kız kardeşimden çaldım - beni yönlendirdiğin kitabı."

Başını sallıyordu, o ileri adım attı ve ben geri adım attım. Topuğum arkamdaki taş kayaya çarptı.

"Bir sürü şey söyledi. Kız kardeşim hakkında. Benim hakkımda."

sessizce dinlemek onu öldürüyor olmalı. Her zaman söyleyecek bir şeyleri vardı.

"Onu yakalamanın gereklilikleri yerine getireceğini, onu 'kazanacağımı' düşündüm."

"Ve olmadı," dedi. O kadar yakınıma eğilmişti ki tam duvara dayanmıştım, nefesi yüzümü ısıtıyordu. Burada ondan kaçış yoktu. Beni burada öldüreceğini düşünmesem de, yine de nabzımın hızlanmasına neden oluyordu.

"Hayır." Sesimin nefessiz çıkmasından nefret ediyordum. Onun efendisi ya da tutsağı değildim. "olmalıydı. Ne de olsa o 'güzel olan'. Yeryüzünün güzeli." Ona kitaptan alıntı yaptım. *"Tek bir günde iki yarım olarak doğan. Bir yarısı toprak için. Biri hava için. Biri parçalanmak için. Biri onarım için."*

Bir kahkaha attı. "Yanlış hatırlıyorsun, Allie. Unuttuğun kısmı dikkatle dinle:

"Dünya'nın havadan sonsuza dek kurtulabilmesi için Oolag'ın sadece havadan olan yarısını -şiddetli olanını- kazanması gerekir.

"Ve Gökyüzü'nün yeryüzünü kendi tebaası olarak alabilmesi için Oolag'ın yalnızca yeryüzüne ait olan yarısını - güzel olanı - kazanması gerekir.

"Kız kardeşin vahşi olan - Faewald'ı Ölümlüler Sarayı'ndan sonsuza dek kovmak için kazanman gereken kişi. Sen, sevgili Kabus, güzel olansın - Faewald'ın dünyayı kendi kölesi yapmak için istediği kişi."

"Saçmalık."

"Hiç de değil, Kabus. Bana çok mantıklı geliyor." Sesi çapaklı ve kalındı. Artık o kadar yakındı ki beni öpebileceğini düşündüm. Yutkundum.

"Neden bana Kabus diyorsun?"

"Çünkü rüyalarımı giriyorsun ve uyumamı imkânsız hale getiriyorsun. Çünkü sen benim mutluluğumu mahvettin ve hayatımı işkence dolu bir cehenneme çevirdin." "Ne kadar sevimli."

"Ne kadar ilham verici," diye nefes aldı. Dudaklarımız arasında sadece bir hava fısıltısı vardı. Aradaki boşluğu kapattı, beni öperken dudakları çok yumuşak, çok saygılıydı - neredeyse taparcasına. "Senin işkencenden kurtulmayı istemezdim. Ben senin lezzetli ıstırabını kucaklamaya geldim. Bir bıçağı kendi kalbime saplar gibi onu arıyorum."

Bu sefer beni öptüğünde bileklerimi taş duvara dayadı. Onu geri öpmek delilikti. Onun kötülükten başka bir şey olmadığını bildiğim halde beni öpmesine izin vermek delilikti. Fae'lere karşı bağışıklığım olduğunu sanmıştım. Kendime yalan söylüyordum.

"İnsanlığınıza olan sarsılmaz sadakatiniz beni bir alev gibi çekiyor. Savunmasızlar için kendini riske atmaya adanmışlığın bende bir iz bıraktı," diye nefes aldı. "Ve yine de... ve yine de senden sorulamaz."

"Neden?" diye sordum, gözlerim yaşlarla dolmuştu. Çünkü ben de onu seviyordum. Çünkü umurunda değilmiş gibi rağmen beni tekrar tekrar kurtarmıştı. Çünkü yardım etmiyormuş davransa da çocukları kurtarmama yardım etmişti. Bunun ölmemi istemesiyle nasıl bağdaştığını anlayamıyordum.

Sonunda konuşmadan önce gözleri kapandı ve çenesi gerildi - sanki konuşmak için kendini zorluyordu, "O kehanette daha fazlası vardı, Kabus. Hatırlıyor musun? *'Ama eğer garip ve cesur bir ruh ikisini tekrar bir araya getirmeyi, karışık olanları düzeltmeyi ve eğri yolları düzleştirmeyi arzuluyor - o zaman sadece kan yeterli olacaktır. İkisinin de kanı hepimizi yıkamak için gönüllü olarak verildi.'*"

Nefesim kesildi.

"Söylüyorsun... söylemiyorsun..."

"Garip ve cesur bir ruhum olduğunu söylüyorum. O kitabı ilk okuduğum günden beri ne yapmam gerektiğini biliyordum. Ve Cavariel kız kardeşini senden çaldığında, o seni de almadan önce seni çalmak için elimden gelen her şeyi yapmam gerektiğini biliyordum. Bir şekilde - ve hala nasıl yapacağımı bilmiyorum - seni benimle pazarlık yapmaya ikna etmek için. İsteyerek verilen bir hayat için pazarlık yapmak. Kucaklanmış bir ölüm için. Kendi varlığımdan daha çok arzuladığım şeyin sonu için."

Ağzım kurudu.

Ciddiydi. Onunla ormanda gizlenirken tanıştığım ilk andan beri ciddiydi. Beni evlendirdiğinde de ciddiydi. Beni bir kulakla geri aldığında da ciddiydi. Benden isteyerek ölmemi istediğinde bile ciddiydi.

"Peki ya kız kardeşim?" Uyuşmuş dudaklarımın arasından sordum.

"Tuhaf ruh bağının diğer yarısı mı?" diye sordu alaycı bir gülümsemeyle.

"Bana bu konuda yardım edebileceğini umuyordum."

"Sadece kendi hayatımı vermeye ikna edilebileceğimi değil, onu da ikna edebileceğimi düşündünüz."

"Aklına koyduğun her şeyi yapabileceğine son derece güveniyorum, Kabus. Yeter ki yapmaya karar ver."

Başımı sallamaya başlamıştım bile. İsteddiği şey...

Tekrar konuştuğunda sesi pişmanlık dolu geliyordu. "İşin en kötü yanı, Kâbus, biliyorum ki yumuşayacaksın. Benimle pazarlık *yapacaksın*. Ve kanını Korku Kapısı'ndaki taşlara döktüğümde, kalbimi de onunla birlikte dökeceğim ve tüm gecelerim kararacak ve günlerim sonsuz bir umutsuzluk içinde tükenecek."

"O zaman neden yapıyorsun?" Fısıldadım. "Neden soruyorsun ki?"

Durakladı. O kadar yakınımda duruyordu ki her nefesini tenimde hissedebiliyordum. Kollarımdaki etler tüylerimi diken diken ediyordu.

"Bir zamanlar beni seven bir aileden çalınmış bir çocuktum. Faewald beni çaldığında sahip olduğum her gözyaşını . Beni masumların kanında boğdular ve sonsuz bir canavar olarak serbest bıraktılar. Bu aşka ve hayata karşı işlenmiş bir suçtu. Tekrar tekrar işlenen bir suç. Bu suçların sonsuza dek sona ermesini istiyorum. Sadece ölümlülerin iyiliği için değil - çünkü sizin türünüz benimkinden daha masum değil - ama hepimiz için. Bunu istiyorum. mutlu olmak istediğimden daha çok istiyorum. Senin yaşamayı istediğimden daha çok istiyorum. Olması gereken bazı şeyler var. Bazı şeyler inkar edilemez."

O kadar çabuk uzaklaştı ki birden üşüdüm.

"Yapmayı planladığım şey için beni affetmeni beklemiyorum ama biraz düşündükten sonra bana hak vereceğini ."

Sonra o mağaraya girdi ve ben yalnız ve üşümüş bir halde kollarımı titreyen bedenime sararak dünyanın ne zaman siyahlara ve grilere dönüştüğünü merak ettim.

On Altıncı Bölüm

Ben de diğer ikisi gibi uyumak için içeri girmeliydim. Ormanda sürünerek bizi arayan askerler olmalıydı. Ve başım sanki içeride bir çocuk için kafatasıma sopalarla vuruyormuş gibi ağrıyordu. Ama dinlenemiyordum. Kıpırdamadan oturamıyordum bile. Ellerim titreyerek ileri geri volta attım, gergin enerjim aşırı dolu bir fincan gibi içimden dökülüyordu.

Kız kardeşimi öldürmenin Fae'leri ölümlü dünyadan sonsuza dek uzak tutmanın tek yolu olduğu konusunda başından beri haklıyım. Ve Kraliçe Anabetha'nın da Fae olduğunu unutmuyacaktım. Belki de onun güzelliği ve mükemmelliği hakkındaki tüm o hikayeler bunu açıkça ortaya koymalıydı. Ne de olsa kraliçelerin bile yaşlanması gerekirdi, değil mi? Ama ben onun gençliği ve güzelliği hakkındaki hikayelerin sadece abartı olduğunu düşünmüştüm, tıpkı annenize onun çok yaşlı görüldüğünü söylemek istemediğiniz için onun ne kadar güzel ve genç görüldüğünü söyleyip durmanız gibi.

İnsanlar ve Fae'ler arasındaki bu savaş Fae'ler tarafından başlatılmıştı - kız kardeşim sayesinde - ve yine Fae olan Kraliçe Anabetha tarafından beslenmişti. Bu da onların hatası olduğu anlamına geliyordu. Ve aynı şeyin daha fazla masum insan üzerinde tekrar tekrar yaşanmasını istemiyorsam, birilerinin bunu durdurması gerekiyordu. Kız kardeşimi öldüremeyeceğimi kendime çoktan itiraf etmiştim. Yani bu seçenek yoktu.

Ama Scouvrel'in çözümü de işe yaramayacaktı ve sadece ölmek istemediğim için değil. Onun planı kız kardeşimi de öldürmeyi içeriyordu. Bunu kabul etmek onu kendim öldürmek kadar kötü olurdu.

Zihnim onun ne istediğini düşünmekten kaçınıyordu. Bu düşünceye her yaklaştığımda mide bulantısıyla titriyordum. Yumuşak öpücüklerinin anısı, içgüdüsel hastalık hissiyle zihnimde birbirine karıştı.

Kötülüğü kucakladığın, ona yaklaşmana izin verdiğin için başına gelen buydu. Seni yiyip bitirdi. Geriye kalan tek şey ölüm olana kadar derinize işledi. Ve ben ölüme hazır değildim.

Alternatif bir plana ihtiyacım vardı. Düşün, Allie, ! Her zaman bir yol bulursun ve bu her zaman insanların beklediği yol değildir.

Aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Sanki korku zihnimi silmiş gibiydi.

Ölme fikriyle barışık değildim. Bunu isteyerek yapmazdım.

Ve kız kardeşimi öldürmezdim. Ben katil değildim. Bunu hak etmek için ne yapmış olursa olsun, ya da hala ne yapacak olursa olsun.

Bu da bana ne bıraktı? Geçici bir çözüm mü?

Belki de her şey her zaman geçici bir çözümdü - sadece bir sonraki güne sonsuza dek ulaşmaya yetecek kadar.

Ama kötülüğü sona - ya da *bazı* kötülükleri sona erdirebiliyorsanız - bu sizin göreviniz değil miydi?

Kendi hayatın pahasına olsa bile mi?

Başımı salladım. Başka kaç kişi bu nedenle ölmeye ikna edilmişti ama ölümlerinin hiçbir anlamı olmadığını gördüler? Ben de tıpkı onlar gibi olmayacak mıydım? için mi?

Keşke doğru cevabın ne olduğunu bilebilseydim. Bir bahar deresi gibi çamurlu olmak yerine tamamen berrak olmasını diledim.

Farkına varmadan gözlerimi bağlamış, aşağıdaki ormanlara ve kayalık tepelere bakıyordum. Skundton'un dumanı ince sütunlar halinde havaya yükseliyordu. Fae'ler oradaki evlerde yaşıyor olmalı. Daha fazla Kraliçe Anabetha'nın askerlerinin toplandığı kasabanın güneyinden dumanlar . Kraliçeleri gitmişken şimdi ne düşünüyor olabilirlerdi?

İkisi arasında ormanda ve yollarda hareketlilik vardı, bu yüzden Parçalanmış fidanların ve onları yapmak için koparılmış kaba köklerin güneş ışığında hala solgun görünmesi yeni bir şeydi. Değişiklikleri hafızama kazımaya çalışarak manzarayı inceledim. Artık evime bile benzemiyordu. O taze açıklıklar ve yeni yollar manzarayı tamamen değiştirmişti. Eskiden orada olan evler ve çiftlikler de yoktu. Bir zamanlar oldukları yerde kararmış çukurlar kalmıştı. Ve yeni binalar da vardı. Kuleler. Duvarlar. Evime ne yapmışlardı?

Derin bir nefes aldım ve kayalık patikada gizlice ilerlemeye başladım. Kız kardeşimi geri almam gerekiyordu.

cevaplar varsa, bunlar sadece onunla bulunabilirdi - benimle bir şekilde çalışmak istese de istemese de.

Babama ya da kocasına hiç acımamıştı. Onu nasıl etkileyebilirdim? Onu neye nasıl ikna edebilirdim, Allie? Kendin bile ne istediğini bilmezken onu neye ikna edeceksin?

Boğazımın arkasından homurdandım. Bu çok saçmaydı. Ne istediğimi her zaman biliyordum. Ve eğer kendime karşı dürüst olursam, şimdi de ne istediğimi biliyordum. İmkânsız olması sadece daha çok istememe neden oluyordu. Konsantrasyonumu kaybedip tekrar yoluma odaklanmak zorunda kaldığımda ayaklarım gevşek çakılların üzerinde kaydı.

Scouvrel'in ellerini bileklerimde hissetmekten ya da gerçek adını söylediğinde parçalanacakmış gibi bakmasından . Yapamadım.

İsteddiği şeyin Faewald'ın karmakarışık kötülüğüne bir son vermek olduğunu itiraf ettiğinde gözlerinin nasıl yandığını sarsın.

Ama benden ölmemi istemesinin onun için bir fedakârlık olduğuna gerçekten inanabilir miydim? Güzel sözler söylemekte özgürdü. Yalan söyleyip söylemediğini anlamak imkansızdı.

Dondum kaldım.

Allie, sen bir aptalsın.

Scouvrel'i insan olarak düşünüyordum. Ona bizden biri gibi davranıyordum çünkü dudakları, gözleri ve duyguları çok ölümlü görünüyordu.

Tekrar ve tekrar, onun ölümlü olmadığını unuttum. O bir Fae'ydi. Ve Fae'ler yalan söyleyemez.

Geyik avlayan bir avcı gibi sessiz bir şekilde ormanda koşturdum, fark edilmemek için tüm çocukluk becerilerimi kullandım ama zihnim bana yalan söylemediğinin farkına varmakla titriyordu. Söylediği tüm o sözler doğru olmalıydı.

Bu da beni gerçekten önemseydiği anlamına geliyordu - belki de benim onu önemseydiğimden bile fazla. Ve benden ölmemi isteme düşüncesiyle gerçekten parçalanıyordu.

Ve tam da bu amaçla beni arayıp bulmuş, tuzağa düşürmüş ve kendisine bağlamıştı.

Ona öfkelenmek istedim. de. Ama beklemediğim şey, zaferle karışık derin bir hayal kırıklığı kuyusuydu.

Kalbimin her hareketine karşılık vermesinin verdiği zafer.

Asla sonuca varamayacağı için hayal kırıklığı. Bunun bir önemi yoktu. Hâlâ beni ölü görmeyi planlıyordu.

Titredim.

Her zaman başka bir yol vardır. Ve ben onu bulurdum. sürerdim. Bir hedefi okumla sabitlediğim gibi onu da sabitlerdim. Ben hala avcıyım.

İKİNCİ KİTAP

*Umutsuz zamanlarda, yükselecek, yükselecek.
Kanlı Ay , ağlayacak, ağlayacak, Dağ
y ksekteyken, eğitliği bozacak,
Düşük vadide, sonunda ölecek.
Faewald şarkıları*

Faewald'ın başlarında:

"ŞİMDİ GİTMEN GEREKİYOR," dıtsladı Scouvrel, omzunun üzerinden geriye bakarken gözleri parlıyordu. "Bu anahtarı al. Seni takas olmadan buradan çıkarabilir."

Konuştğu kadın gölgeler tarafından gizlenmişti, anahtarı alırken elleri , derin bir kukuleta yüzünü gizliyordu.

"Sonra ne olacak?"

"Sakla onu," diye fısıldadı. "O senin halkından geldi. Bırak onlara geri . Sakla ve tekrar ihtiyacın olana kadar sakla."

"Malentric beni arıyor olacak." Sesi paniklemiş gibiydi. Kumral saçlarından bir tutam kapüşonundan kaydı. "Ve Maverick de öyle. Beni avlamaktan asla vazgeçmeyecekler. İstiyorlar... istiyorlar..."

Bir hıçkırık duyuldu ve Scouvrel'in gözleri çevrelerini bir daire daha çizdi.

"Bu kadar ağlamak yeter. Artık gitmen gerekiyor." Kafasından bir saç teli kopardı, anahtarın etrafına sardı ve kızın eline tutuşturdu. "Git. Şimdi."

"Ama neden?" diye soluk soluğa kaldı. "Neden bana yardım ediyorsun?"

"Belki hâlâ bir vicdanım vardır, ne kadar zayıf olursa olsun, ne kadar değersiz olursam ." "Değersiz olduğumu düşünmüyorum," dedi hıçkırıklar arasında.

İçini çekti ve onu sertçe itti ve o da kayaların arasında kayboldu.

On Yedinci Bölüm

Gözlerimi yarı yukarı yarı aşağı bağlayarak ormanda kaydım. İnsan ayağıyla gitmek, Rocky'nin omuzlarında gitmekten çok daha uzundu. Daha da kötüsü, orman sadece insanlarla değil, Fae'lerle de doluydu.

Uzaklardan bir kükreme, ok atma ve şarkı söyleme sesleri ve ardından bir kurdun ulumasını duydum. Dehşet omurgamdan aşağı vurdu. Ormanda yanlış bir dönüş yaparsam, gerçek bir silahım olmadan bir çatışmanın içine girebilirdim.

Aklımı başımda tutmam gerekiyordu. Siperden sipere her geçişimde nefesimi tuttum.

Sık huş ağaçlarının arasından ilerlerken, ağaçlara yaslanmış, huş ağacı kabuğundan yapılmış kadehlerden şarap içen ve birlikte gülen bir çift Fae'nin yanından geçtim.

Bir ağacın arkasına saklanıp onlardan en iyi nasıl kaçabileceğimi ölçmeye çalışırken içlerinden biri, "Yarın yürüyüşe geçeceğiz," dedi. "Bu salon oyunlarından bıktım ve yeniden sıcak kan içmeye hazırım."

"Eğer Irlip ve Farzel'i öldürmemiş olsaydı, onu takip etmezdim," dedi bir başkası.

Fae kabul etti - Sonbahar renginde, beline kadar inen yakalı örümcek ağı elbisesi giyen bir kadın. O kıyafetin içinde titriyor olurdum ama o aldırıyor gibiydi. "Ama bu kadar vahşete saygı duyabilirim."

"En azından Ölümlüler Sarayı'nı ele geçirmeye kararlı. Biz de bu yüzden geldik. Kupaların Leydisi ortadan kaybolunca, birinin bu boşluğu doldurması gerekiyordu." İç çekti. "Doğrusunu söylemek gerekirse Faewald'ı özledim. Ölümlülerle oynamak ne kadar eğlenceli olsa da, ruhum Kanlı Ay ve Vahşi Av için ağrıyor. Muhtemelen bu yıl iyi bir avı kaçıracağız. Eski Denge intikamını almak isteyecektir."

"Neydi o?"

Saklandığım yerden huş ağacının arasından bir sopanın şakladığını duydum.

Fae'lerin hepsi o yöne baktı ve ben de fırsatımı değerlendirip ağaçların arasından koşarak görüş alanlarından çıktım.

Vay be. Çok yakındı, Allie.

Rocky'den bana yardım etmesini istemeliydim ama çok dikkat çekiyordu ve kafesi ve eşyalarımı geri almak için sessizce içeri girmem gerekiyordu.

Yolumu doğuda ve kasabadan uzakta tutmaya dikkat ettim. Fae'lerin çoğunun işgal altındaki kasabaya daha yakın olmasını umuyordum.

Çenemi sıktım ve bir çelik çarpışması patlak verdiğinde, yüksek Fae kahkahaları ve boğuk bir çığlıkla noktalandığında kendimi ilerlemeye zorladım.

Sesler duyduğumda neredeyse nehre varmıştım. Bir küme ladin ağacının arasına daldım ve onlar geçerken bekledim.

"Onu şimdi yeme! Saatlerce yemek yiyemeyeceğiz ve keşke saklasaydım diyeceksin."

İnsan askerler.

"Eckelmeyer'in ne dediği umurumda değil, bizi yemekten alıkoyamaz. Bizim haklarımız var."

Görülme endişesi yaşamama fırsat kalmadan gitmişlerdi ve beni gerginlikten titrer halde bırakmışlardı. Eğer bir çift muhafız ve bir grup Fae beni bu kadar , düşmanlarımdan oluşan koca bir kampla nasıl başa çıkacaktım?

Yutkundum. Belki de bu kötü bir fikirdi.

Bir dalın kırılma sesi beni kendime getirdi ve yerde döndüm, aynı anda hem ruhlar dünyasını hem de ölümlüler dünyasını gördüğüm için görüşüm iki katına çıktı.

Orada, yolun diğer tarafında, parmaklarını dudaklarına götürmüş annem duruyordu. Nefesim kesildi.

O anda patikanın ilerisinden bir çığlık koptu. Yemek yemekten şikâyet eden askerin sesine benzeyen bir çığlıktı bu.

"Koş küçük ölümlü, bırak da kovalayalım! Bu sefer bir saat sürsün. Sonuncusu çok kısıydı!"

Fae kahkahaları çığlıkların üzerine yayıldı. "Anne," diye fısıldadım.

Başını salladı. Kolları benim eşyalarımla doluydu - balta sapı.

Kafes. Her şeyi.

Dondum kaldım, gözlerim açlıkla her şeyi yutuyordu.

Çığlıklar ve hınzır kahkahalar havayı doldururken koşan ayaklar patikadan bize doğru ilerliyordu.

Annem yayımı ve sadağımı bilinçli bir şekilde yarı saklandığı ağaca yerleştirdi ve parlayan kitabı onlarla birlikte yere bıraktı. Ağacın gölgesine doğru kaymaya başladı.

Fırsattan istifade bir arkasına saklandım ve ilk askerin gürleyerek geçip gittiğini görmek için tam zamanında yola baktım. Sağa ya da sola bakmadı. Yolun hemen yanında durabilirdim ve

Beni hiç görmedi, çok meşguldü. Ve iyi bir nedeni vardı. Tamamen kırmızı kurdeleler takmış ve başka hiçbir şey giymemiş bir Fae kadını tam durdu ve askere bozuk para büyüklüğünde bir çift gümüş disk fırlattı. Kokladı bir geyik gibi havalandı ve başını yana eğdi. Nefesimi tuttum, ancak onun peşinden patikadan aşağı doğru fırladığında bıraktım. Diskler jilet gibi keskin görünüyordu. Binlerce kesikle ölmeden önce onu saatlerce şekilde kovalayabilirdi.

Titredim.

Anneme dönüp baktığımda, o gitmiş, sadece yayımı, oklarımı ve kitabı ağacın yanında bırakmıştı.

"Bir şey unuttun."

Kulağıma gelen fısıltıyla sıçradım ve Scouvrel'in kalkık tek kaşını görmek için döndüm. Bana gerçekten aşık mıydı? Buna inanmaya cesaret edebilir miydim?

"Neyi unuttum?" "Beni."

"Seni unutmadım," diye fısıldadım. "Sadece sana ihtiyacım yok."

Bu bir yalandı. Ama neyse ki ben onun gibi gerçeği söylemek zorunda kalmadım.

Patikadan sinsice atladım ve annemin yayımı bıraktığı yere gizlice gittim. Annem neredeydi? Kalbim küt küt atarak ormanı taradım ama çoktan gitmişti, arkasında hiçbir iz bırakmamıştı. Böyle ortadan kaybolmayı nereden öğrenmişti?

İçimi bir korku kapladı ve kılıcı kullanmamış olmasını umdum.

"Neden tek müttefikinizi bırakıp ormana tek başınıza gidiyorsunuz?" Yayı ve sadağı elime aldığımda Scouvrel tısladı.

"Nereye gittiğini gördün mü?" Fısıldadım. Uzaktan diğer askerin çığlıklarını duyabiliyordum.

"Seni takip ediyordum, kötü Kabus. Küçük Fae'lerin ve ölümlülerin yaptıklarına aldırış etmedim. Kendilerini nasıl eğlendirmek istiyorlarsa beni ilgilendirmez."

Homurdandım. Bu gerçekten hiç yardımcı olmamıştı. Kitabı elime aldım ve bir süre inceledim - daha büyük değil miydi? Gövdemin tamamı kadar olduğunu hatırlıyordum ama şimdi sadece avuç içim kadardı. Başımı salladım ve pantolonumun kemerine sıkıştırdım.

Sadağı omzuma asarken okların arasına sıkıştırılmış bir not gördüm. Dikkatlice etrafıma bakarak notu çıkardım.

"Beni öldürmek için mi takip ediyorsun?" Utangaç bir şekilde sordum.

"Hayır."

Başımı kaldırdım ve onun ciddi gözleriyle karşılaştım. Bu işi iyi olacaktı. Sesimi sertleştirdim.

"Beni öldürecekse, bunu bir oyun gibi uzatacağına şimdi yapsan daha iyi olur. Devam et."

Gözleri ıslık ıslık parlıyordu. "Bana hayatını mı sunuyorsun? Hem de hiçbir pazarlık yapmadan?"

"Ancak hemen şimdi alır ve sona erdirirsen," dedim . Eğer denerse, bu yayı anında ona çevirirdim.

"Yapamam," diye fısıldadı, eli bana uzandı ve benimkini sıyırmadan birkaç santim önce durdu. Bıraktı.

"Tek istediğinin bu olduğunu sanıyordum," dedim notu açarken. Neden onunla bu kadar sert konuşuyordum?

Belki de bana aşık olduğunu bilmesine rağmen yine de beni incitmek istemesiydi. Sadece birini seçmiş olsaydı ya da diğerini.

"Sen Dörtlü'den birisin. Birbirimizi öldüremeyiz."

"Bu kuralları önemseydiğini sanmıyordum." Önemse bile, sevgisinin bir değeri olsaydı, benim için onları çiğnemez miydi?

"Ben 'yapamam' dediğimde bunu " olarak algılamayın. Beni bağlayan itaat değil, büyüdür."

Başımı kaldırıp baktım. "Beni gerçekten öldüremez misin?" "Hayır."

"O zaman neden ölümüm için pazarlık yapıyorsun?"

Yutkundu, beni izliyordu, nefesi ciğerlerinde donmuş gibiydi. İçimi bir korku kapladı. "Senin için kendi hayatımı almamı mı bekliyorsun?"

Dudakları yarı aralıktı, yüzünde suçlu bir ifade belirdi.

Nefesim kesildi. Gerçekten de onun sevgisine karşılık verip düşünüyordum. Gerçekten... hayır. Hayır. Hayır.

Yaklaştım ve gözlerinin heyecanla parıldamasına aldırmadan hırladım. "Sen kesinlikle en kötüsüsün, Scourel. En kötüsüsün. Senden daha kötüsü yok."

Adam rahatlamıştı. "Sonunda anlıyorsun. Aklını yitirdiğinden endişelenmeye başlamıştım."

On Sekizinci Bölüm

"EVET," DEDİM KURU BİR SESLE. "Buradaki endişe açıkça bu - tüm duygularımı kaybetmiş olmam. Şimdi ben annemden gelen bu notu okurken arkamı kolla ya da

Beni değerli kapınıza götürmeden önce başka biri beni öldürebilir ve o zaman ne yapacaksınız?"

İğnesini kınından çıkardı ve şu anda bile onun için kendimi öldüreceğimi uman vahşi bir Fae gibi değil de sadık bir koca gibi önümde nöbet tutmaya başladı.

"Haklısın," diye onayladı. "Eğer herhangi bir Fae seni Ölümlüler Sarayı'nda görürse, seni acımasızca avlayacaklardır. Sen kendini savunamadan onlardan birinin rolünü çalması hâlâ zaman var."

Deliliklerine karşı başımı salladım ve mektubu açtım. Onda daha fazlası olduğunu düşünerek neden kandırılmıştım ki? Fae'lerin yıkım ve ölümden başka bir şey bilmediğini bilmesi gereken biri varsa o da bendim.

Annemin mektubu mavi tonlu bir kâğıda aceleyle yazılmıştı. Bana Gezinler'i düşündüren bir şekilde baharat kokuyordu.

Şöyle yazıyordu:

"Sevgili kızım,

"Öncelikle sizi temin ederim ki talimatlarınızı dikkate aldık ve korumak istedikleriniz - H de dahil olmak üzere - sağladığınız müttefiklerle birlikte istediğiniz gibi saklandı. Umarım bu bilgi içinizi rahatlatır.

"Bu mektubun ele geçirilmesi ihtimaline karşı daha açık konuşmaktan korkuyorum ama yine de bunları size iletmem hayati taşıyor.

"İkinci olarak, uzun zaman önce gerçekleştirdiğim eylemlerin tahmin etmediğim bir şeyi harekete geçirdiğini keşfettim. İçinde çıkmaz tamamen bu eylemlerin sonucudur ve ben bu durumu düzeltmeye kararlıyım.

bu yanlışlar. Şunu vurgulamak isterim ki, içinde bulunduğumuz bu dönem ne sizin ne de kız kardeşinizin suçu değildir; her ne kadar ikiniz de bu dönemin içine saplanmış olsanız da, bu durum sizi cilalayıp arındırırken kız kardeşinizi de lekeleyip lanetlemiştir.

"Üçüncüsü, karşılaştığınız ikilemin olası bir çözümünü biliyorum ama emin olmak için biraz daha araştırma yapmam gerekiyor. Bana yardım edebilirsiniz. Ve bu şekilde, iki kızımı da kaybetmemi gerektirmeyecek üçüncü bir yol bulmak için birlikte çalışabiliriz. Baban, çılgınca atıp tutmalarında, Akraba Katili'nin bu üçüncü yol için araçları olduğuna dair ipuçları verdi.

"İşte bu konuda yardımınıza ihtiyacım var. Babanın Faewald'daki tutsaklığı sırasında ne öğrendiğini bulmamız gerekiyor. Anahtar Akraba Katili. Bulabildiğinizi bulun. Eğer babanın zihnini ona geri verebilirsek, belki o zaman tam bir cevap alabiliriz. Bu hayati önem taşıyor.

"Seni ölü görmeye dayanamam, Allie. Kimsenin hırsları ya da umutları için değil. Buna izin vermeden önce kendim öleceğim. Güvende ol, akıllı ol ve her şeyden önemlisi, sadık kızım, bu bulmacayı çözmeme yardım etmek için o ince zekanı kullan.

"Sevgili Annen."

Annem Kinslayer'ı nereden biliyordu? Ve yıllar önce neyi harekete geçirmiş olabilir?

Scouvrel omzumun üzerinden fısıldayarak, "Sanırım anneni sevebilirim," dedi. "Tıpkı bir Vale gibi ortalığı karıştırıyor, buraya gelip taleplerde bulunuyor. Sonra da başka bir yaramazlık için uçup gidiyor. Korunduğunu görmek istediğin bu insanları nereye sakladı?"

"Bunu sana söylemeyeceğim," dedim sertçe. "Bildiğim kadarıyla sen de onların ölmesini isterdin."

"Faewald'ı kurtarma arzumu karıştırıyorsunuz," dedi yanan gözlerle. "Masumlara zarar gelmesini istemiyorum. Kurtarabileceklerinizi kurtarmanıza engel olmadığma göre bunu biliyor olmalısınız."

"Yine de ölmemi istiyorsun," dedim kuru bir sesle.

"Ölümünüzü düşünmek sizi bu kadar üzüyor olamaz. Hayatınız o kadar kısa ki, ölümünüz göz açıp kapayıncaya kadar gelecekmiş gibi geliyor."

"Evet, ölü sayısını artıralım çünkü ölümlü hayatı bu kadar kırılıngan bunun bir önemi yok." Yerde bir iz var mı diye bakıyordum ama ne ruhani görüşümde parlayan bir iz vardı ne de gerçek dünyada bozulmuş yapraklar ya da çamurlu izler. Annem öylece ortadan kaybolmuştu. Bunu nasıl yapmıştı?

"Ölü sayısını artıramazsın, Kabus. Her zaman bir tanedir. Her insan için bir ölüm. Bu adil. Dengeli. Yeni rolünde, bunun ne kadar adil olduğunu görmelisin."

"Başkasının yazısını okumanın kabalık olduğunu söyleyen oldu mu? yazışma?" Annem için endişeleniyordum. Umarım kılıcı kullanmamıştır. Eğer Faewald'da olsaydı, çok savunmasız olurdu. Peki kafesi ne yapacaktı? Ruh görüşüm olmadan

bırakın Kraliçe Anabetha'yı, kız kardeşimin içeride olduğunu bile . O

onları beslemeyi ya da su vermeyi bilmiyordu ve ben olmadan onları serbest bırakamazdı.

"Kaba olmanın benim *rolüm* olduğunu size söyleyen oldu mu?" Scourel söyledi.

"Sen ve senin aptal 'rollerin'. Bahsettiğin bu çekiştirmeyi, bir role zorlamayı hissetmiyorum," diye yalan söyledim.

"Öyle değil mi?" diye fısıldadı. "Bu yüzden mi tehditlerime şefkatle, şefkatime de yeminli tehditlerle karşılık veriyorsun? İşleri eşitlemeye çalışmıyor musun, Kabus Dengesi?"

"Hayır," dedim kısaca. "Ama artık bu konuda konuşmayacağım. Annemi bulmam gerekiyor. Bütün büyülü eşyalarımı aldı."

Kıs kıs güldü. "Şiddet dolu bir ormanda dolaşacaksın Fae savaşçıları ve askerler sırf sen eşyalarını geri almaya çalışasın diye mi arıyorlar? Annenizin tavsiyesine uymak konusunda daha endişeli olacağınızı düşünürdüm."

"Ne tavsiyesi?"

"Akrabakatili'nin geçmişini ve babanızın ondan neler öğrenmiş olabileceğini araştırmak için."

"Peki Faewald'a giden bir yol olmadan bunu nasıl yapacağım?"

Gülümsemesi sinsî bir hal aldı, "Ama içeri girmenin bir yolu var, Kâbus. Ben varım ve Rocky var. Ve eğer biz uyurken tehlikeye koşmayı bırakırsan, seni Faewald'a geri götüreceğiz. Hatta Kin Katili'nin ambarının tam kalbine kadar sana bizzat eşlik edeceğim."

"Ne karşılığında?" Ben sordum.

Düşünüyormuş gibi durakladı ama bunun sadece etki yaratmak için olduğunu biliyordum. Gözleri bir sır saklamayacak kadar parlıyordu.

"Kız kardeşinin canını aldığında onun intikamını almamayı kabul etmeni istiyorum. Ne de olsa birinin bunu yapması gerekiyor ve sen yapamayacağını zaten itiraf ettin."

"Benden kız kardeşimin hayatını geri dönmek için takas etmemi istiyorsun. Faewald?" Neden beni hâlâ dehşete düşürüyordu? Nasıl oluyor da hâlâ bağışıklık kazanmamıştım? "Hayır, tatlı Kâbus. İzin istemiyorum. Onun hayatı

Faewald'a adım attığı andan itibaren kaybetmiştir. Sizden sadece onun intikamını almamanızı istiyorum. Bu basit bir şey olmalı. Sen doğuştan intikamcı değilsin."

"Öyle değil ?" Onu tehdit etmek için gözlerimi kısmıştım ama o sadece güldü. "Bunu bir düşün, Kâbus, elimden tutup beni taş çember."

"Rocky'yi almalıyız," diye itiraz ettim.

"Benimle orada buluşmayı çoktan kabul etti. Gezinizin uykusunu bu kadar kabaca sonlandırmasından memnun değil."

"Neden elini tutmak zorundayım?"

"Çünkü çok çabalamanıza rağmen hala büyük ölçüde körsünüz ve size rehberlik etmem için bana güvenirseniz daha hızlı hareket ederiz."

Tereddüt ettim ve gözleri sevinçle parladı.

"Güvensizliğin tarçın ve bal kadar lezzetli." "Sana güvenmekle aptallık etmiş olurum," diye itiraz ettim.

"Ah, Kabus, ama bunu yapmamak da aptallık olur."

Elimi tuttu ve aysız bir gecede ağaçların ve çalılarının arasında sürüklenen bir hortlak gibi beni ormanın içine çekti. Sanki ormanın kendisi ondan kurtulmaya çalışıyormuş gibi neredeyse onun yolundan eğiliyor gibiydiler. Eli beklediğimden daha sıcaktı, benimkini öyle bir kavırıyordu ki hem sert hem de nazikti ve değişken Fae'den hiç beklenmedik bir şeydi. Beni ormana doğru götürürken dudağımı ısırdım. Sadece annem ve dünyamızın geleceği için endişelendiğimden değil, aynı zamanda avucunu avucuma bastırduğında dertlerimin nasıl sönükleştiğinden de çok endişeliydim.

On Dokuzuncu Bölüm

ROCKY BİZİ, taş çemberin yükseldiği kayalık dağ düzlüklerine karıştığı ormanın kenarında karşıladı.

"ARMY," diye gürledi.

". " Yürüyüşümüzün hızından nefes nefese kalmıştım ama dünyanın çatallanan görüşümde nasıl sallandığını ve eğildiğini görmeme rağmen bir kez bile düşmemiştim.

Sayamayacağım kadar çok çatışmadan kıl payı kurtulmuştuk ve havada büyük bir şeyin yaklaşmakta olduğuna dair bir his vardı. Kâbuslar Sarayı'nın liderliğini nihayet ele geçiren her kimse

Kasabanın etrafındaki bu ufak tefek çatışmalar yerine tam bir savaşa hazırlanıyordu. Eckelmeyer ve müttefiklerine katılmak için yürüyen arbaletçiler, insanların da hazırlık yaptığı anlamına geliyordu.

"YENİ ORDU," dedi tekrar.

Açıklığın etrafına bakındım. Neyse ki orada ordudan ya da başka bir gruptan kimse yoktu.

"Bizi beklediğiniz için teşekkür ederiz," dedim

Rocky'ye. "SENİ YÖNETECEĞİM," dedi.

"Elbette," diye kabul ettim, ama bir adım bile atamadan Scourel beni döndürüp yüzüne baktırdı, hâlâ elimi tutuyordu.

"Pazarlık hakkında düşündün mü? Faewald'a geri dönmenin bir yolu karşılığında elini çekecek misin?"

"Eğer oraya olmadan girersem, sensiz bir daha çıkamam," dedim acı bir şekilde.

Gülümsemesi büyüdü. "Evet, Kâbus. Bana bağlı olacaksın. Ya da belki de ben sana bağlı olacağım - sen hayallerimi çömlek gibi parçalamaya çalışırken bile sana rehber ve yardımcı olarak hizmet edeceğim. Bir tür balayı olacak sanırım, sence de öyle değil mi?"

"Balayı dediğin bu mu?" diye sordum. "Bu kadar romantik olman beni , kocacığım."

Gülümsemesi o kadar genişti ki gözümü kırptım. Neredeyse masum görünüyordu.

"Gerçek ya da yalan," dedi ipek gibi, "Vahşi Av'dan kaçarken ve Kin Katili'nin ininin derinliklerine inerken bile Faewald'ı benimle birlikte incelemekten keyif alacaksın. Bu hayatının en romantik macerası olacak."

"Hiçbir fikrim yok," dedim dürüstçe.

"Gerçek bu, Kabus. Sana çağlar boyu sürececek bir balayı yaşatacağım, sadece basit bir sözle kendini bana bağla."

"Peki bu ne sözü?" diye sordum.

"Son öpücüğünü ben alacağım. Hayatının son anında beni düşüneceksin."

Bir ürperti hissettim. Neden bana sürekli beni öldürmeyi planladığını hatırlatmak zorundaydı?

"İntikamımın ertelenmesi için pazarlık yapmak istediğini sanıyordum?" Gecikerek söyledim.

"İkisinden biri için pazarlık yapmak istiyorum... ya da her ikisi için." Onunla tanıştığımдан beri ilk kez kararsız görünüyordu.

"Doğruluk mu yalan mı?" diye sordum onunla alay ederek. "Nasıl olsa beni gezdireceksin." Göz kırptı. "Yine de söz vermeni tercih ederim."

Tereddüt ettim. Ama sonuçta onunla evliydim ve bu başkasıyla evlenemeyeceğim anlamına geliyordu. Onu öpmüştüm ve o da beni başkaları için mahvetmişti. Öptüğüm başka herkes bana sadece onun yakıcı, ateşli öpücüklerini hatırlatacaktı. Ona bu sözü verebilirdim. İmkânsız hale gelirse buna bağlı kalamazdım Eğer hayatımı alıyorsa onu düşünmek çok kolay olurdu. Yine de bunların mutlu düşünceler olacağından şüpheliydim.

Ama her şeyden çok bu sözü vermek *istedim*.

Çünkü tüm tehditlerine ve kötülüklerine rağmen, kendimi onunla birlikte olmayı arzularken buldum. Başka hiçbir şey olmasa bile, dayanılmaz olanı daha eğlenceli hale getiriyordu. Ona bu kadar ihtiyacım varken onu kendime bağlamanın ne zararı olabilirdi ki?

"Bizi Faewald'a götür, ben de sana söz vereyim," dedim cesurca.

Nefesi boğazında düğümlendi ve yüzündeki beklenti ifadesi bana farenin deliğini izleyen bir kediye hatırlattı.

"Gel bakalım, Kabus. Faewald'a girelim."

Tekrar elimi tuttu ve beni Rocky'nin arkasına götürdü ve taş çemberin içine adım attık.

Scourel bir poz verip parmaklarını şıklatırken gülümsemesinden muziplik akıyordu.

Faewald'a bir duman pufu olduğuna yemin edebileceğim bir şeyle girdik.

Yirminci Bölüm

Çemberden çıkıp Faewald'ın yakıcı beyaz gün ışığına adım attık. Faewald'ın dehşeti içime önce göz bağımı kopardım. Şu anda buna ihtiyacım yoktu.

Son birkaç gündür zaten titrek ve bitkin bir haldeydim. Beni akıl sağlığımdan etmek için ne gerektiğini kim bilebilirdi ki?

Duman şelalesi önümüzden akıyor ve ağır çam ağaçları sıcak bir esintiyle sallanıyordu. Çizgili bulutlar yeni gelen bir güneşin donuk altın rengiyle parlıyordu. Uzaklarda bir davul yavaş ve sabit bir şekilde çalıyor ve yer bu ritmle sarsılıyordu.

Bize doğru gelen yol boyunca, rüzgârla birlikte donuk bir takırtı sesi sürüklendi.

"Ve şimdi," dedi Scourel, paltosunu çıkarıp bir pelerin gibi süpürerek, "sözünü alacağım."

Gülümsemem onunla eşleşti.

"Faewald'da vereceğime söz verdim. Ne zaman olacağı hakkında bir şey söylemedim."

Sevinci azaldı ve kaşlarını çatı. "Eğlenmek için bana işkence mi yapacaksın, Kâbus?"

"Bu oyunu başlatan ben değilim."

Yakına eğildi, "Ama bitireceksin, Kâbus. Bitirdiğini göreceğim."

"YENİ ORDU," diye araya girdi Rocky.

Ona doğru baktım ve donakaldım. Uzakta, dolambaçlı bir yoldan tozlar yükseliyordu - sıra sıra zırhlı Fae'ler ilerlerken bir yılanın pulları gibi parıldayan bir yol.

"Kin Avcısı'nın evi ne tarafta?" Scourel'in kolunu çekiştirdim. "Hmmm?"

Onları izliyordu, gözleri kısılmıştı.

"Hangi yöne gidiyoruz? Acele etmeliyiz!"

Dudakları sanki sayıyormuş gibi hareket ediyordu.

Öfkelendim.

"TAKİP ET," dedi Rocky.

"Scourel?" Onu tekrar çektim ama gözleri yaklaşan ordudan hiç ayrılmadı. Bir hışımla onu arkama ve ağaçların arasına dalan Rocky'yi takip ettim. O ısıltılı savaşçılara doğru olmadığı sürece beni nereye götürdüğü umurumda değildi. Akrabakatili'ni nasıl bulacağımı sonra düşünecektim.

Scouvrel beni takip etti ama ben Rocky'yi devasa ağaçların arasından takip ederken o da gözlerini uzaktaki ordudan ayırmadı.

"Nereye gidiyoruz, Rocky?" Ben sordum.

"ÇEŞME ALTINA."

Bu kulağa oldukça açıklayıcı geliyor.

Bizi geride bırakıyordu, taş ayakları bir bahçedeki çapalar gibi toprağı çalkalıyordu. Scouvrel'i sürükleyerek hızlanmaya çalıştım. Ormanda beyaz heykeller vardı ve koşarken onlardan kaçıyoruz. Yüzlerine bakmamaya çalıştım. Gözlerindeki korkuyu görmek tüylerimi ürpertti - özellikle de Artık ne olduklarını biliyordum - borular çaldığında ve Vahşi Av başladığında yeterince hızlı koşmaya başlamamış olan Fae'ler.

Rocky o kadar ani durdu ki neredeyse ona çarpacaktım. Kocaman taşın elleri aşağı uzandı ve bizi omuzlarına aldı. Scouvrel hâlâ arkasına bakıyordu.

"Neye bakıyorsun öyle?" Acilen fısıldadım.

Kendini salladı. "Gündüz yürüyüş yapıyorlar. Bunu neden yapsınlar ki?"

"Bilmiyor musun? Her şeyi biliyor gibisin."

Başını salladı ve tekrar bana odaklandı. Gözleri için için yanan öfkeden derin kuyulara . "Bana söz ver, Kabus. Acıma son ver ve bana söz ver."

Parmakları koluma girdi.

"Sana bu sözü vereceğimi zaten söylemiştim. Ama henüz değil."

Elimi tuttu ve kaldırdı. İçimdeki dehşetle geri çekilmeye çalıştım ama parmak eklemlerimi dudaklarına saygıyla öptüğünde şaşkına döndüm.

"İstirabıma son ver. Acımı yavaşlat. Söz ver." Gözlerim

kısıldı. "*Bu* dördüncü şey mi?"

Cevap vermedi, gözleri benimkilere parlıyordu.

"Doğruluk ya da yalan." Sözlerime bir sınır koydum. "Bu, evlilik bağımızı tamamlayacak ve bizi sonsuza dek birbirimize bağlayacak dördüncü şey. Ve sen bunu şu anda yapmam için beni *kandırmaya* çalışıyorsun."

"Gerçek." Bu kelime kulağa bir lanet gibi geliyordu.

. "Bana söyleyebilirdin. Ve sen de sorabilirdin. Güzelce." "Ve reddedilmek mi?" diye meydan okudu. Sesi bir oktav yükseldi sanki gerçekten üzgün. "Bunun bana ne faydası olacak?"

Gölgeler üzerimi kapladı ve tam zamanında kafamı kaldırıp baktığımda bir uçuruma doğru koştuğumuzu gördüm. Çığlık atmaya başladım, ama hiçbir şey olmadan daldık.

hiç yavaşlamıyor.

Çılgılığım boğazımda kesildi. Kalbim göğsümde tekledi, tüm hile veya evlilik düşüncelerini sildi.

Uçurumun diğer tarafında, sürünen kökler ve cıvıldaayan yaratıklarla dolu geniş bir toprak koridor vardı. Yürüdükçe açılıyor, önümüzde uzanan tonozlu bir odaya girene kadar genişliyor, genişliyor ve genişliyordu, aşağı ve uzağa doğru eğiliyordu, böylece neredeyse yerin altındaki büyük salonun arkasını görebiliyordum. Her şey blok şeklinde, uzun yüzlerle oyulmuştu, yüz ifadeleri korku üzerine korkunun tekdüze bir dizisiydi.

Soluk, yumuşak yeşil bir ışıık, sanki dağın üzerindeki deliklerden aşağı süzölüyormuş gibi odayı doldurdu.

Sıra sıra taş figürler omuz omuza duruyordu ve aralarında neredeyse bir nefes bile yoktu. Odayı tamamen dolduruyorlardı, çizgileri o kadar uzuyordu ki son figürleri bile seçemiyordum.

"YENİ ORDU," dedi Rocky.

Nefesim kesildi.

"Uyuyorlar mı?" diye sordum.

Golemler hareket etmedi. Konuşmadılar. Nefes almıyorlardı - ama golemler nefes almazdı.

"BEKLİYORLAR."

"Ve savaşmaya istekliler mi?" Ben sordum. "BARGAIN."

"Pazarlık yapmak istiyorlar," dedim anlayışla. "Özgürlüklerini mi istiyorlar?"

Scouvrel tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Vale olduğumu sanıyordum. Bu hizmetkârları serbest bırakmak hayal edebileceğinin ötesinde bir kaosa neden olacak. Onlar canlı değil. Onlar sadece toz ve büyü."

Yeraltı Dağı'nın solgun ışığında ona bakmak için döndüm. "Peki sen nesin Scouvrel? Toz ve büyü değil misin? Seni öldürüp burada bırakırsam, toprağa geri dönersin. Sen tozdan oluşuyorsun. Topraktansın ve toprağa döneceksin. Ama yine de içinde büyü yaşıyor.

Tozunuza hayat veren ve sizi yapıldığınız tozdan çok daha fazlası yapan sihir. Neden onun için de aynı şey olmasın? *Onlar* için?"

"PAZARLIK," diye ısrar etti Rocky.

"Ne pazarlığı istiyorsun, Rocky?" Ben sordum.

"SES."

"için bir ses mi istiyorsun?"

"Ne istediklerini nereden bilebilir ki?" Scouvrel ipek gibi sordu. "Bu yeri unutun. Burası bir başka bir şey değil. Daha önce dikkatim dağılmıştı ama artık dağılmış değil. Benimle uçun ve söz verdiğim gibi sizi Kin Katili'nin evine götüreyim."

Hepsine ses vermek bana neye mal olacaktı? Bir ses için pazarlık yaptığım son seferde Scouvrel uçup gitmiş ve döndüğünde beni öldürmeyi planladığından emin bir şekilde gelmişti. Bu ağır bir ödemeydi.

"Ve eğer onlara ses veririm, benim için savaşacaklar mı? Fae'lerle savaşmak ve Ölümlüler Sarayı'nı özgürleştirmek için benim ordum olacaklar mı?"

Scouvrel gözlerini devirerek, "Herhangi bir Fae onlara durmalarını emredebilir ve onlar da durmak zorunda kalırlar," dedi. "Senin için bir ordu olamazlar."

"Onları nasıl durduruyorsunuz? Büyüyle mi? Çünkü Faniler âleminde uçamazsınız. Belki içindeki golemlere de komuta edemezsin."

"Durdurulmadan hepsini Sarayı'na sokmanız gerekecek. Peki seni çemberden kim geçirecek?"

En masum bakışımla ona döndüm. "Hayır."

"EVET," dedi Rocky aynı anda.

Nefesimi tuttum.

"SESİMİZ İÇİN SAVAŞIYORUZ."

Şimdiden içimde bir sihir oluştuğunu hissedebiliyordum, onlarla tanışmaya hazırdım.

eğer... eğer. Eğer evet deseydim. İsteklerini dengeleyecek bir yol bulabilseydim.

Fae'nin binlerce hizmetkârına ses verme yeteneğini nasıl dengeledin? Kimden aldı? Karşılığında kim bir şey ister? I

Fae'lerden bir şey alması gerekiyordu. Hizmetkârlarının sessiz rızası gerekiyordu. Ama onların emeğini almışlardı, yani bu zaten haksızlıktı. Onlara konuşma yeteneği vermek kimseye zarar vermedi. Gücün içimden akıp gitmesine izin vermeye ve onlara ses vermeye çalıştım ama gücün biriktiğini, üzerime çöktüğünü ve başımı ağrıttığını hissetmeme rağmen, onu yönlendirmenin bir yolunu bulamadım.

"Seni bu tehlikeli yoldan vazgeçirmek için tüm gücümle uğraşmama rağmen, yolundan dönmeme konusundaki kararlılığınla beni şaşırtmaya devam ediyorsun." Scouvrel başını salladı. "Şimdi acı çekeceksin, ta ki görevini yerine getirmenin bir yolunu bulana kadar."

senin rolün. Bu görevi kıskanmıyorum. Ama ne yaparsan yap, acele . Gece çok yakında gelecek ve onunla birlikte Vahşi Av da."

Rocky'nin omzundan kayarak indim ve onun taş kesilmiş yüzüne baktım. "Burada onlarla bekler misin? Yapmam gereken bir şey var ve geri döndüğümde hepsine seslerini duyurmanın bir yolunu bulacağım."

"ACELE ET," dedi Rocky, Scouvreli omzundan savurarak ve en yakındaki golem sırasındaki yerini alarak.

Onu orada diğerleriyle birlikte, isimsiz, yüzsüz bir yaratıktan başka bir şey değilmiş gibi dururken görmek acı veriyordu.

"Yakında döneceğim," dedim, "söz veriyorum."

Ben daha konuşmamı bitirmeden, güçlü eller beni belimden kavradı ve soluk beyaz başlarının üzerinden yukarı doğru yükseldik. Havada yükseldikçe, karanlık bir gökyüzünün altında beyaz çiçeklerden oluşan bir deniz görünümünü aldılar. Bir tanesinin bana baktığına yemin edebilirdim.

Bölüm Yirmi Bir

"Beni yakalayıp ÖNCE SORMALIYDIN" dedim.

"Ben de rolümü yerine getirmek zorundaydım," diye mırıldandı Scouvrel. "Denge bu kadar kontrolden çıkmışken Vale olmak inanılmaz derecede zor. Son Denge'nin zamanının çoğunu büyü pazarlarını izleyerek ve vergi rulolarını kontrol ederek geçirdiğini biliyor muydunuz?"

"Perilerin vergisi mi var? Bu son derece saçma görünüyor." "Eski Denge'nin bir girişimiydi."

Beni gereğinden fazla mı yakın tutuyordu? Üzerimizdeki kayada bir yırtığa doğru yükselirken onun sıcaklığını .

"Zalim olduğumu biliyordum ama bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştim."

"Sana öğretebileceğim pek çok şey var, Kâbus Dengesi," diye mırıldandı Scouvrel. "Sadece bana söz ver."

"Şimdiye kadar kendi yolumda yürüdüğümü bilmen gerekirdi, Finmark," dedim soğuk bir şekilde. "Manipüle edilmekten ya da zorlanmaktan hoşlanmam."

O kadar ani düşüyordum ki neredeyse çılgılık atacaktım.

Ve sonra tekrar yakalandığımda nefesim kesildi. "Sen de kendi yolunda mı *uçacaksın*? Yoksa bana güvenmekten memnun musun? bana ihtiyacın olduğunda ve olmadığında beni zorla uzaklaştırır mısın? Kullanılmaktan hoşlanmıyorum, seni kabus gibi eş. Seni korkunç, alaycı, eziyet eden eş yarattığı."

Düşüp ölebilirdim! Bu olabilirdi.

Bu düşünce midemi bulandırdı ve altımızdaki golemlerin üzerine kusmamak için elimden geleni yaptım.

"Neredeyse beni öldürüyordun," sesim gıcırtılıydı.

"Ama yapmadım. Yapamayacağımı biliyorsun."

"Bu biraz rahatlatıcı."

Dağdaki yarıktan geçip parlak beyaz gökyüzüne doğru hızla yükseldik. Scouvrel bir kartal gibi havalandı, koyu dumanlı kanatları yükseklik kazanmak için sertçe çırpılırken dönüyordu. Buradaki hava berrak ve soğuktu ve keskin jiletler gibi tenimi ısırırken titredim.

"Faewald daha parlak görünüyor," diye nefes nefese kaldım.

"Sen yeniliği beraberinde , Gelgitlerin Değiştiricisi, Ayların Hareket Ettiricisi.

Siz bu âleme adım atmadan önce hiçbir şey eskisi gibi değil."

Gündüz uyuyan Faewald'ın üzerinden uçarken uzun bir süre sessiz kaldık. Aşağıda golemlerden başka hiçbir şey hareket etmiyor gibiydi ve biz beyaz sahilli bir deniz kıyısı boyunca uçarken bile balıklar tembel tembel yüzüyor, yüzgeçleri beyaz ılık altında parlıyordu.

Manzaranın üzerinde donmuş halde gördüğüm bu kadar çok Fae beni şok etti. "Neden daha önce heykeller yoktu?" diye sordum.

"Heykeller mi?" Scouvrel tekrarladi.

"Fae'ler Vahşi Av tarafından donduruldu. Daha önce orada değillerdi. Neredeydiler?"

Güldü. "Ordunu oluşturmak istiyorsun. Av sona erdiğinde hepsi golem olacak. Hayatlarının geri kalanını bize hizmet ederek geçirecekler. Bir dahaki sefere Av için borular çaldığında bunu unutma!"

Yutkundum ve onun yerine manzaraya bakmaya çalıştım. Daha az korkutucuydu. Bu kadar kötülüğün olduğu bir dünyada nasıl iyi kalabilirdim ki?

Denge olduğum halde nasıl iyilik yapabilirdim? Bir yolu var mıydı? Eğer varsa, onu bulmaya kararlıyım. Mucize üstüne mucize yaratarak Kin Katili'nin evine doğru hızla ilerlerken bu konu hakkında çok düşündüm.

"Oraya vardığımızda," dedi Scouvrel sonunda, "içeri girmeden önce onun gitmesini beklememiz gerekecek. Bu da demek oluyor ki bir kuytuda uyumamız ve sonra da Av sırasında dışarı çıkıp Kin Katili'nin inine girmemiz gerekecek."

"Dinlenmeye ihtiyacım var."

Bunun üzerine yumuşadığını hissettim.

"Ne?" Ondan gelen her yumuşaklık şüphe uyandırıyordu.

"Sadece kucağımda kıvrılıp yatmaya daha fazla itiraz edeceğimi düşünmüştüm."

Yanaklarımın ısındığını hissettim. *Uyumayı* kabul etmişim. ne demek istediye... değil. Bunu kendime bile itiraf etmekte zorlandım.

"Benden ne bekliyorsun?" Sonunda sordum. "Ben seninle evliyim. Artık başkasıyla evlenemem - yaşlansam da ölsem de seninim. Doğuracağım her çocuk senin olacak. Senin pençelerinden kaçsam bile senin olarak yaşayacak ve öleceğim. Peki, ne gibi seçeneklerim var? Faewald'dan kaçamam. Senden de kaçamam çünkü beni . Artık tek seçeneğim bunu kabullenmek."

"Ya da kurtar onu," diye fısıldadı. "Kurtar bizi, Kâbus. Bizi temizle ve kurtar."

"Bunu yapacak gücüm yok."

"Oh, ama var. Var, keşke kullansan." Yalvarıyordu. Sinirle yutkunmama neden oldu.

Denizin bir koyunun üzerinde süzıldük ve parlak ışıktaki teni parıldayan bir denizkızı sıçradı. Tekrar suya daldı ve gözden kayboldu. Nefes nefese kalmamak için elimden geleni yaptım. Bu tuhaf Faewald hâlâ nefesimi kesiyordu.

Onu sonsuza dek almak istedi.

"Kin Avcısı nerede yaşıyor?" Ben sordum.

"Bubblewood'da," dedi Scourel boş boş. "Böyle bir rol için fazla güzel bir yer. Kafataslarından yapılmış ve atılmış umutlarla süslenmiş bir evde yaşaması gerekirdi ama korkarım ki rolünü gerektiği benimsemedi."

"Sanırım kafatasları olmadan da yapabilirim," dedim kuru bir sesle.

"Yapabilir misin, Kabus? Ben de rolünü tamamen benimsemiş birini takdir edeceğini düşünmüştüm. Ne de olsa kanatlara itiraz etmene rağmen sen de kendi rolünü benimsedin."

"Yapmadığımı biliyorsun. Ben sadece yapmam gerekeni yaptım."

Beni nazıkçe tutmasına rağmen ses tonu keskindi. "Bu hepimiz için geçerli değil mi? Yine de bizi büyük bir acımasızlıkla yargılıyorsun."

"Dinleyin. Kız kardeşimi yenmek ve ölümlüler dünyasını kurtarmak için bir orduya ihtiyacım var. Bir ordu buldum. Benim rolümü de yerine getirirse ona yardım edebilir miyim?"

"Denizin burada nasıl parladığını görüyor musun, Kabus? Deniz insanların nasıl yüzeye çıkıp görüyor musun? Gafilleri yataklarında kendilerine katılmaları için derinliklerine çekiyorlar. Ama ölümlüler su soluyamaz ve sen derinliklerde boğulursun. Peki sonra ne olur? Sonra, balıklar etinizi yiyene kadar sizi deniz kazıklarlar. Bu hoş değil mi? Bu yüzden bu kadar parlak parlıyorlar. Düşmanlarını öldürmenin sevinciyle parlıyorlar. Ve siz *bunu* bir sürü hizmetkârla yenebileceğinizi sanıyorsunuz."

"Sanırım Faewald'ın tamamını yenmeme gerek yok, eğer onu ölümlüler dünyasının dışında tutabilirsem."

"Bencil küçük şey. Kara kalbin sadece kendini düşünüyor. Onu seviyorum ve aynı anda ondan nefret ediyorum."

"Bencil mi? Sana istediğini vermek için kendi hayatımı almam gerektiğini düşünüyorsun ve *bana* bencil mi diyorsun?"

Şimdi kıyı şeridi boyunca, sarp kayalıklarla çevrili gizli bir koya doğru iniyordu. Okyanustan girişi ancak bir insanın yüzebileceği kadar genişti ama havuzun kenarı

birçok beyaz deniz kabuğuyla çevriliydi. Kabuklar büyüdüğüm kulübeden daha büyük ve çok daha inceydi.

"Güvenlik artık sessizlikte yatıyor, Kâbus," diye fısıldadı.

Ayakları beyaz kuma çarptığı anda beni de arkasından deniz kabuklarından oluşan labirentin içine çekti. Bir şey arıyordu. Gözleri doğru olanı bulana kadar kabukları taradı - açıklığın etrafında toprak lekesi olan bir tane. Beni de peşinden içine çekti.

Sıkışık bir yer bekliyordum - ve sıkışıkta da, ama beklemediğim bir şeye doğru açıldı. Kabuğun dibini küçük bir gelgit çukuru dolduruyordu ve üzerindeki bir kaviste, yatak büyüklüğünde geniş bir çıkıntı kuş tüyü bir şilte, karmakarışık beyaz yastıklar ve yumuşak, tüylü beyaz battaniyelerle doluydu.

Scouvrel muzip bir sırıtışla, "Lütfen botlarınızı çıkarın," dedi. "Aslında tamamen soyunmayı ve o dalgakıranda yıkanmayı düşünmelisin. Sen de en az bizim kadar karışık durumdasın."

Yüzümün kızardığını hissettim.

"Peki sen ne yapacaksın?"

"Tam olarak aynı şey." Çoktan soyunmuş, yırtık ve kirli paltosunu dar kabuk girişinin yanındaki yığının içine atmıştı. "Yatağın yanındaki sepette kıyafetlerim var. Temiz kıyafetler giyeceğiz."

Botlarını yığına eklemek için fırlattığında çenem düştü.

"Benim yanımda banyo yaparken kendini daha iyi hisseder miydin? Evli misin?" diye sordu, yanaklarım yeni bir sıcaklıkla alevlenirken. "Tek yapman gereken son bir söz vermek, Kâbus." Kalbimin daha fazla çarpmasına neden olacak şekilde yakınımaya eğildi. "Benimle evliliğini sonlandır, Alastra Livoto Hunter."

Aç görünüyordu.

Yutkundum.

"Benimle beni öldürebilmek için evlendin. Tıpkı Sör Eckelmeyer gibi. Benimle görünüşüm için evlenmediniz - görünüşümü önemsemediğinizi itiraf ettiniz."

Parmağını kaldırdı, "Ve güzelliğin doğuştan gelen bir değeri olmadığını kesin bir dille beyan ettim. Ben ikimize de yetecek kadar güzelim."

Göz kırpması yardımcı olmadı.

Gözlerimi devirdim ama beyaz gömleğini yırtarak çıkardığında donakaldım.

gövdesini saran kızgın kırmızı yara izleri. Kalbim tekledi. Benim için ödediği bedeli hatırlamadan onlara bakamazdım. Bakışlarım kayıp kulağına doğru kaydı. Onu görmezden gelmeden önce tereddüt etmek için bir neden daha.

"Benimle büyüm ya da prestijim için evlenmedin - bunların de bende yok," dedim sessizce.

"Ve seninle bu sebeplerden dolayı evlenseydim ne kadar aptal olurdum."
Ben devam ettim. "Benimle evlenmedin çünkü arkadaşlığımız bensiz bir hayat hayal edemeyeceğin bir noktaya gelmişti."

Parmağını dudaklarımın üzerine koydu ve fısıldamak için yakınımaya eğildi.
"Ama

Şimdi yalan söylüyorsun, değerli Kâbus, çünkü sana sonsuz dostluk yemini ettim ve bu yemini ettiğim andan beri, seninki bittiği anda benim hayatımın da biteceğini düşünmekten vazgeçmedim."

Yutkundum. Kulağıma fısıldayabilecek kadar yaklaştı. "Lütfen Kâbus, ıstırabıma son ver ve bizi gerçekten evlendir. Ver Kendimi, kalbimi, geleceğimi sana verdiğim gibi bana yeminini, sadakatini, benliğini ver."

Sözleri karşısında ürperdim ve her nasılsa bunu bir cesaretlendirme olarak algıladı.

Ellerini belime doladı.

"Kalbimi asla bir başkasına vermedim, Kabus. Sonsuz değerdeki ruhumu asla vermedim. Bu bedeni bile kendime ait olarak sakladım. Ve şimdi onları sana sunuyorum. Beni yine de reddedecek misin? Hâlâ Beni reddediyor musun?"

Beni götürdüğü güzel deniz kabuğuna baktım. Romantik.
Baştan çıkarıcı. Baştan çıkarıcı.

Ve şu anda bana yaptığı da , değil mi? Vücudumdaki her sinir ona dokunmak için çılgılık atıyordu. Parmaklarımı o yaraların üzerinde gezdirmek ve dudaklarından gülümsemeler çıkaran tatlı sözler fısıldamak için. Zihnim bir haince bir şey.

Ondan geri çekildim.

"Benden sadece bu romantik beyaz kabuğun içinde kendimi sana vermemi istiyorsun.
ayakları yerden kesilebilen aptal bir kız gibi. Bu da başka bir numara. Beni tuzağa düşüremezsin Finmark," diye fısıldadım. "Senin tarafından baştan çıkarılmayacağım."

Pantolonunu çözmeye başlamadan önce duyduğum son şey onun sinirli hırlamasıydı ve duvara dönmek için hızla arkamı dönmek zorunda kaldım. Ötedeki havuzun şırıltısı çok yüksekti. Kimsenin kendini bu kadar şiddetle temizlemesine gerek yoktu. İhtiyaç duyulandan çok daha uzun sürdü ve sonra bir hırıltıyla havuzdan çıktı, ıslaklığı damlalar halinde üzerinden dökülüyordu.

Ayak izleri benden uzaklaştı ve kalbim teslim olmam gerektiğini .

Ama ben Avcıydım. Kimseye teslim olmadım.

Yirmi İkinci Bölüm

SONUNDA, yüksek su sesleri yerini sessizliğe bıraktı. Bekledim. Sessizlik, uykulu nefes alış verişlerin yumuşak seslerine dönüştü.

Omzumun üzerinden riskli bir bakış attım. Scouvre! tüm raf yatağına , kolları ve bacakları sanki bölgeyi kendisi için talep etmiş ve kimseye teslim etmeyecekmiş gibi yayılmıştı.

Yatağın küçük bir köşesi farklıydı - o köşede küçük bir giysi yığını . Benim için olduğu belli olan giysiler. Yanaklarımın ısındığını hissettim. Kavga ederken bile benim için bunları çıkarmak için bir dakikasını ayırmıştı. Kendimden utanmalıyım.

Ya da belki de kafamı yalanlarla karıştırmasına izin vermediğim için gurur duymalıyım.

Beni kullanmaya çalışıyordu. O da geldiği bu dünya kadar karışık, kötü ve yanlış biriydi ve ancak bunu unuttuğumda her şey değişti. zihnimde karmakarışık bir hal aldı.

Uyurken çok masum ve tamamen huzurlu görünmesinin bir faydası olmadı. çizgiler yumuşamıştı. Siyah deri pantolonunu ve beyaz gömleğini giymişti - bir kez daha düğmelerini ilikleyememişti. Çorap yoktu. Ceket yoktu. Bu da tüm yara izlerini görebileceğim anlamına geliyordu. Sanki benim için olduklarını bana hatırlatmaya çalışıyorlarmış gibi ışıpta parlıyorlardı.

İçimi çektim.

. Elimi yüzümü yıkasam iyi olacak.

Gözüm uyuyan kocamda, sinsice soyundum. Kılını bile kıpırdatmadı. Dikkatlice suyun kenarına süzuldüm ve

oklarımı ve yayımı yanıma aldım. Onları kitapla birlikte yatağa yasladım - onu tekrar okumam gerekiyordu - tuzlu su havuzuna girip yıkanmaya başlamadan önce. Çamuru gayet iyi temizledi ama saçlarımı çatallaştırıp kuruttu, bir kuş yuvası gibi kıvrılıp etrafıma dolandı. Çıktığımda yeniden örmekle uğraşmadım. Sadece giysi yığına doğru kaydım ve ne olduğunu görmek için baktım.

Bana gerçek bir yılanın gümüş derisinden yapılmış daracık bir pantolon bırakmıştı. Onları giydiğimde kendimi bir yılan kadar kıvrımlı ve zarif hissettim. Her hareketime kolaylıkla uyum sağladılar. Güzel. Onlara ihtiyacım olacaktı.

Kinslayer'ın peşine düş.

Gömlek farklı bir konuydu. Beyazdı. Filmsi bir bulut gibi üzerime dökülüyordu. Bir tür Fae tarzında güzel göründüğünü inkar edemezdim, ama gelecek olan şeyle nasıl pratik olabilirdi? Daha da kötüsü, köpüklü yarı şeffaf kumaş kıvrımlarının içine dikilmiş küçük pembe inciler, kumaşın içinden elma çiçekleri açmış gibi görünüyordu. Güzel birinin giymesi gereken türden bir gömlekti - Hulanna gibi birinin. Ama değildi.

Allie Hunter'a uygun bir gömlekti - sade yüzlü ve karışık kıvılcı saçlı Allie'ye. Zayıf ve sert olması gereken yerleri fazla yumuşak olan Allie.

Yüzümü buruşturarak taktım ve Scouvrel'in gözlerinden birinin açıldığını görmek için tam zamanında döndüm. Sessiz kıs kıs gülmeye başladığı anda ağzım dehşet içinde açıldı.

"Sen en kötüsüsün," diye fısıldadım. Ama hâlâ kendi kendine gülüyor olmasına rağmen yatakta bana yer açmak yana kaydı.

Yumuşak yataktaki yerimi alırken, "En kötüsü," diye mırıldandım.

Kuş tüyü yatağın yumuşak konforu beni neredeyse rahatlatmıştı. Sanki kaz tüyü bir bulutun üzerinde dinleniyormuşum gibi içine gömüldüm.

"Kıyafet sana yakışıyor," diye fısıldadı Scouvrel. "Sen her zaman yarı çiçek yarı yılanısın."

"Sen yarı zehir yarı hilekârsın," diye karşılık verdim ama sözlerimde fazla bir ısırtık yoktu. Yumuşak yatağın tadını çok fazla çıkarıyordum.

Farkına bile varmadan uyuyakalmışım.

Yanımda yumuşak fısıltılarla . Şarkı söylemiyorlardı. Daha çok şiir okuyor gibiydiler.

"Yumuşaktır kırık gölgeler
eğilir, Yumuşaktır rüyalar sona
erer, Her şey huzurludur, her şey
sakindir,

Her şey yağ, her şey merhem,

Yüzündeki kirpikleri

karanlık, Köpüklü

dantellerin dökülüğü

karanlık, Her şey güzellik,

her şey ışık,

Her şey o, her şey zevk."

Esnedim ve ezberim aniden kesildi. "Uyanık
mısın, kâbusum?"

Etrafımda kıvrıldığını fark ettim, başımı omzuna yaslamıştım, diğer kolunu sahiplenici bir şekilde bana dolamıştı.

"Sanırım sana hâlâ kızgınlığım," dedim, tam olarak neden bu kadar iyi hissettiğini hatırlamaya çalışarak.

"Kin tutma yeteneğin çok hoş bir şey, Kabus. Ben de senin sadece affedebildiğini ve derin bir şefkat gösterebildiğini sanıyordum. Bu kadar derinlemesine nefret edebileceğini bilseydim, aylar önce sana tamamen aşık olurdu."

"Peki şimdi biliyor musun?" Kuru bir şekilde sordum.

"Şimdi ne olacak?" "Gerçeği benden duyma yeteneğin mi var?" diye alay etti.

"Beş."

Güldü. "Ben olsam bir tane söyledim. Kalbimin tüm genişliğini sana itiraf ettiğimde bile bana inanmıyorsun. Senin tarafından tutsak edildiğimi söylediğimde bile inanmıyorsun."

"Kin Avcısı'ndan ihtiyacımız olan şeyi bulduğumuzda sana inanacağım." "İnanacak mısın?" diye sordu, gözleri kapalıydı ve duygularını gizliyordu. "O zaman sana istediğini vereceğim."

Şimdi gözleri özlemle parlıyordu. Bana böyle baktığında ona her şeyi vermek istememek çok zordu.

"Sana söz vereceğim - sana olan evlilik taahhüdümün geri kalanı - ve istediğin diğer sözü vereceğim. Kız kardeşim için senden intikam almayacağıma söz veriyorum, ancak ona karşı elimi bile kaldırmayacağım ve benim yardımım olmadan onu kafesten çıkaramayacaksın - ki bunu da yapmayacağım."

Keskin nefesi beni şaşırttı. Bana bakmak için bir dirseğinin üzerine çıktı. Kabuğun içindeki ışık azalıyordu ama gözlerinin akı kabuğun üzerindeki loş ışıktaki neredeyse parlıyordu.

"Hâlâ sana karşı çalıştığımı düşünüyorsun, Kâbus. Hâlâ düşmanın olduğuma inanıyorsun. Seni öldürebilirim ama bu durumda bile senin dostun, müttefikin, kocanım."

"Gerçek mi yalan mı?" diye sordum kuru bir sesle. "Bunlardan herhangi biri olmanın ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrin yok."

"Yalan."

, ondan uzaklaştım ve kitabı almak için ayağa kalktım. Kitabı açtım ve parlak ışığın üzerime akmasına izin verdim.

"Güvenilmez olana güvenin.

Körleri takip edin.

En değerli olanı verin.

Cesur ve nazik olun."

"Anlamsız bir ilham aramıyordum," diye mırıldandım kitabı karıştırırken, ama başka hiçbir kelime kendini göstermedi.

Başımı sallayarak onu cebime attım. Şimdi daha da küçüktü - avucumun yarısı kadardı.

Yayımı ve oklarımı alırken, "Neden küçüldüğünü merak ediyorum," diye mırıldandım.

"Belirli bir boyutu yok. Ve kendi aklı varmış gibi görünüyor," diyor Scouvrel. "Ona Sooth parşömeni diyorlar. Ama bu ne bir parşömen ne de Sooth'un malı."

Ona döndüğümde, bana bir atlet fırlattı. Yakaladım ve tavus kuşu mavisini inceledim. Tüylerle dikilmiş brokarlı ipekten, omuzları kabarık ve yüksek yakalı zümrüt satenle kesilmişti.

Faewald'da böyle bir kıyafetle yürüseydim, hemen uyum sağlardım. akıl almaz bir kıyafet. Aceleyle üzerime geçirdim ve sadağımı taktım, yayımı içinden çıkardım ve dikkatlice ipe dizdim.

"Teşekkür ederim," dedim.

Başımı kaldırıp hayran bakışlarını gördüğümde, o da kendi ceketini silkti. Gece yarısı kollarında şaşırtıcı sayıda hançer saklıyordu.

"Ve düşününce, güzel olmadığını iddia ediyorsun. Bunu söyleyen hiç kimse senin bana gözlerinde cinayetle baktığını görmemiştir. Bu gerçekten de onların rengini ortaya çıkarıyor."

"Bunu söylediğin için sana teşekkür mü etmeliyim?"

"Beni her gördüğünüzde renginizin yükselmesine neden olacak kadar nefret dolu olduğum için bana teşekkür etmelisiniz. Bazı kadınlar böyle güzel bir kadın için para öderler. ten rengi."

"Diğerleri seni bıçaklar ve bu işi bitirirdi," diye mırıldandım.

Ben daha nefes alamadan yanımdaydı. "Keşke yapsan, Kabus."

Gözlerimi devirdim. "Şu sakladığını iddia ettiğin botları al da hazırlanalım. Hava yeterince kararmış olmalı."

"Dileğin benim için emirdir... ya da en azından, sen benim isim." Ses tonu aşırı rahattı. "Bana bunu da verme var mı?" "Bir," dedim kesin bir ifadeyle. Elimde tuttuğum tek şeyi bırakmayacaktım. onun üzerindeydi.

"Düşündüğüm gibi. Şimdi dışarı bak, Kabus. Kanlı Ay doğdu mu?"

Kabuğun dışına baktım. Ayın kenarı ufukta yükseliyordu. Arkama bakıp başımı salladığımda bana bir çift diz boyu yumuşak bot uzattı.

"Bunların topukları var," dedim suçlayarak. "Tamamen kullanışsızlar."

Ben onları beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Amaçlarını mükemmel bir pratiklikle yerine getirdiklerini söyleyebilirim."

Onları bağlarken başımı salladım. Muhtemelen, onu ısırsa bile 'pratik'in ne olduğunu bilemezdi. Karnım yeni yakalanmış bir balık gibi yuvarlanıp tekmeler atarken vahşi saçlarımı pratik bir örgü haline getirdim.

İşte başlıyoruz.

O Kin Katili'nin inine gizlice girmeyi deneme zamanı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

KANLI AY yükseliyordu ve şimdi yükselen ayın yarısını kan rengi . Omurgamdan aşağıya doğru inen, uyluklarımın arkasından dizlerime kadar inen küçük bir ürperti verdi.

"Dikkatli izle, küçük kâbus," diye fısıldadı Scouvrel ve nefesi boynuma değerek beni yeniden ürpertti.

Önümüzdeki havuza baktık ve birden fokurdamaya başladı, kabarcıklar suyun üstünde patlıyor ve onlardan garip bir gaz yükseliyordu. Gaz şekil değiştirdi, kümelendi ve sonra havuzdan yukarı, yukarı, yukarı yükselen ve havada cisimleşen hayaletlere dönüştü.

Alt dişleri kalın dudaklarından dışarı fırlamış iri yarı orklar baltalarını şevkle savuruyordu. Onları hızla geyik boynuzlu Fae'ler ve kedilerin kıvrık kuyruklarına sahip diğerleri takip etti. Göletten kaçarken dans edip sıçradılar ve yarı saydam ve titreyerek sahile ve yakındaki uçurum duvarlarına doğru koşular. Ateş püskürten atların sırtındaki bir çift Fae'nin ardından pangolinler, tek boynuzlu atlar ve Skundton hanının boyu kadar uzun bir semendere benzeyen bir şey geldi. Onlar Sırtlarında yaylar ve kılıçlar, mızraklar ve mızraklarla silahlanmış her türden alaycı, gülen, alay eden fae taşıyorlardı.

Ardından kuyrukları birbirine bağlı ve hayalet gibi büyümlü bir ateşle yanan bir çift tilki geldi. Binicileri okları çoktan takılmış yaylar tutuyordu. Uçları tilkilerin kuyruklarındakine benzeyen korkunç bir ateşle yanıyordu. Gerçek ateş olamazdı - Faewald buna dayanamazdı ama bu mavi, titrek ateş de aynı derecede ölümcül görünüyordu. Tilkilerin her biri farklı bir yöne doğru sıçradı. Zayıf olan tökezleyip düştü ama daha güçlü olan tarafından çekilerek tekrar ayağa kalktı.

Köpekler heyecan içinde uluyarak ve havlayarak ortaya çıktıklarında içimde korku yükselmişti.

"Sakin ol," diye fısıldadı Scouvrel. "Derin nefes al. Korkunun kokusunu alacaklar.

Onu kontrol etmelisiniz."

Köpekler havayı , havlıyor ve salya akıtıyorlardı. Altı taneydiler, at arabası kadar büyüklerdi - hayır, daha büyük! Ev kadar büyüktüler. Avcıların peşinden gürlüyor, onları solluyor, sıçrayarak geçiyor ve havaya doğru havlıyorlardı; heyecan ve şiddet, dizginlenmiş şimşek gibi aralarında çatırdıyordu.

Ve şimdi efendileri fokurdayan sudan yükseldi.

Onu hemen tanıdım. Kulaklarında bir düzine fildişi halka vardı. Dikenli gövdesi küçük kemiklerle süslü deri bir kayışla bağlanmıştı.

Tazı saha kalktı, boğazından bir hırlama koptu ve Kin Katili'nin kahkahası köpeğin hırlamasıyla birlikte yükseldi, böylece tek bir köpek gibi göründüler tek bir ses geceyi yararak geçti. Karıştırılmış göletlerin ve soğuk sonbahar gecelerinin kokusu etrafımı sarmış, Kinlayer'ın gözleri heyecanla parlarken ve beklentiyle havayı koklarken beni ürpertmişti.

Scouvrel'in elinin omzumda sıkılaştığını hissettim.

Sakin ol, Allie, sakin ol. Duygularını ateşe bırak. Derin nefes al. Korku yok, korku yok, korku yok.

Gözlerimi kapattım, normal nefes almaya çalıştım, kendi yarattığım sakinliğin içinde sürüklendim.

Gözlerimi açtığımda Kin Katili'nin alnına kazınmış bir şaşkınlıkla bize doğru baktığını gördüm. Başını salladı Vahşi Av'ının çoktan peşimize düştüğü yere doğru dörtmala uzaklaştı. bazı zavallı talihsizler.

"Acele edin," diye fısıldadı Scouvrel ve ben daha düşünmeden hareket etmeye başladık, gölgeler tarafından maskelenmeye çalışırken beyaz kabuktan beyaz kabuğa dans ediyorduk.

Fokurdayan havuzun önünde kayarak durdum ama Scouvrel kolumdan tuttu ve beni peşinden sürükledi.

"Sana tam bir tur sözü vermiştim. Artık balayımızdan vazgeçmek yok, Kabus."

Sonra kabarcıkların altına daldık. Scouvrel kolumu demir gibi sıkıca tutmuş, ciğerlerimin patlayacağını düşünene kadar beni aşağı doğru çekiyordu.

Bana döndü ve güldü, boştaki parmağıyla yanağımı dürttü ve ağzım açıldı, hava kabarcıklar halinde dışarı döküldü. Tekrar güldü.

"Bu gerçek su değil. Sadece nefes al, ölümlü karım."

Ciğerlerim yandı ve o yine gülmekten iki büklüm olurken ben de onu pençeledim. Beni kendisinin öldüremeyeceğine yemin etmişti ve şimdi bunu yapıyordu! İçimdeki panik, tüm mantıklı düşünceleri çaldı ve o kadar sert gülerken tüm gücümle savaştım ki neredeyse beni kavramasını kaybediyordu. Elimi

Tırnaklarımı omuzlarına geçirdim ve derisini olabildiğince sert bir şekilde yırttım, hava almak için çaresizdim, yaşamak için çaresizdim.

Ciğerlerim patlamak üzereydi. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki düşünemiyordum.

Her şey
bitmişti.

Buraya
kadar mı.

Ve dileği yerine geliyordu, lanet olsun ona! Son düşüncelerimde onu düşünüyordum.

Onu bıçaklamak istedim.

Ciğerlerim iflas etti ve ölüme teslim oldum, soluk soluğa suyun içine daldım, derinliklerin beni almasını bekledim. Gözlerimi kapattım.

Hiçbir şey olmadı.

Nefesim kesildi.

"Doğru mu yalan mı?" Scourel kahkahaları arasında güçlükle konuşabiliyordu. "Öleceğini sandın."

Ona en şeytani bakışımı attım. Ve bundan çok daha kötüsünü hak ediyordu. Yayımlı diğer elimde olmasaydı, onu iyice tokatlardım.

"Gerçek ya da yalan," diye karşılık verdim. "Az önce sana neden güvenmemem gerektiğini kanıtladın." "Sana doğruyu söylediğim için mi?"

Gözlerimde biriken yaşlara engel olamadığım gibi, kaslarımın kontrolünü ele geçiren ve beni titreten sarsıntılara da engel . tutuşunu.

"Çünkü olmadan önce bana söylemedin!" Öfkelendim. "Ve ben öleceğimi düşünürken bunun *komik* olduğunu düşündüğün için!"

"Komikti," dedi kendini beğenmiş bir şekilde, ama hemen masum bir ifadeye büründü. "Bana inanmayacağınızı nereden bilebilirdim ki? Sana defalarca yalan söyleyemeyeceğimi söyledim."

Eğer bakışlar öldürebilseydi, binlerce kez ölmüş olurdu. Nefesimi içime çektim ve gözyaşlarımı şiddetle gözlerimden akıttım. Bunun bedelini ödeyecekti. Ödeyecekti!

"Gel bakalım Kabusum, sana söz verdiğim balayımı yaşatayım." Kolumu kurbanı andıran kavrayışından kurtardı ve bir şövalye gibi dirseğini bana uzattı.

Derin nefesler çekerken göğsüm kabardı. Hayır. Yeterince iyi değil. Benimle bu şekilde oynayamazdı.

Göğsümde bir gerilim oluşuyordu. İçimdeki Denge olduğunu fark etmeye başladığım bir gerilim ve düşünmeden bu gerilime göre hareket ediyordum.

"Finmark Thorne, önümde diz çök ve benden af dile."

Gözlerim büyürken elim ağzımı kapatmak için kalktı. Onun adını yanlış kullanmamalıydım. Yapmamalıydım ...

Dizlerinin üzerine çöktü, tatlı tatlı konuşurken bile gözleri öfkeyle parlıyordu, "Lütfen özrümü kabul edin, değerli Denge. Çünkü bunu yapmaya ve tüm günahlarım ve hakaretlerim için sana hürmet etmeye mecburum."

"Özrün kabul edildi," dedim nefes nefese ama kendimi aldatılmış hissettim. Kendi başına özür dilemeliydi. Bana en azından bu kadarını vermeliydi.

Aynı anda yanaklarım alev alev yanmaya başladı. Bu denge sağlama dürtüsü beni öldürecekti. Bundan nefret ediyordum. Bunu istemiyordum. Ama ne yapabilirdim ki? Orada niyetim olmadan hareket etmişim.

"Sana söylemişim," dedi Scouvrel dişlerini sıkarak, "rolünün seni ele geçireceğini ve istemediğin şekilde davranmaya zorlayacağını. O zamanlar hepimizin bize rollere bağlı ve kararlı olduğumuzu anlamamıştın, ama şimdi, tatlı Kâbus, başından beri haklı olduğumu görmelisin."

Başımı salladım ama aklım başımdan . Bir rolü kabul edip etmeme konusunda kendi seçimlerimizi yaptığımızı, başkasının bize yüklediği bir şeyle tanımlanamayacağımızı savunmuştum. Peki buna neden izin veriyordum? Kanatlara izin vermemiştim. Belki de zorlamaya da izin vermemeliydim.

"Kendi başına özür dilemeliydin, o zaman seni zorlamak zorunda kalmazdım," dedim zayıf bir sesle.

Scouvrel'in ifadesi gerginleşti. "Ben asla özür dilemem. Şimdi gel Kâbus, bu mevcut dehşeti unutalım ve düşmanın inine girelim."

Yapabileceğinin en iyisi bu muydu? Sanırım şimdilik bununla yaşamak zorundaydım.

Koluna girdim ve birlikte önümüzde uzanan sualtı evine baktık. Tüm bunların içinde nasıl bir cevap bulabilirdim ki?

Yirmi Dördüncü Bölüm

ÖNÜMÜZDEKİ EV, kudretli bir ejderhanın pençelerine benzeyen beyaz ve dokuma bir şeyin duvarlarıyla yukarıdaki suya doğru yükseliyordu.

"Dişler," dedi Scouvrel boş boş. "Dış duvarları oyulmuş dişlerden oluşuyor - ve bazı uyluk kemiklerinden. Öldürdüğü her birinin hikâyesini kemiklerinden birine kazır. Ve en çok değer verdiklerine küpeler ve küçük Taktığı koşum takımının süslemeleri. Güzel değil mi?"

Titredim. "Kemiklerden yapılmış bir evi olmadığını söylediğini sanıyordum." "Kafataslarından yapılmadığını söyledim."

"Bu ince bir ayrım."

"Oh, umutsuzluğa kapılma Kabus. Seni öldüremez. Sen de benim gibi dört kişiden birisin. Seni canlı taşa dönüştürebilir. Kölelerini üzerine salabilir. Ama seni kendisi öldüremez."

"Neden olmasın?" Ben sordum. "Fae'lerin kimin kimi öldürebileceğine dair kuralları olması aptalca görünüyor?"

"Neden?" Beni kemikten örülmüş yüksek kapıya yaklaştırdı. Kapının üzerinde, yavaş yavaş bir göğüs kafesi olduğunu anladığım bir ışık asılıydı. "Evlilik için kurallarımız var, değil mi? Aklıma gelmişken, beni bu konuda ahlaki olan olmaya zorladın, Kabus. Ve ahlaklı olmak benim için hoş bir görünüm değil."

"Sen nasıl ahlaklı ?" Bunu sorarken gözlerimi devirmiştım ama evliliğimizi gerçekten sonlandırsaydım, hayatımın geri kalanında gözlerimi deviriyor olacaktım.

"İtiraf ediyorum, seninle ilgili tüm düşüncelerim iffetli değildi."

Yanaklarımın yandığını hissettim. "Bunun *seni* nasıl ahlaklı biri yaptığını anlamıyorum."

Kapı, büyük bir yaratığın dışarı çıkmasına izin verecek kadar aralıktı - o korkunç tazılardan biri gibi. Kapıya yaklaştıkça adımlarımın yavaşladığını hissettim.

"Ah, ama sen ve ben evli olsaydık, seninle iffetli olmak zorunda kalmazdım ve o zaman düşüncelerim istedikleri gibi dolaşabilirdi. Ama sen gecikmelerinle beni suçlu kılıyorsun."

"Evet, belli ki bu benim hatam."

"Mantıklı düşünceğini biliyordum," dedi neşeyle. Neşeli sırtışı baştan çıkarıcı bir . "Şimdi iyi bir kabus ol ve benimle düzgün bir şekilde evlen. Beni dürüst bir adam yap."

. "Bunu büyü bile yapamaz Vale."

"O zaman beni *evli* bir adam yap. Neredeyse o kadar iyi. Bence benimle evli olmak hoşuna giderdi. Arkadaşın olarak benimle hayatın eğlenceli olduğunu düşünüyorsan, tam ve daimi eşin olarak benimle nasıl olacağını hayal et.

koca."

"Sadece hayal edebilirim."

"Hayal gücünüz çok ölümlü. Onun yerine sana göstereyim." Bana sırtıyor muydu?

"Yeter," diye homurdandım. "Elimizde dünyayı kurtaracak bir görev, sınırlı zaman ve birçok düşman var. Beni kızdırmanın ve tuzağa düşürmenin zamanı değil. Kendini işe yarar hale getirerek bana ne kadar iyi bir koca olabileceğini gösterme zamanı. Güzel sözlerle ihtiyacım yok ama eyleme çok ihtiyacım var."

Göz kırptı. "Dediğin gibi olsun."

Ama bir anda yüz ifadesi konsantrasyona dönüştü ve suda ve açık kapılarda benden bile daha hızlı başladı.

Suyun altında nefes almayı mümkün kılan ve beklediğiniz sürüklenme olmadan yürümeyi mümkün kılan bu yerin büyüüne güvenmek zordu

sudan. Belki de sadece bir su yanılsamasıydı. Merakla göz bağımı yukarı çektim.

Hemen keşke yapmasaydım dedim. Bu Tanglewood'daki dereden daha kötüydü. Etrafımda, hareketsiz ve sessiz, ayakları yere zincirlenmiş, gözleri geniş ve boş bedenler yüzüyordu. Korkunç beyazdılar - sanki dalgalar saçlarından, tenlerinden ve giysilerinden tüm renkleri süzmüş ve kenarları birbirine karışmıştı.

Boğazımda safra birikti ve öğürdüm.

Figürler o kadar yakındı ki, suyun içinde yürüyen Scourel, açık ağızları omuzlarına çarpan iki yüzen arasından zar zor kayıyor gibiydi.

Koluma bir şey çarptı. Boğuluyormuşum gibi hissettim. Sanki burada onlarla birlikte ölecek ve deniz tabanına zincirlenecekmişim gibi. Boğazımı tırmaladım, öğürdüm, nefes alamadım.

Sonra sert bir el gözlerimdeki bağı yırttı.

"Korkunç bir fikir, Kabus. Neden gidip gerçekliğe istiyorsun ki?" Sesi sertti ve eli beni peşinden sürükledi. I

onun liderliğine teslim oldum. Hissettiğim her su dalgasının aslında karşımdaki ölümlerin elleri ve ağızları olduğu hissinden kurtulamıyordum.

Yüksek kapılardan içeri girip merdivenlerden aşağıdaki havuza inmeye başladığımızda o kadar çok titriyordum ki zar zor düşünebiliyordum.

Yüzüme inen bir tokat acıyla gözlerimi kör etti. Tehdide doğru döndüm, kalbim hızla çarpıyordu, kendimi savunmaya hazırlanıyordum.

Scouvrel sırtıttı. "Aklın başına geldi mi? Aklını topla, Kabus. Eğer korku içindeyseniz avlanamazsınız."

Haklıydı, aşağıya, dokuma kemik basamaklardan karanlık çukura baktım.

"Burası onun evi mi? Diğer herkesi cehenneme sürüklemeye bu kadar niyetli olmasına şaşmamalı."

"Bekleyin..."

Bir adım daha attık ve her şey değişti.

Kin Avcısı'nın evinin illüzyonuna adım attığımızda, "Bu büyü," diye soluk soluğa kaldım.

Parlak yıldızlarla beneklenmiş bir gece göğü üzerimizde genişçe asılı duruyordu, kuzey

ışıklar dans . Ve , doldurulmuş sandalyeler ve adını koyamadığım kumaşlardan püsküllü yastıklarla görkemli bir yaşam alanı uzanıyordu. Yumuşak ve ısıtılıydılar, brokarlı ve kürk gibiydiler, parlak camlarla süslenmişlerdi.

boncuklar ya da özenle işlenmiş. Zemin, parmak uçlarımin karolarla, bir Fae lordunun hançerini saplarken tasvir edildiği bir mozaik haline getirilmişti. ayağını dişlerinin arasına almış bir Fae hanımefendisinin topuğu. Ne kadar da Faewald. , gözleri büyük ve parlak, dramatik pozlar veren Fae yaratıkları vardı - tek boynuzlu atlar, baykuş griffinler, anka kuşları ve hatta bir ejderha.

"Nereden biliyorsun?" Nefes nefese kaldım.

Geniş bir ateş teknesinde ateş değil, boyumun üç katı uzunluğunda ve gün batımı renginde kabarcıklı camlarla kaplı bir fenerin içinde vızıldayan binlerce hülya vardı.

"Faewald'daki çoğu konuta bir ya da iki kez gizlice girdim."

Hiç duvar yoktu. Karo zemin gece gökyüzüne doğru uzanıyordu. Ama geniş bir yatak vardı - özenle yapılmış ve filmsi siyah perdelerle çevrili, takımyıldızların boyalı perdeleriyle kapatılmış bir banyo alanı, içindekilerin kesin çizgilerle düzenlendiği geniş bir masa, sayısız tuş ve uzun pirinç borular ve düdükler taşıyan bir tür müzik aleti ve fener kadar yüksek silindirik bir kitaplık, ama döndükçe, aynı kitabı asla iki kez görmediğimi fark ettim, hatta tekrar gelmiş olması gerektiğinden emin bile.

Sessiz sesim bile burada bir ihlal gibi hissettiriyordu, bu yüzden sesimi alçalttım. "Eğer bir sır olsaydım, nerede saklanıyor olurdum?"

"Belli bir yerde," dedi Scouvrel. "Kimsenin bakmayı düşünmeyeceği bir yer."

"Battaniyeli yüzen bir ada değil mi?" Ona sırrını nerede bulduğumu hatırlatarak alaycı şekilde söyledim.

Boğazının arkasından hırladı.

"Keşke kılıcım olsaydı, ona doğru yolumu kesebilirdim." Ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Bu beni sadece buraya getirirdi ve sonra zekâmın cevabı bulması gerekirdi. "Babam burada ne görmüş olabilir? Bunca zamandır kız kardeşimin tutsağı olduğunu sanıyordum."

"Belki de kız kardeşin Kin Katili ile oyalanıyordu. Bazı Fae'ler tarafsız oyunculara karşı konulmaz bulur."

Alay ettim. "Bu senin hayal gücüne benziyor."

Gözlerinin içine bakmamı sağlayacak kadar yakınımaya eğildi. "Gerçek mi, yalan mı, Kabus? Beni karşı konulmaz buluyorsun."

Boğazımı temizledim. "Şimdi oyun oynamanın sırası değil Vale. Bakmama yardım et."

Önce masaya doğru ilerlediğimde kısık kahkahası benimle alay etti. Masanın üzerindeki eşyalar çok düzenli bir zihne işaret ediyordu. Gümüş hokka ve tüy kalem bir köşede duruyordu. Benim dünyamda paha biçilmez olan bir saat diğer köşede düzgünce duruyordu. Mürekkep ve tüy kalemin yanında düzenli bir kitap yığını duruyordu. Bu , masanın üst kısmının özenle kabartma olarak oyulduğunu görmek kolaydı. Rahatsızca yutkunmama neden olan bir sahneyi tasvir ediyordu.

Scouvrel, "Bu parçanın her zaman tuhaf olduğunu düşünmüşümdür," dedi. "Gereksiz süslemelere hayranlık duysam da, böylesine sabit olmayan bir yüzeye nasıl yazı yazılabileceği konusunda hiçbir fikrim yok."

"Bunu daha önce gördün mü?" Ben sordum.

"Elbette. Kin Avcısı bile havaya girdiğinde parti vermeye alışkındır. Bu masa da onun bir ödülü. Bildiğim kadarıyla, Vekil'in unutulmaz hikâyesinin tek tasviri bu."

Çekmeceleri açarak, "Bu kulağa hayra alamet gibi geliyor," dedim. "Mm."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Scouvrel'in dili hiç tutulmazdı. Yüzündeki suçluluk ifadesi beni endişelendirdi.

"Sanırım bana hikâyeyi anlatsan iyi olur," dedim zarif bir elle kaleme alınmış, özenle düzenlenmiş kâğıtları dikkatle karıştırırken. Onlar

tüm şiirler doğa teması üzerine. Bir göletteki dalgalara, gecenin derinliklerindeki kurbağanın şarkısına, kelebek kanatlarına bir övgü. Gariptir ki

Görevi ölüm olan biri zamanını masasını şiirle doldurarak geçirirdi. Belli ki bunların hepsini o yazmış. Kenarlarında kelebek kanatları, çiçekler, mehtaplı bulutlar ve takımyıldızları gibi küçük çizimler bile vardı.

Scouvrel hafifçe, "Bu ölümlüler için pek de uygun bir hikâye değil," dedi. "Neden yatağı incelemiyorum. Yumuşak görünüyor."

Dirseğimle kaburgalarına vurdum. "Bana hikâyeyi anlat Vale."

Bir sonraki çekmeceye geçtiğimde tek omuz silkti - boyut sırasına göre dizilmiş kalem uçları ve tüy kalemler. Ondan sonraki çekmeceye alfabetik sıraya göre renkli mürekkepler vardı. Hiçbir şişe yerinde değildi.

"Çocuğu Fae'ler tarafından çalınan ölümlü bir kadının hikâyesi." Sesi tuhaf bir şekilde tereddütlüydü.

"Tipik," dedim. "Neden bunu şok edici bulacağımı düşündün?"

"Mmm."

Başka bir çekmeceyi açıp üzerine kelebekler iliştirilmiş bir pano bulduğumda uzun bir duraklama oldu, her bir bedenin üzerine isimleri dikkatlice yazılmıştı. Tam kapatacaktım ki içlerinden biri hareket etti. Bir solukta iğneleri çıkardım ve kelebek uçu - sanki büyük bir acı çekiyormuş gibi sarsakça ve zayıf bir ritimle. Onu gözden kaybedene kadar yıldızların tavanına doğru çırpınışını izledim.

Gözlerimi kocaman açarak bakışlarımı tekrar tahtaya çevirdim. Diğer kelebekler hareketsizdi. Dikkatlice ikinci kelebeğin üzerindeki iğneleri çıkardım ve kelebek canlandı. Kelebekleri esaretten kurtarmak için çabalıyor, iğneleri aceleyle çıkarıyordum.

Scouvrel hafifçe, "Senin yerinde olsaydım bunu yapmazdım, Kâbus," dedi.

Ona nedenini soracaktım ama cevabı zaten belliydi. Büyünün içimde kabardığını hissedebiliyordum, beni Akrabakatili'ne bir hediye vermeye zorluyordu çünkü ondan bir şey almıştım. Artık Denge bendim. Bu küçük acıma eylemi bile beni ona borçlu kılıyordu.

Bu düşünce ağzımı acıyla doldurdu. "Hikayeyi bitir, Vale."

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Nasıl . Ölümlü kadın çocuğunu Faewald'a kadar takip etti ve onu kaçırانları Dehşet Kapıları'na kadar izledi. Orada çocuğu Kan Taşı'nın üzerine yatırp Zafer için hazır hale getirdiler."

"Beklediğinizi ve bunu verimli bir sonbahar katliamı gibi gruplar halinde yaptığınızı sanıyordum." Ses tonumu kuru tuttum. Şimdi sandalyeleri kontrol ediyordum, altlarına bakıyordum.

ve minderlerinin arasından, gevşek panelleri ya da gizli mandalları hissederek. Bir yerlerde gizli bir şey olmalıydı. Annem beni boşa kürek çekmeye göndermezdi.

"Bu vaka farklıydı," dedi, ben uzun feneri incelerken beni takip etti ve sonra düzenli banyo alanına ve ardından kitaplığa doğru ilerledi. "Çocuk iki ikizden biriydi."

Şaşırmış bir halde ona baktım. "Peki neden bana bu hikayeyi anlatmak istemedin?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Ne düşündüğünüzü biliyorum. İkizler. Sen ve kız kardeşin gibi. Oolag'ı aradığımızı sanıyorsun. Ama çocuğun ikizi ölmüştü. Oolag diye bir şey olamaz."

"Ama yine de çocuğu aldınız."

"Benden *önce* gelenler çocuğu aldılar," diye düzeltti. "Ve çocuğun ölümüyle ölümlü dünyaya düzenli portallar açılmasına neden olabileceklerini düşündüler - sizin Yıldız çemberleri veya Taş çemberleri dediğiniz şeyler. Bunlar, kimsenin orada olduklarını unutmaması için düşmüş yıldızlarla çevrelenmiş zayıf noktalardır."

"Taş çemberler hep orada değil miydi?" Başımı çantadan kaldırarak sordum.

Kitapları rastgele çıkarıyor, sayfalarını sallayarak bir şey düşüp düşmediğini kontrol ediyordum. Hepsi benim için işe yaramazdı. Romanlar. Şiirler. Kurgu. Hiçbiri gerçek dünyayla ilgili doğru dürüst bir kitap değildi, hepsi eğlence amaçlıydı. Buna çılgılık atmak istedim. Bunların hepsini okumaya kimin vakti vardı? Ve sadece kurgu olmakla kalmıyor, kapakları ejderhalara binen ve devasa uçan Fae'lerin en fantastik sahneleriyle boyanmıştı.

Ellerinden parlak ışıklar saçan ya da alevler saçan savaşçılar Kendileri kadar büyük kılıçlar, yarı yılan yarı Fae yaratıkları öpen, birbirlerinin kollarına dolanan ya da dağların üzerinde yükselen canavarlarla savaşan Fae'ler. Çok saçmaydı.

"Hayır, bu hikâye -Yedek'in hikâyesi- onları nasıl yarattığımızı anlatıyor. Taş çemberlerden önce, portalları açan sadece bir sihir şansıydı, gezegenlerin doğru zamanda ve yerde sıralanmasıydı. Bir sihir numarası."

"Nasıl çalıştığına dair hiçbir fikrin yok gibi görünüyor," dedim, kitap üstüne kitap çıkarıp tekrar yerine koyarken hayal kırıklığına uğramıştım. Cidden, kim sihir ve aşk hakkında bu kadar çok kitap okumak ister ki?

"Böyle bir kusuru asla kabul etmeyiz."

"Yani, kalıcı bir açılış sağlamaya çalıştınız."

"Evet. Ve çocuk bu açılışı yapacaktı. Ona Şan'ı vermeyi ve ardından onu Kan Taşı'nda katletmeyi planladılar."

"Ne güzel aile hikayeleri anlatıyorsunuz, kocacığım."

Tısladı. "Bunu senin emrinle söylüyorum, seni karının kâbusu."

"Devam et."

Kitaplığı bıraktım. Orada hiçbir şey yoktu. Odanın etrafında dönüyor, kaçırdığım herhangi bir ipucu arıyordum. Müzik aletinde hiçbir şey yoktu. Pırıl pırıl beyaz tuşlara bastım.

çıkardıkları sesler.

Bizi duyan oldu mu? Dondum kaldım ama kimsenin sesi gelmiyordu.

Belki de sırlarını uyuduğu yerde saklıyordu. Yatağa doğru yürüdüm ve altına bakmak için çömeldim.

"Ama annesi kendini onun yerine koymayı teklif etti," dedi Scouvrel, hikâyeyi anlatmaya devam ederken sesi ağırlaşmıştı. "Onun hayatına karşılık onun hayatı. Onun yerine kendi kanını."

"Ve işe yaradı mı?" O cevap verirken yüzüne bakmak için başımı yatağın altındaki boş alandan çıkarıp sordum.

"Öyle görünüyordu," dedi Scouvrel. "Ama sınırlamalarla birlikte. karşı bir. Girebilirdik, ama sadece bizimle yer değiştirecek bir insan bulursak - bir

Bir kez daha değiştirin."

"Peki ya çocuk?" Ağlayan bir annenin, boynuzları, kuyruğu ve hınzır sırtışıyla şeytana benzeyen bir Fae'nin başının üzerinde tuttuğu bebeği için yalvarırken tasvir edildiği masayı düşünerek sordum.

"İnsan dünyasına salındı."

"Ama şimdi Fae'ler hiçbir ikame olmadan insan dünyasına girdiler. Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordum.

Cevap verirken sesi şiddet içeriyordu. "Şimdi, nefis Kâbus, doğru soruyu soruyorsun. Nasıl, gerçekten mi? Bunu bir düşün."

Nefesim kesildi.

"Yani.."

"Eğer hayal edebileceğin en korkunç şeyi düşünüyorsan, muhtemelen tahmininde haklısın." Sözleri güvenlik hissimi delip geçerken bile ipek gibiydi.

"Eğer daha önce bir takas söz konusuysa - bir insanın Faewald'a, bir Fae'nin de insan dünyasına girmesi - o zaman bu onlardan birinin - insanın - ölümü anlamına geliyordu."

"Evet," dedi Scouvrel. "Mecazi bir ölüm ya da gerçek bir ölüm ama evet. Bunun takas olduğunu anlamadığımızı biliyor musun? Biz sadece bir beden giriyor, bir beden çıkıyordu. Geçidi açanın ölüm olduğunu anlamak için bir insan olmak gerekiyordu."

"Hulanna," diye nefes aldım.

"Evet. Şu anda Skundton'daki her Fae için, onların yerine katledilmiş bir Fae var - bir kurban. Bir yedek."

"Çok fazla ..."

"Kız kardeşinin odasındaki kayıt defterlerini hatırlıyor musun?" Scouvrel hafifçe sordu. "Onları okudun mu?"

"Pek sayılmaz," dedim, yastıkları battaniyeleri karıştırıp yatağın altını ararken. Hâlâ bir şey yoktu.

"O defterlerde ve isimler vardı," dedi Scouvrel, sesi soğuk ve sertti. "Bu isimlerden bazıları bir zamanlar dostum diyebileceğim kişilerdi."

Aramızda ikimizin de hareket etmediği uzun bir sessizlik oldu.

"Seni affediyorum," dedim sessizce. "Eğer kız kardeşimi öldürürsen. İntikam peşinde koşmayacağım."

"Teşekkür ." Sözleri bir fısıltı gibiydi. "Ama şimdi senden bundan daha fazlasına ihtiyacım var."

Yirmi Beşinci Bölüm

"Sadece teşekkür edemez ?" diye sordum.

Will-o-wisps'in gün batımı ışığı onun duygulu bakışlarına yansdı.

"Sana ne için yalvardığımı biliyorsun. Bağışlama. Tamamla Bağışlanma. Senin verdiğini gördüğüm tek şey - hiçbir Fae'nin sahip olamayacağı kadar güçlü bir büyü." Gözleri arzuyla parlıyordu.

"Sana intikam peşinde koşmayacağımı söyledim."

"Ve sana bundan daha fazlasına ihtiyacım olduğunu söyledim."

İçimi çektim. "Ve sana bunu veremeyeceğimi söyleyip duruyorum. Beni öldürmek istiyorsun."

"Bağışlamada, Kabus, her zaman birileri bedel öder."

Hayal kırıklığının arttığını hissedebiliyordum. Burnumdan uzun bir nefes çektim. "Evet, ama benden iki kez ödeme yapmamı istiyorsun - önce seni affetmemi, sonra da bunu hayatımla ödememi."

Yatağın üzerine diz çöktü ve isteksiz elimi tutmak için uzandı.

"Çok şey mi istiyorum, kâbuslarımın kâbusu? Bağışlama ? İlahi mutlaklaştırıcı?"

Başımı salladım, çenemin göğsüme düşmesine izin verdim, böylece yüzümün etrafındaki gevşek saçlar onu görmemi engelledi - üzerime bindirdiği duygusal ağırlıktan beni korudu.

"Ben hiçbirini değilim, Finmark. Bu istek çok fazla."

"Lütfen."

Şaşkın yüzüne bir bakış attım.

"Lütfen," dedi. "Sana yalvarıyorum. . Yalvarıyorum. Sen benim kurtuluşum değil misin?"

"Bu tartışmayı tekrar tekrar yapmayacağım."

"O zaman alma." Aniden elimi çekti ve dengemi kaybederek kucağına düştüm. "Beni affet ve her şey yoluna girsin."

Kendimi onun kollarından dışarı attım.

Sorulması yanlış geldi. Bir ihlal gibi. Beni bu konuda zorladığı için aptalın tekiydi. Kan tadı alana kadar dudağımı ısırdım.

Ve yine de.

Yine de onu memnun edecek güce sahip olmak istiyordum.

Bu tıpkı kehanetlerin şey gibiydi. Bu basit kelimeyle onu kutsama ya da yıkma gücüne sahiptim. Parçalamak ya da onarmak.

Affedebilirdim. Parçalamak ve kırmak yerine kutsamayı ve onarmayı seçebilirdim.

Ve bu düşüncelerle birlikte, babamın Chanter'in kulübesindeki ateşin başında mırıldandığı sözler aklıma geldi.

İkide bir, ve iki bir olmak için. Yırt ve onar. Yırt ve tedavi et. Aç ve kapat. Ek ve biç.

İkide bir ve bir olmak için iki.

Oolag ve kız kardeşimin bahsettiğini duyduğu şeyler hakkında mırıldandığını düşünmüştüm. İkimizin ikiz olarak nasıl bir Oolag oluşturduğumuzu.

Ama ya yanılmış olsaydım?

kaşlarımın kırıştığını hissettim. Ya Vekil hakkındaki bu hikayeyi duyduysa?

"Hikayedeki çocuğu kim öldürmeye çalıştı - Kan Taşı'ndaki çocuğu?" diye sordum.

"Ne?"

"Kimin büyük planıydı bu?"

"Akrabakatili eylemi yaptı. Ama bunu önceden haber veren Soothe'ydi." Yüz ifadesi bulanıktı. "Gerçek ya da yalan, dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun."

"Yalan. Bir şey düşünüyorum. Akrabakatili çemberleri açtı. Ve bir ordu için kapıyı açmaya çalışan da kız kardeşimdi."

"Evet."

"Bunun hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum. Bu odada hiç iletişim yok. Mektup yok. Defter yok. Sadece şiir ve kurgu var."

Scouvrel alaycı bir tavırla, "Belki de şiirlerle konuşuyordu," dedi. Ama bu kötü bir fikir değildi, değil mi?

Ya şiirlerle konuştuysa? Ya babamın alıntıladığı şiir ona aitse? Ya iki bir ve bir iki, kız kardeşlere değil de bu Vekil'e bir göndermeysen?

Scouvrel' ayrıldım ve aceleyle masaya döndüm, şiir çekmecesini açtım ve karıştırdım. Scouvrel de bana katıldı, masaya yaslanmış, kitaplıktan kaptığı bir romanı karıştırıyordu.

"Yer değiştirme neden işe yaradı?" Scouvrel'e sordum. "Herhangi biri kendini çocuğun yerine koymuş olabilir mi?"

Omuz silktili ama sözlerinde sanki bir şey tarafından sokulmuş gibi bir ısırtık vardı. "Kim bir başkası için ölmek ister ki - eğer o kişi onu sevmiyorsa? Ve o zaman bile - bu bile tuhaf derecede bir inanç gerektirir."

Kim, gerçekten mi? Yine de benden istediğı bu değil miydi? Kendisi ve halkı için ölmemi istiyordu. Onları yeterince sevmemi istedi. Onu yeterince sevmemi.

Bu düşünceyi uzaklaştırmaya çalıştım. O kimdi ki bana bu kadar ağırlık yüklüyordu?

"Gerçek ya da yalan, Kâbus," diye fısıldadı ben çalışırken. "İlk ve kez, bana söyleyecek misin? Yaklaşan ölümün için beni affetmeye istekli değilsin."

"Gerçek."

Boğazının arkasından hoşnutsuz bir ses çıkardı.

Gün batımına ve Yaprak Kral'ın türkülerine yazılmış sayfaları karıştırdım ve sonra yıpranmış tek bir mektup düştü.

Siyah bir yazıyla yazılmıştı:

İkide bir, ve iki bir olmak için. Yırt ve onar. Yırt ve tedavi et. Aç ve kapat. Ek ve biç.

Çemberi geniş ve derin açın, biri ölmek, biri sıçramak için.

Şimdi diğer tarafı teklif et, derin ve geniş açık tut.

"Daha sonra insanları kurban etmeye başlayacaktı," dedim.

"Bunun doğru olduğuna eminim," diye kabul etti Scouvrel, sesi dalgın geliyordu. "Daha önce hiç bu yasak aşk hikâyelerinden birini okudunuz mu? Bu cilt

hayal gücüne hitap ediyor."

"Hayır," dedim kısaca. "Fark ettiniz mi bilmiyorum ama ben insanlığı kurtarmak için savaşıyorum."

"Ne kadar asilce," dedi küçümseyerek. "Bunun adı Acı ve Keder ve görünüşe göre sadece kan dökmekten hoş bir genç kadının hikâyesi."

Gözlerimi devirdim.

"Bir partiye gitmek için çok sıkıcı bir şeyler giyiyor, ki şunu dinleyin, bu çok komik... partide *gerçek müzik çalıyor ve hiç kimse ölmüyor.*"

Sanki bu kitap kimsenin ciddiye alamayacağı kadar saçmaymış gibi eğlenerek bana baktı.

"Ne istiyorsun?"

Gözleri daha da büyüdü. "Bunun bir ölümlü partisi için *tipik* olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Ne kadar şaşırtıcı olsa da Scouvrel, biz genellikle partilerde birbirimizi öldürmeyiz."

"O zaman neden herkes katılıyor?" Sesi dehşete düşmüş gibiydi. En azından dikkatinin dağılması, beni önceden öldürdüğü için onu affetmem konusunda beni zorlamayı bırakmaya ikna etmiş gibi görünüyordu. Bu fikir!

"Dans için. Ya da yemek için. Ya da görülmek için." Kendini beğenmiş. "Bu kısmı hoşuma giderdi."

"Eminim," dedim kuru bir sesle.

Ama onun alaylarına rağmen içimde bir şeyler kıpırdanıyordu. "Scouvrel?"

"Hmmm?" Kendini tamamen kitaba kaptırmıştı. Kapağında, birisi fırırlı elbiseli bir kadının bir adam tarafından ayaklarının yerden kesildiğini resmetmişti

Gömleğinin düğmeleri iliklenmemişti. Kaslı gövdesi tam önümdekine çok benziyordu.

"Finmark!"

Kitabı bir çırpıda kapattı, gözleri hemen bana odaklandı.

"Bir yedek ya da bir tür ölüm olmadan istediğiniz zaman portalları nasıl açabiliyorsunuz?"

Bir vınlama sesi ve sanki biri bir ağacı ikiye bölmüş gibi bir çatırtı duyuldu. Kin Avcısı evine adım attı, gözleri parlıyordu.

Yirmi Altıncı Bölüm

"Evimde ne arıyorsun?" Akrabakatili bir adım öne çıktı ve metalin metal üzerinde çıkardığı *şingirtıyla* kınından kötü, tırtıklı bir kılıç çıkardı. Eğer 'tehditkâr' bir insan olsaydı, bu Kin Katili olurdu.

"Bunu okudun mu?" Scouvrel bir elini kaldırıp okumakta olduğu kitabı göstererek sordu. Her nasılsa kitabı tekrar açmış ve kafasını kaldırmadan okumaya devam ediyordu.

"Burada kimse hoş karşılanmıyor!" Kin Avcısı, derisindeki dikenlerin gün batımı ışığında dalgalanmasına neden olan bir koruma duruşuna geçti.

Scouvrel, "Bu sahnede kahramanımız bir mektup yazıyor," dedi. "İş hakkında. İş hakkında! Ve güzel elbiselerini göstermek için önünde yürüyen kadınlar var. *Ve hala kimse ölmemiş!*"

"İzinsiz girdiğiniz için, Vale ve Denge, pazarlığımı kabul etmelisiniz."

"Şimdi de bir aile, kızlarıyla evlenmesi için bir erkeği tuzağa düşürmeye çalışıyor ve kimse geleneksel yolların hiçbirini denemedi. Hiçbir süpürge üzerinden atlanması gereken bir yerde bırakılmıştır. Hiç kimse bir Kaçmanın tek yolunun birinin elini tutmak olduğu ayrıntılı bir suikast girişimi. kimse ilgisini gösterecek bir şey yapmadı. Onu tuzağa düşürmeye çalıştıklarını nereden bilecek?" Sonunda Kin Katili'ne baktı. "Bunu nereden buldun?"

"Pazarlığım şu. Ayrılmanın bedeli olarak bana hayatının kovalamacasını yaşatacaksın."

"Bundan daha yaratıcı olamaz mısınız?" Scouvrel tek bir kaşını kaldırdı.

"Şimdi başlıyoruz!"

Bize doğru sıçradı ve ben daha nefes alamadan Scouvrel beni bir kolunun altına aldı ve gölden havalanan bir ördek gibi dumanlı kanatlarını çırparak havada, suda ya da her neyse onun içindeydi.

Yıldızlı gökyüzünün yanılsamasından geçip yukarıdaki suya doğru ilerlerken biraz nefes nefese, "O eli fazla oynamış olabilirim," dedi.

Arkamızda bir uluma duyuldu. Ardından bir tane daha ve bir tane daha. Köpekler serbest bırakılıyordu.

"Ondan daha iyi uçabilir misin?" diye sordum. Gerginlik içimde kükrüyordu. Başım dönüyordu. Bu gerçekten olmuş muydu?

"Belki de." Ses tonu beni bir şeylerin peşinde olduğu konusunda uyardı.

"Neye bağlı olarak?"

"Orada beni affedecek miydin? Biraz daha zamanımız olsaydı bunu yapar mıydın? Bu konuda bana doğruyu söylediğini sanmıyorum."

"Belki," diye izin verdim. Onunla ilgili düşüncelerim o kadar karışık ki, bir dakikadan diğerine onunla ne yapmak istediğimi söyleyemiyordum.

Kıkırdadı ve sudan havaya doğru daldı. Nefesim kesildi. "Sessiz ol, Kabus. Çok dikkat dağıtıyorsun ve ben uçmalıyım."

Arkamızdan ikinci bir uluma sesi duyuldu ve ardından Vahşi Av'ın devasa tazılarından biri, Kin Avcısı sırtında olduğu halde sudan sıçradı. Gecenin içinde uluyarak bizi kovalarken gözleri yanıyordu. Bakışlarıyla karşılaştığımda kalbim dondu. Kovalamacanın kişileşmiş haliydi. İleri atılırken kasları gerildi, köpekle bir oldu, böylece birlikte hamle yapıp sıçradılar.

Diğer köpekler onun arkasından akın ederek sürü gibi yayıldılar ve dörtmala koşarak iki yanımızdan bizi kuşatmaya çalıştılar. Nefesim boğazımda düğümlendi. Yine sayıca azdık. Kaçmak için hiç umut yoktu.

Kinslayer'ın arkasında, borunun sesini duydum. Karanlık figürler üst üste ortaya çıkmaya başladı. Av üzerimizdeydi.

Kinslayer bize bir şey nişan aldı. Tatar yayı mı?

Beni zar zor ıskalayan dartın rüzgârı boğazımdan bir gıcırtı çıkardı.

"Bizi öldüremeyeceğini sanıyordum!"

"Sakatlamakla ilgili bir şey söylemedim."

Kıpırdandım, kendi oklarıma ulaşmaya çalıştım.

"Seni düşürmemi mi istiyorsun, Kabus? Kıvrınmayı kes!"

Şimdi daha hızlı uçuyordu ama yükseklik kazanmıyordu.

"Daha yükseğe," dedim. "Daha hızlı."

Ayaklarımız uçuşumun tepesini sıyırıp çimenlerin üzerine yuvarlanırken, "Yeterince büyü yok," diye soludu. Yerde zıpladım, ve bağırmanmaya çalıştım. Her yerim ağrıyordu. Her kasım. Her kemiğim.

Gözleri kocaman ve elleri eğretili otlarıyla dolu, donmuş beyaz taşın bir heykelin neredeyse ayaklarına çarpıyordum. Durana kadar kollarımı yüzüme sararak yanından yuvarlandım.

Kendimi ayağa kaldırdım ve yayımı inceledim. Kırılmamıştı. Sadağımdan bir ok kaptım ve hazırladım.

"Şu aptal şeyi bir kenara bırak ve kaç!" Scouvrel söyledi. Elim tuttu ve beni çekti.

"Ama karşılık verebilirim!"

"Eğer karşılık verebilseydik, sence ben de savaşmaz mıydım?" diye hırladı. "Bu Kanlı Ay ve bunların hiçbiri işe yaramayacak. Biz kaçmalıyız ve o da bizi kovalamalı."

"Kabuk. Oraya sığınabiliriz," diye nefes nefese silahlarımı sadağa geri ittim.

"Korkmuyorum. O fırsat geçti."

Kayalık zeminde, yaprakları benim kadar geniş olan uzun ve kalın ot kümelerinin geçtik. Arkamızda, çok yakınımda, tazi tekrar uludu. Uçurumun kenarındaydı, parlak gözlü Kinslayer sırtında, arbaletini sallıyordu.

"Madem bunu yapmak istiyordu, neden bizi Dehşet Kapıları'na sürüklemedi?" Ben sordum.

"Yapamaz. Kovalamak zorunda. Bu onun rolünün bir parçası - tıpkı Denge'nin sizin rolünüz olduğu gibi."

Bu da bana o kelekleri serbest bırakmanın hâlâ üzerimde bir yük olduğunu hatırlattı.

Koşmayı ve düşünmeyi zorlaştırdı.

Scouvrel beni meşe ağacı büyüklüğünde mantarın altına çekerken, "Rolünü ne kadar uzun süre inkâr edersen, onunla savaşmak o kadar zorlaşır," diye açıkladı. Leş gibi mantar kokuyordu.

Kelekleri serbest bırakmışım. Buna karşı koyacak bir şeye ihtiyacım vardı. Belki kendimi bağlarsam.

"Scouvrel," diye nefes nefese kaldım. "Çok geç olmadan bunu sana söylemem gerek."

"Sadece koşmayı bırakma," dedi mantarın örtüsünden .

Kaygan bir ses geldi ve omzumun üzerinden baktığımda bir Tatar yayı sürgüsü mantarın saplanmıştı. Uç kısmı tehditkâr bir şekilde titriyordu.

Nefesim boğazımda düğümlendi ama koşmaya devam ettim, gözlerim artık ilerideydi, örgüm ileri geri sallanıyor ve enseme bir kırbaç gibi kamçılıyordu.

Onu affettiğimi söylemek üzereydim. Beni öldürmeye çalışsa bile onu affedeceğimi söyleyecektim. Ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Bunun yerine daha zayıf, daha kolay bir söz söyledim.

"Öldüğümde seni düşüneceğim. Aklımdaki son isim seninki, tattığım son öpücük de senin öpücüğün olacak."

Döndü, beni de kendisiyle birlikte döndürdü ve en yakındaki mantara yasladı. Islak toprak kokusu burnuma dolduğunda gözleri parlak ve şaşkındı. Beni öyle aniden öptü ki nefesimi çalıp kendi ciğerlerine çekti. Sanki ben bir suymuşum ve o susuzluktan ölüyormuş gibi öptü beni. Sanki kovalanıyor olmamızın bir önemi yokmuş da sadece bu yemini etmişim gibi.

Uzaklaştığı anda nefesim kesildi. Öpücüğüyle birlikte borcumun ağırlığı kalktı.

"Seni kötü, kötü ölümlü. Seni karısının korkunç kâbusu. acılarımdan kurtarıırken kalbimden bıçaklayacağın kimin aklına gelirdi?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Kızgın mıydı? Hırıltısı kesinlikle öyleymiş gibi geliyordu ve yine de bunca benden bu sözü almaya çalışıyordu. Memnun olacağını sanmıştım! Bu adamı asla anlayamayacaktım!

Omzuma saplanmadan bir saniye önce kavganın havayı delip geçtiğini duydum.

Acı, sıcak ve sivri, zihnimi doldurdu ve öne doğru yığıldım. Neler olduğunu görmeye çalıştım ama tek gördüğüm Scouvrel'in endişeli yüzünün bir parçasıydı.

"Kabus! Kabus mu?"

Ve sonra her şey karardı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Scouvrel'in sesiyle irkildim.

"İtiraf etmeliyim ki, birçok yetersizliğinize ve rezilliğinize, ölümlü bedeninize, kısa ömrünüze ve korkunç akrabalarınıza rağmen, yine de size tapmaya başladım," dedi.

Scouvrel'in sesi tiz bir dönüştü. "O zaman seni aptal yerine koyup kovduğumda aynı duyguları yaralarına merhem olarak kullanabileceğinden eminim."

Her zamanki boğucu tonuna geri döndü. "Neden bu kadar küstahça bir kenara atıldığımı sorabilir miyim? Hmmm. Muhtemel bir soru. Ben de kendi karıma aynı soruyu sordum ama o benim vahşi ruhumu, senin sevgilinin senin soğuk hakaretlerini affedemeyeceği kadar affetmeyecek. Aşk oyunu, zorlu bir pazarlığın getirdiği bir oyundur."

İnledim. Gerçekten kitaptaki karakterlerle mi konuşuyordu?

"Kabus!" Yüzümde yumuşak bir şey hissettim, ardından bir hava akımı geldi ve gözlerim açıldığında yüzümün her yerini öptüğünü fark ettim.

"Bırak da nefes alayım," diye inledim kahkahalarına.

"Büyümü geri kazanmak ve dolayısıyla yaralarını öpüp yok etmek için toprakla işaretlenmiş bir sığınak bulana kadar beklemek zorunda kaldım. Çok geç kaldığımdan korktum. Ölümlü bir bedenin ne kadar çok kan tutabildiğine şaşırmaktan asla yorulmam. Bu bir mucize."

"Beni öptün ve vurulmama neden oldun!"

Omuz silkti. "Evliliğimiz tamamlandığında ne yapmamı bekliyordun, seni korkunç şey? Görmezden mi ? Bir okla yaralandın. Seni iyileştirdim. Hikayenin sonu."

"Neredeyiz biz?" Will-o-wisps fenerinin önünde bir şeyin postunun üzerine yayılmış olduğumuzu fark ederek sordum.

Postun bir ucunda vardı - ölümlü dünyada bulunmayan bir şey - ve postu geniş, sivri çizgiler taşıyordu. Üstümüzde, çatı bile çizgili ve garip bir şekilde kavisli görünüyordu, tıpkı bir göğüs kafesinin içi gibi.

Vücudumu hissettim. Kabarık çiçekli gömleğimin omzunda bir delik ve her tarafında kurumuş kan olmasına rağmen kuru ve bütündüm. Scouvrel'in yanağında da aynı şekilde bir kan lekesi vardı - muhtemelen beni daha iyi öptüğü için.

"Balayı süitimiz. Hiç canavarın karnında uyumadın mı?" Scouvrel dikkati dağılmış bir şekilde sordu. "Şunu dinle, 'Ah benim tatlı askerim

"Beni kendininmişim gibi kabul edersin, çünkü gözlerin her bakışında beni büyülüyor ve parmaklarının uçları içimde alevler saçıyor. Şimdi, Kabus, neden konuşman bu tür sevecen ifadelerle dolu değil? Eminim ki size ilham verecek kadar sevimliyimdir."

"Elbette," dedim sertçe. Kendimi hafiflemiş hissettim. Kelebekleri serbest bırakmanın baskı gitmişti. "Kin Avcısı'na ne oldu?"

"Korkarım ki onu hayvanından boynuzlarından tutup sürüklemek, bindiği korkunç cur'u boğazından bıçaklamak ve sonra da bizi buraya, bu konaklama yerine taşınması için zorlamak zorunda kaldım."

"Gerçek mi yalan mı? Şaka yapıyorsun," dedim dehşetle.

"Yalan. Ben sadece gerçeği söylerim." Patisinin altında ölü bir fare olan bir kedi kadar kendini beğenmiş görünüyordu.

"O zaman neden beni vurmadan önce bunu yapmadın?" Omuz silkti. "O zaman aklıma gelmedi."

Bir kedinin insan versiyonuyla evliydim. Düşünmeden öldürürdü. Kararlarını tamamen iştahına göre verirdi. İlgi çekmek için süslenir ve kendi yakışıklılığından son derece etkilenirdi.

Hayatımın geri kalanında bu deli adamla yan yana yürüyeceğimi düşününce nefesim kesildi.

Ne yaptım ben?

Ayrıca hayatımı kurtarmıştı -
yine. İmkansız ihtimallere karşı -
yine.

Ve bundan hiç rahatsız olmamış gibi görünüyordu. Tekrar.

Hayal kırıklığıyla dişlerimi sıktım ve şiddetli bir sıçrayışla doğruldum. "Kızarmış görünüyorsun, sevgili Kâbus. Çok mu sıcakladın?"

"Kendi kanıma bulandım."

"Merak etmeyin, kan giymek hala moda, ancak başkasına ait olması daha iyi. Bu nedenle benim kan lekeli kıyafetlerim çok *daha* moda ama giymezen tişörtündeki kanın kime ait olduğunu kimseye söylemem." Göz kırptı.

Çekilmez.

Uzun, derin bir nefes aldım. Onu anlamak mümkün değildi. Ama denesem iyi olacaktı. Ne de olsa artık tamamen evli olmamız benim hatamdı.

"Scouvrel," dedim dikkatle. "Güvende olduğumuzu ve artık takip edilmemi söylüyorsun?"

"Mmm." Kitabına geri dönmüştü. "Kimsenin ölmediği bir kitap için bu şaşırtıcı derecede zorlayıcı. Korkunç parçalamaları kitabın zirvesindeki şölene sakladıklarına inanmayı seçiyorum. Yakında gerçekleşecek. Baksanıza! Kadın kahraman, kahramanın alması için *bir* mendil düşürmüş ve *o da pazarlık yapmadan* mendili *ona geri veriyor!* Bu tek kelimeyle fantastik!"

Ona doğru uzandım, elim bir zamanlar kulağının olduğu yerde gezindi - benim için sunduğu kulak.

"Kocacığım," dedim dişlerimi sıkarak. "Bir an için okumayı bırakır mısın?"

Hırladı. "İşin en iyi kısmına geliyoruz. Alaylar köye ulaştı."

"Yine de."

Aniden başını kaldırdı, elindeki kitabı o kadar hızlı bıraktı ki üzerime atlayacağını sandım. Onun yerine göz kırptı.

"Dikkatimi çekmeye mi çalışıyorsun? Bunu yapmana gerek yok, Kâbus. Artık sonsuza dek bir olduğumuza göre bu sadece sende var."

Titredim.

"Görüyorum ki senin heyecanın benimkini neredeyse gölgede bırakıyor." Yarım yamalak gülümsemesi benim için neredeyse çok fazlaydı.

Bu ürpertiye yanlış anlamıştı.

"Ölümlülerin dünyasına geri dönmemiz gerek," dedim, gülümsemesinin aldığı dikkat dağıtıcı niteliği düşünmemeye çalışarak. "Kin Avcısı geldiğinde sana sormaya çalışıyordum, nasıl oluyor da birini öldürmeden dünyalar arasında seyahat edebiliyorsun?"

Kıkırdadı. "Benim de kendime göre sürprizlerim ve kendime göre fedakârlıklarım var."

"?" Bir kaşımı kaldırdım ve siyah saçlarından birini kopararak önümde salladı.

"O kapıyı açmak için kopardığım her saç teli için ölümsüz hayatımdan bir yıl kaybediyorum."

Yine ürperdim. Ama verecek binlerce yılı olmalı - ondan sadece bir yıl daha istemek gerçekten o kadar kötü müydü?

"O yıllardan birine ihtiyacım olacak. Artık babamın neden bahsettiğini bildiğimize göre, gidip annemi görebilir, eşyalarımı alabilir ve kız kardeşimi geri getirebiliriz. Yapacak işlerimiz var."

Alaycı bir hayal kırıklığı ifadesiyle beni izledi.

"Avcı kızları öldürmek için acele ettiğini ve bunun gerçekten bekleyemeyeceğini sanıyordum," dedim kuru bir sesle. "Bu ani sabır geliyor?"

"Belki bir balayı istersin diye düşündüm," diye fısıldadı, eğilip boynumu omzumla birleştiği yerden öptü. Nefesim kesildi. "Gerçek bir bir tane."

"I -" Nefesim kesilmişti. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Henüz *bununla* uğraşmayı beklemiyordum.

"Faewald'da bir evlilik tamamlandıktan sonraki ilk birkaç haftayı mutluluk içinde sevişerek geçirmek adettendir. Bu ölümlüler için de geçerli değil mi? Belki de ölümlü aşkı o kadar güçlü değildir?"

Garip bir şekilde öksürdüm. Eğer birlikte olacağımızı düşündüyse... eğer düşündüyse... Tekrar titredim.

"Haftalarımız yok," dedim aceleyle. "Bu savaşı durdurmak için golem orduma ihtiyacım var. Eşyalarımı toplamalı ve bu savaşa bir çözüm bulmalıyım. sorun."

"Yani," dedi üzüntüyle, "balayı yok mu?"

"Bu savaş bitene ve Ölümlü Sarayım kurtulana kadar olmaz," dedim kararlılıkla.

Ve sonra boynumu o öptüğünde kalbimin nasıl hızlandığını ve nefesimin nasıl kesildiğini düşündüm. Cazibesi azaldığında gerçekte nasıl görüldüğünü hatırlar ve yaptığı tüm korkunç şeyleri aklıma getirirdim.

Bu, birdenbire vahşileşen hayal gücümü dizginlememe yardımcı olacaktı.

"Şey," dedi nazlı nazlı. "Tekrar gündüz olana kadar dışarı çıkamayız."

Sanki beni tekrar öpmeye başlayacakmış gibi bana doğru döndü ve ben de ayağa fırladım, kadife zeminde aceleyle ilerledim - burası gerçekten bir yaratığın içi olamazdı, değil mi? Kürkten bir duvar askısına tutundum ve deri duvarda açılan küçük bir delik ötesindeki dünyayı ortaya çıkardı. Gün ışığı odayı aydınlatıyordu.

Arkamda Scouvrel'in alçak sesle güldüğünü duydum.

"Gün bugündür," dedim kararlılıkla. "O kanatları hazırla, kocacığım. Beni Undermountain'a uçuracaksın."

Zaten arkamdaydı ve kulağıma fısıldıyordu.

"Aldatma girişiminin kalitesi?"

"İki," dedim bastırarak. Yepyeni kocamla ve onun hile ve tuzak girişimleriyle ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bunun düşüncesi beni hem heyecanlandırıyor hem de dehşete düşürüyordu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

UNDERMOUNTAIN'e uçmak saatler sürdü. Neyse ki Scouvrel yola çıkmadan önce bize yiyecek bir şeyler bulmuştu - açlığımı zar zor bastıran ama "Neredeyse tatmin edici" olduğunu söylediği bir avuç çilek ve fındık.

Gerçekten de beni içine sakladığı bir yaratıktı - ejderha olduğunu iddia ettiği büyük, bir ceset. Bana doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için yeterince yakından bakmadım. Bilmek de istemedim. Başka bir şeyin göğüs kafesinin içinde uyumayı düşünmek bile itiraf etmek istemediğim bir şekilde midemi bulandırıyor.

Göğüs kafesini henüz terk etmiştik ki arkamdan bir şey bana çarptı. Bir homurtu ve ardından bir tıslama duydum ve Scouvrel'in ayağını bir ork Fae'nin boynuna dayadığını görmek için döndüm. Fae'nin gözleri Scouvrel'inkilerle buluştuğunda parlıyordu. Boynuna yapılan baskıya karşı mücadele etti, kocam yerinden kıpırdamadı. Yutkundum ve kafatasımın arkasına hafifçe dokundum. Başım çınılıyordu ama kan yoktu.

Scouvrel, "Birileri Denge rolünü üstlenmek için sabırsızlanıyor," dedi ve bu bir tehdit gibi geldi. "Bu hevesin için ölmek ister misin?"

Ork . Üzerindeki deri giysi soluk ve inceydi. Neyden yapıldığını düşünmek bile istemiyordum.

"Onunla ne yapmalıyım, Denge? Dilini sana hediye edeyim mi?"

", " dedim dikkatlice. Onunla ne yapmalıydım? Seçimim beni ne yapmaya mecbur bırakacaktı? "Ama kararı sen ver kocacığım."

Gözleri parlıyordu ve ayağını orkun boynuna daha sert bastırdı. "Benimle pazarlık et."

"Evet," diye fısıldadı ork.

Ama dinlemiyordum. Hediyeğin üzerime çöktüğünü hissedebiliyordum - Scouvrel'e bir şey vermiştim. Bir şekilde, Denge'nin büyüğü onun da bana bir şey vermesini . Ama ne verecekti?

Pazarlıklarını kaçırdım, zihnim bunun ne anlama gelebileceğini düşünmeye o kadar odaklanmıştı ki. Ben onlara odaklanamadan Scouvrel beni belimden yakaladı ve gökyüzüne doğru sıçradı.

Uçarken rahatsız edici bir şekilde onun farkındaydım. Kollarımı ve bacaklarımı ona dolayarak sırtına binmem için beni hareket ettirmişti. Gerçekten de iddia ettiği gibi "bir dalın etrafındaki sarmaşık kadar sıkı" onu tutmam gerekiyor muydu?

Scouvrel ise uçarken kitabını bölük pörçük okumakta ısrar ediyordu. "Aynı anda hem okuyup hem nasıl uçabiliyorsun?" diye sordum.

"Bunu bana açıkla ölümlü," dedi. "Bir kızın babası onu güçlü bir adamla evlenmeye zorluyor ve kız mutlu değil. Neden mutlu olmasın ki? Adam onun için iyi bir eş seçti. Zenginlik ve güç sahibi bir adam. Bu ölümlüler için değerli değil mi?"

"Ona karşı acımasız ve kayıtsız mı?" Dudaklarımın kulağına bu kadar yakın olmasından dolayı kendimi garip hissederek sordum.

"Her zaman."

"O zaman nedeni bu. Kim zalim biriyle evlenmek ister ki?"

"Hmmm. Kız kardeşin zalim bir fae ile evlendi, Nightmare."

"Ve bak nasıl bitti?"

Okumaya geri döndü. "Diğer aile de kafamı karıştırıyor. Kızlardan biri pazarlığın bir parçası olarak uzak bir kuzene verilmiş ve o *anlaşmaya uymayı reddetti.*" "Şok edici."

"Aynen benim düşüncelerim!"

Acı acı güldüm. "Benim dünyamda Scouvrel, hepimiz acımasız bir manipülasyon ve aldatma oyununda piyon değiliz. İnsanlarla genellikle sırf aşk için evleniriz. Ve eğer hoşumuza gitmezlerse onlarla evlenmeyi reddederiz. karakterler."

Sessizliği uzun süre devam etti.

"Bir evlilikten beklediğin bu muydu?"

"Elbette!"

Yine sessizlik. geçen ağaçları izleyerek zaman geçirdim. Faewald'ın güzelliğini görmemek mümkün değildi. Şiddet ve dehşetle iç içe olsa bile, yine de nefesimi kesiyordu.

Scouvrel büyük bir edayla, "İstersen beni sevebileceğine karar verdim," dedi.

Bir kahkaha attım. "İzniniz benim için dünyalara bedel." "Ben de öyle düşünmüştüm." Sesi memnun görünüyordu.

"Sanırım birinin sana alaycılığı öğretmesi gerekiyor." "O konuda zaten ustalaştım."

", o zaman bana aşık olman için sana izin veriyorum," dedim alaycı bir tavırla.

Bunu neden söyledim ki? Onun oyunlarına kapılmamalıydım. Kesinlikle gerçek bir evlilik söylememeliydim. O

Fae ve ben ölümlüydük. O ölümü ve oyunları severdi. Ben sadakati ve insanlığı sevdim. O ise daha büyük bir iyilik için beni öldürmeye niyetliydi. Bizim için mutlu bir son .

Scouvrel kendini bir tavırla, "Yaptıklarımı gerçekleştirmek için izne ihtiyacım yok," dedi.

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bu seni zaten sevdiğim anlamına geliyor. Kitabın dediği gibi, 'en ateşli şekilde'."

Boğazımda bir şey düğümlendi. Şaka yapıyordu. Değil mi? "Değişmez bir şekilde. Sürekli olarak. Tamamen."

"Şimdi de kelimeleri sıralıyorsun," dedim ama sesim biraz soluksuz çıkmıştı. Erkekler böyle konuşmazdı. Sevgi doluydular elbette ama babamın anneme bir şey fısıldarken kızardığını görmüştüm ve onun bile bu kadar cüretkâr bir açıklama olmadığından nispeten emindim.

"Onları bu kitapta okudum. Beğendin mi?"

"Çok açıklayıcılar," dedim soğukkanlılıkla. En iyisi onlara inanmamaktı. Ne de olsa az önce aptal kitabını papağan gibi tekrarladığını itiraf etmişti.

O kadar hızlı döndü ki neredeyse çılgılık atacaktım. Sırtından düştüm, hava etrafımda dönüyordu. Yayımı ve oklarımı bulmaya çalıştım, onları kaybetmediğimden emin olmaya çalışıyordum ama aniden tekrar Scouvrel'in kollarında, gözlerinin içine bakarken hareketlerim durdu.

Paniğimi yatıştırmak için uzun nefesler aldım. Neredeyse ölüme sürükleniyordum.

Tekrar.

"Seninle alay ettiğim için mi intikam aldın?" Hâlâ biraz nefes nefese kalmıştım. "Hayır," diye fısıldadı, gözleri hafifçe kapanırken nefes alıyor gibiydi

Kulağıma fısıldamadan önce korkumu anladım. "Ama kitap diyor ki aşık olanlar sevdiklerini yakalar, onları sıkı bir kucaklamanın içine çekerler. Belki bu sizi yalan söylemediğim konusunda ikna edebilir diye düşündüm. Ve şimdi de yalan söylemiyorum."

"İmkânsız," diye itiraz ettim.

Dudağı kıvrıldı. "Yeteneklerim hakkında istediğin kadar kötü düşün, ama şunu bil ki, ben de diğer yaratıklar kadar sevme yeteneğine sahibim. Ve kalbim kendini sana sabitledi. Senin sevgini kazanmak için pazarlık yapmak istiyorum."

"Bu işler yürümez," dedim. "Aşk için pazarlık yapamazsın. Sadece özgürce verilebilir."

Öfkeli görünüyordu. "Ve sen bunu bana vermek istemiyor musun?"

Neredeyse kahkahalara boğulacaktım ama gözlerindeki öfke beni susturdu. Gerçekten onu sevmemi talep edebileceğini ve bunun işe yarayacağını mı düşünüyordu?

"İsteksiz değilim Scouvrel," dedim. "Yapamıyorum. Aşk büyüyen bir bitki gibidir. Sahip olmadığım bir şeyi veremem."

"O zaman büyüt! Şimdi."

"Sadakat ve fedakarlık göstererek kazandığınızda büyür."

Kaşlarını çatarak uzaklara doğru baktı. "Bu kitapta yok. Kitapta tutkulu bir öpücük var. Belki de..."

Bir parmağımı dudaklarına bastırdım, beni tekrar bırakabileceği düşüncesiyle kalbimin çok hızlı çarpmasını engellemeye çalıştım.

"Her şey senin kitabında değil." "Hmmm." Sesi inanmıyor gibiydi.

"Şimdi, eğer odaklanabilirseniz, yetiştirmem gereken bir ordu ve kurtarmam gereken bir krallık var."

Homurdanması hoşnutsuzluk ve onaylama karışımıydı. Neredeyse hâlâ sırtında olup dehşete düşmüş tepkilerini dinlemeyi ama onun yerine beni göğsüne bastırdı - neredeyse şefkatle - ve benimle birlikte ordumun beklediği Yeraltı Dağı'na doğru sessizce uçtu.

Onlar için hazırdım. Mükemmel bir planım vardı.

Keşke yeni kocamı idare etmek için bir plan yapabilseydim, ama ne kadar denersem deneyeyim, onun bana yapabildiğinden daha fazla onu uygun bir zihinsel çekmeceye itemezdim. Onun hakkında ne hissettiğimi ve ona gerçekten ne verebileceğimi çözmem gerekecekti, yoksa ikimiz de birbirimizi parçalayacaktık.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

YERALTI TEPESİNE GİRDİK ve aşağı, aşağı, aşağı, derinliklerine indik.

Ordum . Yeryüzünün karanlığında parlak beyaz, mükemmel silüetler.

Onların gücünden yararlanma düşüncesiyle nabzımın hızlandığını hissedebiliyordum.

Scouvrel beni onların önüne oturttu ama ben daha varlıklara hitap edemeden beni omuzlarımdan kavradı ve gözlerimin içine baktı.

"Yapmak üzere olduğunuz şey her şeyi sonsuza dek değiştirecek. İyi düşünün. Rolünüzden kaçınmak için bu kadar çabalarken onu bu derece benimsemek en iyisi mi?"

"Başka bir yol göremiyorum," diye fısıldadım, elimi utangaç bir şekilde göğsüne koyarak. "Benimle pazarlık et."

"Ne için?"

"Ordularımı Faewald'dan çıkarman için sana ihtiyacım var."

"Bu bedeli ödemek istemiyorum," dedi hafifçe. "Yoksa senin için binlerce fae öldürmemi mi izlemek ?"

"Hayır."

"O zaman büyü işe yaramaz."

"Saçına yaptığın gibi bana da bir kapı yap - sadece bir kapı. Bedelini ödeyeceğim."

Bunu nasıl yapacağımı henüz bilmiyordum. Ama denemek zorundaydım.

"Peki ne için pazarlık yapacaksınız - bir kapının açılması için bana ne vereceksiniz?"

"Sana istediğini vereceğim," dedim, bu itiraf karşısında paniğe kapıldığımı hissettim.

"Aşkınız mı?" diye sordu nazlı nazlı.

Ona bunu veremezdim... verebilir miydim? Bu düşünce kalbimi acıyla burktu.

"Bağışlanma," diye nefes aldım. "Sana bunu vereceğim." Nefesi boğazında düğümlendi.

"Nasıl istersen." Bir adım geri çekildi ama yakıcı bakışları beni hiç terk etmedi.

O affedilmeyi istiyordu. Bunu o kadar çok istiyordu ki karşılığında neredeyse her şeyi isteyebilirdim.

Boğazımı beceriksizce temizledim ve golemlerle yüzleştim.

"Benim ordum olmak mı istiyorsunuz? Söz sahibi olmak mı istiyorsunuz? O halde bir pazarlık yapalım." Yüksek sesle konuştum ve sesim toplanmış golemlerin uzun sıraları üzerinde taşındı. Sessiz, hareketsiz bir kalabalığa konuşmak garip hissettirdi. Bir dağla konuşmak . "Size şu anda sesinizi vereceğim. Karşılığında Ölümlüler Sarayı'na yürüyecek ve orada bana yardım edeceksiniz. Oradaki savaşı bastırmak için savaşacaksınız. Birbirine ya da sana karşı silahlanan herkese karşı çıkacaksınız. Ölümlü Saray'daki tüm Fae'leri toplayacak ve temsilcimin yönetiminde onları Faewald'a geri getireceksiniz." Rocky'yi işaret ettim. "Eğer kabul edilirse. Elinizi kaldırın. Elini kaldırmayan herkes gitmekte özgürdür."

Toprak kayması gibi bir ses duyuldu ve tüm mağarada eller havaya kalktı. Yutkundum.

Tek bir yüzde bile ifade yoktu. Duygu dolu tek bir göz bile yoktu. Yine de, çalındıktan uzun süre sonra yankılanan bir nota gibi odada umudu hissedebiliyordum.

Rolüme uzanırken ani duygularımı bastırdım ve onu buldum. Bu golemlere bir ses vermeliydim.

Büyü, güçlü ve ağır, öyle aniden üzerime çöktü ki zorlukla nefes alabildim, gözümü bile kırpamadım. Denge'ye ihtiyacım vardı! Şimdi ihtiyacım vardı.

Scouvrel bir şeyler söylüyordu ama kör edici acıya ve aciliyete karşı savaşırken onu duymadım.

Şimdi! Hemen bir cevaba ihtiyacım vardı!

Onlara ses verseydim, adil olan ne olurdu? Bu kadar büyük bir hediye ne iptal edebilirdi?

Bir şey alabilirdim. Ama bu hediye iptal edecek kadar değerli ne alabilirdim ki? Acı beni eziyordu. Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum. Zihnim, bulabileceğim herhangi bir cevap için koşuşturuyordu.

Ya en küçük çakıl taşından en büyük dağa kadar tüm taşlara ses verseydim?

Ve bir anda acı geçti ben kıyıya vurmuş bir balık gibi gözümü kırıştırdım soluk soluğa kaldım.

"DEFOLUN BENDEN" dedi dağ, binlerce sesin kükremesi gibi üzerimizde gürleyerek.

Nefesim kesildi ve Scouvrel titredi, yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı.

"ORDU," dedi Rocky. "MARŞ."

Bir adım öne çıktıklarında önlerinden kaçmak için tek yapabildiğimiz buydu.

İstikrarlıydılar. Kesindiler. Amansızdılar.

Çok hızlıydılar.

Scouvrel ile bakiştık ve yan yana koşmaya başladık. Taş ayakların sabit hızından kaçmak mümkün müydü? Hızla yer kaybediyorduk.

Scouvrel sıkılmış dişlerinin arasından, "Bizi ezecekler," dedi. "Sizi taşımama izin verin."

Ama ona cevap veremedem havada uçmaya başladım ve Rocky'nin omzuna nefes kesici bir darbeye indim. Başının diğer tarafında, omzuna asılmış Scouvrel'in benimkini yansıtan bir acıyla tısladığını gördüm.

Bu çılgıncaydı.

"Sen adam olmazsın, Kâbus," diye soludu Scouvrel. "Ne yaptığının farkında mısın?"

"Sessizlere bir ses mi verdin?" Rocky'nin ayakları Yeraltı Dağı'nın zeminine her çarptığında nefes kesen sarsıntılar arasında idare ettim.

"Sen. *Oof*. Yok ettin. *Oof*. Bütününü. *Oof*. Oyun." Her adımda itilip kakılan tek kişi ben değildim.

Gün ışığına çıktık ve golemeler gökyüzünde avına doğru süzülen bir kartal gibi taş çembere doğru koşmaya başladılar. Durdurulamazlardı. Sayısızdılar.

Kendimi hiç şu anki kadar umuda yakın hissetmemiştim. Böyle bir ordunun karşısında ne durabilirdi ki? Kazanabilirdik! Gerçekten kazanabilirdik.

Ben nefesimi tutduman şelalesine ve taş çembere ulaştık. Sonunda beni yere bıraktığında Rocky'nin beni omzunda taşımaya neredeyse sevinliyordum, böylece arkam dönüktü ve gözlerim çemberin etrafındaki açık ormanda gezindi.

Titremeye başladım. Titremem her an daha da güçleniyordu.

Scouvrel bana neler olduğunu anlatmıştı. O zaman neden Bu mu? Dünya etrafımda dönüyordu ve bayılmamak için tek yapabildiğim buydu.

Sivriltilmiş kazıkların üzerindeki kafalar taş çembere giden bir yol boyunca sıralanmıştı. Her iki taraf boyunca mükemmel aralıklarla dizilmişlerdi ve çizgi ufka kadar uzanıyordu - gözlerimin görebileceğinden daha uzağa. Ve

Kazıklara kemikleri deli rüzgar çanları gibi asılmıştı. *Şakırdayan* Geldiğimizde duyduğum tıkırtılar şimdi yüz kat daha yüksekti. I

Rüzgârda takırdayan, hâlâ yaşamın kanıyla kahverengiye boyanmış, hâlâ ölüm kokan rüzgâr çanları dizisine baktı.

Gözleri cam gibi ve bembeyaz bana bakıyordu.

Boğazıma bir çığlık takıldı yan tarafa dönüp kahvaltımı kusarken ısırdım.

"Fiyat," dedi Scouvrel tembelce. "Yüksek olduğunu söylemiştim."

Ona bakmadım. Kendini beğenmiş ifadesini görmek istemedim. Bu ödemek istediğim bir bedel değildi. Ödemeye razı olduğum bir bedel değildi.

"HER ŞEYİN BİR BEDELİ VARDIR." Rocky'ye doğru baktım ama o taş çemberi işaret etti ve bir süre sonra konuşanın biri olduğunu anladım.

"Ama ödeyeceğim bedel bu değil," dedim taş, bir elim kalçamda.

"HER ŞEYİN BİR FİYATI VARDIR" diye tekrarlıyordu.

"Bir içeri bir dışarı," dedim soğukkanlılıkla. "Ordumun içeri girmesine izin verin, biz de giden tüm Fae'leri geri getirelim."

"Büyüyü benden al," dedi Scouvrel sessizce, gözlerini benimkilere kilitleyerek. Pazarlığımız. Hatırlamıştı. Nefesimin boğazımda hissettim.

Uzun bir duraklama oldu ve sonra bir şeylerin gıcırdamasına benzer bir ses geldi ve taş çemberin içine baktığımda, kendi bölgemin dağ ovasını görebiliyordum.

"Acele et," dedim, biraz soluk soluğa. Tek yapabildiğim, yaptığım pazarlığın düşündüğüm pazarlık olmasını . Kemik Rüzgâr çanları ve onların tüyler ürpertici şarkısı, bir şeyin bu kadar basit olup olamayacağını merak etmemi sağladı.

"Ölümlüler alemindeki Fae'leri bulun. Onları toplayın. Onları buraya getirin.

Sizi durdurmaya çalışan herhangi bir insan ya da Fae'yi bastırın," diye emrettim taş kölelerden oluşan orduma. "Avlanıyoruz."

"EVET," dedi Rocky.

"EVET," diye yankılandı ordum, taş çemberin içinden birbiri ardına yürümeye başlarken. Geçen her golemle birlikte omuzlarımda daha ağır bir yük hissettim. Bu bir borçtu - kabul ettiğim bir borç. Ve eğer Fae'leri Faewald'a geri götürmezsem - hem de çabucak - o zaman bu borç beni yerin dibine sokana kadar üzerimde ağırlaşacaktı.

Yutkundum ve ağırlık arttıkça paniklememeye çalıştım ama bu kolay değildi. Yeryüzünde yürüyen taş ayakların her vuruşu, acımasız totemler halinde asılı duran ölümlerin her görüntüsü, her soluk

Kontrol için savaşırken çıkan nefes, hissettiğim sarmal korkuyu sadece besledi.

Ordum vardı. Sırada ne olduğuna hazır mıydım?

Otuzuncu Bölüm

Bir kükreme eşliğinde geçitten içeri adım attık. Gözlerim kocaman açıldı ve göz bağımlı yarıya kadar çekmeye çalıştım. Çift görüş beni sadece bir anlığına kör etti.

Rocky'nin yüksek omuzlarından her şeyi görebiliyordum. Bize doğru koşan bir Fae sürüsü - ve duvarla aramızda, kaçan yaylı tüfekçilerden oluşan düzensiz bir hat. Onlar gelmişti. Ve yok ediliyorlardı.

Sayamayacağım kadar hızlı iniyorlardı, tökezleyip yamalı dağ düzlüğüne düşüyorlar ve bir daha ayağa kalkamıyorlardı. Arkalarında, Fae kılıçları havada bir berber hassasiyetiyle savruluyor, saçtan ziyade kafaları kesiyordu.

Çığlıklar arasında kahkahalar havayı doldurdu.

Düşüncelerimi kontrol altında tutmaya çalışırken kalbim hızla çarpıyordu - merhamet ve tiksintinin beni ele geçirdiğini hissetmek yerine durumu değerlendirmeye çalışıyordum.

Bu insan grubuna saldıran Fae grubu küçüktü - belki yüz kişiydiler. Benim golem ordum neredeyse on kat daha büyüktü.

"Haberini iletin," diye bağırdım onlara.

Bana bakmak için döndüklerinde taş kafalar gıcırdadı.

"Buradan itibaren her golem," diye güçlü bir sesle kelimeleri noktaladım. Kolumun hareketiyle orduyu üçte bire böldüm. "Buraya kadar." Tam üçte birini kastettiğimi göstermek için kolumu geriye doğru salladım. "Fae savaşçılarının etrafından sola doğru ilerleyeceğiz. Onları geçide geri sürün. Gidin!" Ben konuşmamı bitirmeden harekete geçmişlerdi. Diğer tarafa döndüm. "Herkes buradan." Kolumu uzattım ama o taraftaki golemeler çoktan başlarını sallayıp sağa doğru koşmaya ve orduyu diğer taraftan kuşatmaya başlamışlardı bile.

Kaşlarını kaldırmış olan Scourel'e bir bakış attım. Eski Fae olmalarına rağmen çok zeki olduklarını düşünmemişti. Belli ki yanıyordu.

"Geri kalanlar," diye bağırdım, "taş çembere doğru bir boşluk bırakarak buraya yayılacaklar. Bu hattı tutun. Onları taş çemberin içine yönlendirin. Kimsenin geçmesine izin vermek için safları bozmayın. Gücünüz hareketsizliğinizde yatıyor. Bunu kullanın."

Golemler yerlerine geçmek için itişip kakışırken, dört golem kalınlığında bir sıra oluşturup taş çembere doğru bir huni oluşturana kadar birbirlerini itip kakarken sesim çoktan yorulmuştu.

Kısaç manevrasının iki tarafının gülen Fae savaşçılarının etrafını sarmaya başlamasını izlerken nefesim kesildi. Uzaktan bakınca

şaşkınlıkla oyunlarından kalktılar. Golemlere komuta etmeye çalışırken elleri havaya kalktı - ama savaşçıları amansızdı.

"Olağanüstü," dedi Scourel, yüzü afallamıştı. "Tamamen olağanüstü."

"Bunu yapabileceğimi düşünmemiştin," dedim sertçe.

"Kimsenin yapabileceğini ya da yapması gerektiğini düşünmemiştim.

Bunun çok ağır ödeyeceksin, seni Denge Kabusu."

Bedelini düşünmüyordum. Golemlerimin süpürme hücumu Fae ordusunun etrafını sarmayı bitirdiğinde gergin bir endişe içinde bekliyordum.

Durdular. Onları kuşatmışlardı ama şimdi ne bilmiyorlardı. Daha fazla emir vermeliydim.

Onlara işaret etmeye çalıştım.

"İleri sür! Onları bana doğru it!"

Hiçbir şey.

Hala ayakta duran insan yoktu. Biz onlara ulaşmadan önce katledilmişlerdi. Kanlı, parçalanmış yığınlar halinde yattıkları yeri tararken midem bulandı.

Hâlâ ayakta duran sadece Fae'ler vardı; kafaları karışmış, sinirlenmiş ama yine de taş figürlerden oluşan halkaya bakıyorlardı.

Gözlerini bana çevirdiler ve sonra içlerinden biri diğerlerinden ayrılıp golemlerin onları çevrelediği yere doğru koşmaya başladı, bir taş omzun altından kayarak ve kahkahalar atarak ağaçlara doğru koştu.

Nefesimin altında küfrettim.

"Onları bana getirin!" diye bağırdım. "Fae savaşçılarını ileri sürün!"

Ama çok geç kalmıştım. Bir dağın zirvesinde kopan fırtına gibi, Fae'ler dağıldılar ve kahkahalar atarak ordumun taş figürlerinin arasına daldılar.

Tekrar küfrettim.

"Peşlerinden gidin!" Bağırdım.

Söylediğim yanlış bir şeydi.

Golemlerim Fae'nin peşinden her yöne koşuyor, pervasız bir avcının havaya savurduğu kuş sürüsü gibi dağılıyorlardı.

Scourel güldü. "Sessiz olabilirsin,"

diye tısladım.

Onları geri almak için bir plana ihtiyacım vardı.

Yardıma ihtiyacım vardı. "Dur!" Seslendim. "Dur!"

Kulak misafiri olan herkes aniden durdu, taştan ayakları liken kaplı çimenleri ısıırıyordu.

Yutkundum. Bu bir başlangıçtı.

"Rocky," dedim olabildiğince sakın bir şekilde. "Duran gruptan on kişi daha seçip, eşit sayıdaki diğerklerinin üzerine koyabilir misin? Sola mı?"

Konuşurken omuzlarından kaydım.

"EVET."

"Lştfen bunu yap," diye nefes aldım.

Bu bir felaketti. Ve hepsi benim hatamdı.

Bölüm Otuz Bir

Dev golem, Rocky'nin sırtına doğru hareket ederken SCOUVREL liderlerini bir araya getirdi. Onu izlerken dudağımı çiğnedim. Ordumun çoğunu kaybetmiştim. Ve savaş daha başlamamıştı bile. Onları geri almamız gerekiyordu - hem de hızlıca!

Scouvrel ihtiyatla, "Bana istediğimi vereceğine söz vermiştin," dedi.

"Ne?" Dikkatim dağılmış bir şekilde sordum. Gözlerim oadaki ölü insanlara kaymaya devam etti. Biri onları gömmeliydi. Muhtemelen ben. Ama orduyu tekrar bir araya getirdikten sonra.

"Söz. Beni ölümünden affedeceğini ," diye hatırlattı.

Ben.

"Oh." Bakışlarına karşılık verdim, aç gözlerini izledim. Bunu o kadar çok istiyordu ki

Hissedebildiğim kadarıyla.

Taş çemberi açması karşılığında ona bunun sözünü vermiştim. Ve bunu ona borçluydum. Bunu bile bile ona bu affi vermek yanlış geliyordu ama şu anda bununla mücadele edemeyecek kadar yorgundum. Endişelenmem gereken çok fazla şey vardı. Ayrıca, beni kendisi öldürecek değildi ya.

"Finmark Thorne," diye fısıltının biraz üzerinde nefes aldım.

"Ölümümle ilgili tüm suçluluk duygularımdan seni arındırıyorum. Canımı almak için yaptığın hain planları affediyorum."

Ona bunu vermekle aptallık ettim. Tam bir aptal. Başımı kendime doğru salladım, gözlerim hâlâ ölü yaylı tüfekçilerdeydi. Onlar ölmüştü. Ben de ölecektim. Hepimiz ölecektik ve bunu durdurmak için yaptığım tüm planlar sadece kaçınılmaz olanı geciktiriyordu.

Güçlü parmaklar çenemi tuttu ve bakışlarımı onunkilere çevirdi.

Gözyaşlarımı geri kııptım.

Yüzündeki ifade beni neredeyse paramparça ediyordu. Orada umut vardı. İnanç vardı. Ve doğan güneş kadar parlak, keskin bir bıçak kadar delici, ebeveynine bakan bir çocuk kadar derinden güven veren bir minnettarlık vardı.

Bir adım geriye doğru ama o da benimle birlikte bir adım öne çıktı, parmakları hâlâ çenemdeydi, sanki aramızda görünmez bir bağ vardı ve her hareketimle onu kendine çekiyordu.

"Alastra Livoto Hunter," dedi ve sesi bir dua gibi çıktı. "Pazarlık adil değildi. Verdiğimden çok daha fazlasını aldım."

Omuz silktim. "Karşılığında hiçbir şey almadan bana sevgini verdin."

Suçlu görünüyordu.

Gözlerimi devirdim. "Şimdi ne olacak?"

"Bu bir hediye idi, kesinlikle," dedi sanki korunmaya çalışıyormuş gibi. "Ama?"

"Ama bu senin sevgini çalma kararlılığıyla birlikte geliyor - bu da onu bir tür pazarlık haline getiriyor. Tüm sadakatini çalacağım," ve şimdi bu bir yemin gibi geliyordu. "Ve senin sevgilerini çalacağım ve kalbindeki sabır ve özlem depolarını yağmalayacağım. Seni yağmalamayı bitirdiğimde, kalbin o kadar tamamen benim olacak ki senin aşkının nerede bitip benimkinin nerede başladığını biliyorum. Bu yüzden size sadece verdiğimi düşünmeyin. Özgürce vermek benim doğamda yok. Her zaman bir elimle veririm. diğeri ise cebini karıştırıyor."

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki biliyorsun."

Ama alaycı gülümsememe ve başımı sallamama rağmen, içten içe seviniyordum. Bu gerçek olmalıydı. Ve eğer öyleyse, kalbimi çalmaya çalışırken uzun süre etrafımda olacağı anlamına . Ve ben tüm zamanımı bu saçma sapan kibirli Fae ile geçirmekten çok daha fazlasını istemiyordum. Ben de dünyayı kurtarmak istiyordum. Ve aileme yardım etmek. Ve kız kardeşimle ilgilenmek. Ve başıboş ordumu geri almak. Ama bunların ötesinde, onun arkadaşlığından başka bir şey istemiyordum ve onun küçük konuşması beni mantığın ötesinde mutlu etmişti.

Yanımızda, Rocky durdu.

"ÖKSÜR."

"Liderler atadınız mı?" Gözlerimi Scouvre'nden ayırmadan sordum.

"EVET."

"O zaman ayrılmalı ve diğer golemeleri bulmalıyız. Her lider ve grup bulunduğu golemeleri kendi grubuna eklemeli. Bulabildiğimiz kadar golemle birlikte ölümlü kasabasında buluşacağız."

Oradan, Fae'leri kasabadan nasıl çıkaracağımızı ve ölümlü orduları deniz kıyısındaki ovalara nasıl geri göndereceğimizi planlayabilirdik. Önce davranmak yerine önce plan yapmayı hatırlasaydım yeterince basitti. Değil mi?

Uzun, sakinleştirici bir nefes aldım.

"EVET," dedi Rocky ve bir elini kaldırarak bir kayanın diğerine çarpma sesiyle kaya parmaklarını şıklattı. Golemler her yöne doğru koşuşturmaya başladı.

Rahat bir nefes aldım.

Çok erken.

Arkamdaki taş çember kumaş yırtılmasına benzer bir ses çıkardı.

Tam zamanında döndüğümde bir tazının başının ve ardından vücudunun çemberin içinden yükseldiğini gördüm. Kin Avcısı sırtında, elinde bir ciritle at sürüyordu. Beni görünce gözleri kısıldı ve kolu geri çekildi.

"Koş!" Bağırdım ve ben daha arkamı dönmeden ayaklarım hareket etmeye başlamıştı.

Otuz İkinci Bölüm

Vahşi Av'ın yırtıcı ulumaları peşimizdeyken ormanda hızla ilerledik. Koşarken kalbim patlayacakmış gibi hissediyordum, tökezliyordum, bir tarafa dönüp diğer tarafa savruluyordum. Birkaç dakika içinde Rocky'nin kocaman eli beni yakaladı ve omzuna attı - yine. Nefesim kesildi.

Arkamızda bir uluma daha başladı ve Vahşi Av'ın borusu çaldı. "Sana bir bedeli olacağını söylemişim," dedi Scouvrel Rocky'nin yanından sakince. Diğer omzuna. Yine kitabını çıkarmış, gözlerini sayfaya dikmişti.

"Vahşi Av," diye nefes nefese kaldım. "Ölümlülerin dünyasına girdiler! Bu nasıl mümkün olabilir!"

Rocky, "Mümkün," diye yineledi.

"Sana içimi döktüğümde bana neden inanmadığını anlayabiliyorum," dedi Scouvrel, kitabına dalmış bir halde, etrafımızdaki taş figürler ağaçların arasında koşarken, taş ayaklarının her adımında dalları deviriyor ve fidanları eziyordu. Bir çam dalından eğilirken sallandım. "Bu hikâyedeki kız aşık olduğuna karar vermiştir. Bir yemekte bir ölümlüyle tanıştı ve sonra onu gördü

Yürürken atlı bir adam yanından geçer ve şimdi ne yemek yiyebilir ne de uyuyabilir. Uykusuzluğunun ve iştahsızlığının bir düşmanın yemeğine zehir katmasından kaynaklanması çok daha muhtemel olsa da, bunun aşk olduğu sonucuna varmıştır. Siz ölümlüler için aşk bu mu?

Uykusuz geceler? Yiyecek bir şey yok mu? Sana uykusuzluk ve açlıktan payını verdim, Kabus."

"Bence bu kitap başına gelebilecek en kötü şey," dedim sıkılmış dişlerimin arasından, başka bir daldan kaçarken. "Hâlâ birlikte miyiz, Rocky? Kimseyi kaybettik mi? Anlayamıyorum."

"ANLATAMAM."

Scouvrel, "Üzerinde ejderhalar olan kitaplardan birini denemeliydim," dedi. Her nasılsa dallar ona çarpmadı. Yukarı bakmadan eğildi. "Bunu anlamaya çalışmaktan daha kolay olurdu.

Herkes şok oldu. Görünüşe göre bu Bay Wingdam, kahramanın solgun tenini çok fazla görmüş ve herkes skandala uğramış. Zorlukla düşünebiliyor, bu onu çok etkilemiş."

"Aptal," diye mırıldandım.

"Hmmm. İtiraf etmeliyim ki Kabus, ayak bileklerinle ilgili fazla zaman harcamadım. Belki bir dahaki sefere yalnız kaldığımızda, onları incelememe izin . Eğer bana burada anlatılanların yarısını yapabiliyorlarsa, bu beni tamamen senin oyuncağın yapacaktır."

"Dikkatini ver, oyuncak. Kin Avcısı tarafından takip ediliyoruz."

bakma riskini göze aldım. Ağaçların arasında, mavimsi tazılar sıçradı ve yükseldi. Tam arkamızdaydılar. Bize yetişeceklerdi.

"Daha hızlı koşabilir miyiz?" Rocky'ye sordum. "HAYIR."

Scouvrel, "Kahramanlar da çok iç çeker," dedi. "İç çekmeyi deneyebilir misiniz?" "Hayır!"

Ağaçların arasından Skundton'un batısına doğru hızla ilerledik. Bu hızla gidersek, neredeyse Chanter'ların evine varmış olacaktık. Golem ayakları hızlıydı. Vahşi Av ayakları daha hızlıydı.

Scouvrel dikkati dağılmış bir halde, "Kin Avcısı'nın evine geri dönmemiz gerekecek," dedi.

"Bir şey mi kaçırdık?" Sıkıca sordum. Boynuma isabet ettiğini hissettiğim şeyin bir damla çamur olduğuna yemin edebilirdim. Bana değdiği yeri yakıtı.

"Bu kitap üç kitaptan sadece biri!" Scouvrel'in sesi hayal kırıklığıyla doluydu. "Üçüncü kitapta ne olduğunu nasıl öğreneceğim?"

Uzandım ve yakasını tuttum, "Ordumuzu kaybettik. Vahşi Av tarafından takip ediliyoruz. Gün içinde. Bu da demek oluyor ki kısıtlamalar var! Ayrıca üçüncü kitap kimin umurunda? Daha ikincisini bile okumadınız!"

Elinde ikinci bir kitap tutuyordu. Bu kitabın kapağında sarı, fırırlı bir elbise giymiş, gömleksiz bir adam boynunu öperken başını geriye atmış bir kadın resmedilmişti.

"İki tane çaldım," dedi göz kırparak. "Keşke üçüncü bir tane olduğunu fark etseydim."

Şaşkınlıkla başımı salladım. Şaka yapıyor olmalıydı. Biz canımızı kurtarmak için koşuyorduk ve o hikâyesini bitirmek için mi endişeleniyordu?

"İstediğim kadar skandal değil," dedi asarak. "Bunda evliler. Kızları hakkında. Bir kıza aşık olmuş. alçak."

"Bu hüsnükuruntu," diye mırıldandım ve yakasını bıraktım. Düşünmem gerekiyordu. Avdan nasıl kaçabilirdik?

Diğer golemi artık göremiyordum ama yine de yakındaki ağaçlara çarpma duyuyordum. Ordumu yavaş yavaş kaybediyordum.

"Kasabaya daha yakın bir yerden dönebilir miyiz?" Rocky küçük bir kayalıktan aşağı atlayıp bir *gümbürtüyle* yere inerken nefes nefese sordum.

"Belki diğer golemlerden daha fazlasını yakalayabiliriz."

"EVET."

Sola doğru döndü ve ileri atıldı. Bir çatırtı duydum ve arkamıza bakma riskini göze aldım. Tazılardan biri bir ağacı ikiye bölmüştü ve tekrar yakalamak için havaya fırlatıyordu.

Titredim, tam zamanında bir huş ağacı dalının yüzüme çarpması için tekrar öne doğru döndüm. Yanağım acıdı.

"Bu kısma inanamazsın." Scourel kıs kıs güldü. "Bu kız daha on beş yaşında ve kırk iki yaşında bir adam ona kur yapıyor. Saçmalık. Adamın ölümlü hayatı kızınki başlamadan bitmiş olacak."

"On yedi yaşında olduğumun farkındasın, değil mi?" Diğer golemlerden bir iz var mı diye önüme bakarken sordum. "Muhtemelen benden en az yirmi yedi yaş büyüktür."

"Pek olası değil. Faewald'a kaçırıldığımda sadece bir çocuktum ve o zamandan beri neredeyse bir düzine yıl geçti - ve bunların birkaçı Denge'ye hizmet ederken sen ve ben birbirimizden koparıldığımızda geçti."

"Denge'ye sadece altı ay hizmet ettiniz."

"Bundan çok daha uzun sürdü."

"İşte, Rocky!" İleriyi göstererek söyledim. "Sanırım başka golemler görüyorum!" "EVET."

Gözlerim önümdeki taş formlara kilitlenirken Scourel'e, "Kız kardeşim Faewald'da onu bir daha görmeden önce on yıl geçirdi," diye hatırlattım. "Bu senin orada geçirdiğin en az on yıl demek. Ve seninle tanıştığımda yetişkin bir adamdın."

"Saçmalık!" Sesi dehşete düşmüş gibiydi.

"Sen ölümlüken kraliçe kimdi?" Bastırdım.

Öndeki golemler bir şeyin etrafında halka oluşturmuştu. Ama ne? Burası aşına olduğum bir orman parçası değildi. Skundton'un doğusuna ve biraz güneyine sapmıştık. Bu golemler hızlı koşuyor!

"Kraliçe mi? Beni kandırmaya mı çalışıyorsun, Kâbus? Ölümlüler dünyasında *krallar* vardır ve hüküm süren Kral Halep'ti."

Gözlerimi zorlarken tarih derslerimi hatırlamaya çalışarak beynimi zorladım. Etrafları bir uçurum ve ağaçlarla çevriliydi. Ne vardı

dikkatlerini çekti mi?

"Halep, Halep," diye mırıldandım. "Bekle. Hatırlıyorum." Parmaklarımla başladım. "Kral Halep birinci, Kral Halep ikinci. Kral Halep Üçüncüsü, Kraliçe Valentina, Kraliçe Charolona, Kraliçe Christanthem, Kraliçe Analetta, Kraliçe Anabetha. Bu sekiz hükümdar eder. Her nesil arasında en az yirmi yıl olduğunu varsayarsak, bu neredeyse yüz altmış yıl öncesine denk geliyor."

Bir gümbürtü duydum ve arkama dönüp baktığımda yüzünde şok ifadesiyle bir dalı aceleyle tokatlayarak uzaklaştırdığını gördüm.

"Yüz altmış yılın geçtiğini fark etmedin mi?" Üstüne gittim.

Öksürdü. "Meşguldüm."

"Açıkça."

"Fesatlık kendi kendine oluşmaz." "Yarattığını söylemedim."

Tanıdık bir koku havayı doldurdu. Karnım guruldamaya başladı, ben farkına bile varmadan onu tanımıştım. Annemin meşhur yahnisi.

Yutkundum.

Scouvrel yeniden okumaya başlamış olmalı.

"İyi kalpliliği ve bahtsız bir adama gösterdiği ilgiyle onu büyüledi. dostum," dedi Scouvrel okurken. "Bir aptalı hayatta tutmak nasıl çekici olabilir? Aptal kızlar dünya daha iyi olmaz mı? Böylece sadece zeki olanlar üremeye devam eder. Sanki ölümlüler korkunç şekillerde ölmek istiyorlarmış gibi."

Rocky durdu ve ben de bu fırsatı Scouvrel'le ilgilenmek için kullandım. Yakasından tuttum ve başını kendime doğru çektim. Gözleri heyecanla parladı ve dudakları bir öpücük bekliyormuş gibi aralandı.

"Sevdiğini iddia ettiğin birinin, *yani benim* öldürülmemi ayarladığın ve teşvik ettiğin için peşinen affedildin. Bunu bir düşünün. Çok fazla affedildin. Kalbinde başka biri için biraz merhamet bulabileceğini düşünmüyor musun? Aptal ve salak birine bile?"

Güldü. "Karakterimi değiştirmemi gerçekten beklemiyorsun, değil mi?"

Yüzüne doğru hırslayabilmek için onu kendime çektim. "Sonsuz bir cehennemde lanetlenmiş karmakarışık bir Fae ile evlenmiş olabilirim ama seni insan yapmanın bir yolu varsa, onu bulacağım. Merhamet pratiği yaparak başlayalım."

Göz kırptı. "Sadece *pratik* yapmak zorunda olduğum sürece sorun yok." "Belki gerçek şey de gelir."

"Benden karakter beklememen gerektiğini düşünüyorum. Bunun yerine güzelliğime hayran kalmayı ve kendinizi cazibeme kapılmış bulmayı bekleyin."

Eğer beni temel insani uzaklaştırabileceğini düşündüyse, bu konuda yanılıyordu.

"Eğer kalbinde biraz merhamet gösterecek bir şey bulamıyorsan, bu bana sana verdiğim affın değerini bilmediğini gösterir," dedim alçak bir sesle. "Bu da demek oluyor ki caziben, görünüşün, her şeyin benim için ağzımdaki külden başka bir şey değil. Ya merhameti öğren ya da karından çok soğuk bir karşılama bekle."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Benimle pazarlık mı yapıyorsun?"

"Şu anda ölümlüler dünyasındayız, kocacığım," dedim kendi hınzır gülümsememle. "Bu da benim kurallarına göre oynayacağımız anlamına geliyor. Pazarlık yok. Sadece gerçek." Dikkatimi tekrar içinde bulunduğumuz duruma çevirdim. "Peki neden durduk, Rocky?"

"TROUBLE."

Otuz Üçüncü Bölüm

Dik bir yamaca oyulmuş bir mağaranın etrafında ÜÇ GOLEM vardı. Uzun zaman önce burada bir kez bulunduğuma dair belli belirsiz bir anım vardı ama bu anım heyecanımın gölgesinde kalmıştı.

Annem onların oluşturduğu dar halkanın içindeydi ve kılıcımı bir tılsım gibi tutuyordu.

"Geri çekilin, sizi heykeller!" diye bağırdı Rocky'nin geldiği anda. "O benim kılıcım," dedim hayretle.

"Allie!" dedi ben Rocky'nin omuzlarından kayarken.

Scouvrel atladı ve kolumu tuttu. "Zamanımız . Av sürüyor!"

"Kim o, Allie?" diye sordu annem dikkatle. Ağzımı açtım ama cevap veremeden öne doğru sıçradı, golemlerin uzanmış kollarının altından geçti ve bıçağını Scouvrel'in boğazına dayadı. "O da onlardan biri. Çok hızlı hareket etme. Ben kılıcı boğazında tutarken ellerini bağla. Demir onları yakar."

Eline vurarak kılıcını Scouvrel'in boğazından uzaklaştırdım. Mide bulandırıcı bir solukla elini boğazındaki kırmızı yaraya doğru kaldırdı.

"Anne!" Azarladım, cebimden bir mendil çıkardım ve Scouvrel'e uzattım. Mendili kenara salladı.

"Senin için daha kötü yaralar aldım, seni korkunç Kabus," diye ve anneme ters ters baktı. "Siz avcıların hiçbiri asla silahlı."

"Kim bu?" diye sordu annem. Sanki bir hayalet görmüş gibiydi. "Yemin ederim, onu daha önce görmüştüm."

"Onunla nasıl görüşüyorsun?" Ben sordum.

"O bir Fae. Bunu biliyorum." Belli ki bana herhangi bir cevap vermeyecekti. İçimi çektim.

"Bu Scouvrel, Faewald'ın Vale'si," dedim, tanıştıırken yanaklarımın kızardığını hissederek. "Bu da benim annem - tabii ki."

"Çok hoş bir hanımefendi," dedi Scouvrel rahat bir tavırla. "Tanıştırmadan önce misafirlerini damgalayanlara hayranım."

"Onun burada ne işi var, Allie?" Annem, Scouvrel'in benden birkaç santim ötede sırtıyor olmasına rağmen sanki özel olarak konuşabilecekmiş gibi başını bana doğru eğdi. "Peki bu yaşayan heykeller de ne?"

"Seni gördüğüme sevindim anne," dedim ve ona sarılmak için eğildim. O da bana sarıldı ama geri çekildiğimde hâlâ kızgın görünüyordu. "Ben de seni gördüğüme sevindim Allie," sesi gergindi. "Ama bu şekilde değil. onlardan birinin şirketi."

Tükürdü.

"Onlardan ikisini benden çaldığına anne." Nazik olmaya çalıştım. "Kız kardeşim ve Kraliçe Anabetha nerede?"

Çenesini yukarı , gözleri hiç beklemediği şekilde parladı. bunu benden sakladı. Ve neden yapsın ? Ben Hulanna değildim. Asla onu zorlayan biri olmadım.

"Bunu konuşacağız."

"Ve tüm eşyalarım - balta sapım. Anahtarım. Kılıcım," diye nazikçe hatırlattım.

"*Konuşacağız*, Allie. Ama *o* gitmeden önce değil." Kılıcıyla işaret etti. İçimi çektim.

"O benimle birlikte."

Scouvrel keyifle kıkırdadı.

Arkamızda yine korna sesleri duyuldu ve kanım buza dönüştü.

"Onunla her ne pazarlık yaptıysanız, boşluklar var,"

Annesi soğukkanlılıkla şöyle dedi. "Bana pazarlığınızı anlatın, ben de size onu nasıl göndereceğinizi söyleyeyim."

"Onu ." Sesime otorite katmaya çalıştım ama hiçbir etkisi olmadı. "Ve Vahşi Av neredeyse burada. Kaçmamız gerek!"

Annemin gözleri ve yüzünde ani bir tanıma ifadesi belirdi. "Scouvrel. Vale. Seni hatırlıyorum."

"Onu nasıl *hatırlıyorsun*?" Nefesim kesilmiş gibi hissediyordum.

Scouvrel göz kırparak "Genda," diye onayladı. "Bakıyorsun..." "Yalan söyleyemezsin," dedi annem alaycı bir ifadeyle.

"Yıpranmış," dedi diplomatik olmayan bir şekilde. "Bunu düzeltmek için küçük bir cazibe pazarlığı yapmak ister misin?"

"Bunun için zamanımız yok!" Dedim.

"GELİYORLAR." Rocky hareket etti ve diğer golemeler de onu takip ederek mağara girişinden çıktılar ve belirsiz bir şekilde ormana doğru ilerlediler.

Kaşlarını çattı, öne doğru eğildi. "Kızımı rahat bırak! Senin gibileri ailemin etrafında istemiyorum."

"Bunun için biraz geç, güzel Genda," dedi Scouvrel. "Sanki daha geçen gün seni saçlarında pembe çiçeklerle o çemberin etrafında dans ederken görmüş gibiyim."

Sırtışı alaycıydı ve annem . "Bekle," dedim.

"Onu gördün mü? Uzun zaman önce mi?"

Scouvrel bana göz kırptı.

Bunun için zamanımız yoktu. Başımı salladım.

"Hepimiz gitmeliyiz. Hemen. Ya da saklanmalıyız. Vahşi Av hemen ."

Annem konuşmak için ağzını açtı ama ben elimi kaldırdım.

"Kız kardeşimle birlikte kafesi getirin ve sonra koşmamız gerekiyor."

"Allie," dedi annem sıkıca. "Eminim yorgunsundur. Eminim mantıklı davrandığını düşünüyorsunuzdur ama Fae'ler kurnazdır. Seni tuzağa düşürürler. Seni kandırırlar. Bu av ölümlülerin dünyasında bile sürmüyor. Sizi nasıl kandırabilecekleri hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Bu beni evlenmem için kandırdı. Bahse girerim bunu beklemiyordun," dedim sıkıca ama gözlerim ormandaydı. Gürültülü çarpışmalar giderek yaklaşıyordu.

Scouvrel sırtışını derinleştirirken, Scouvrel'den bana bakarak nefes nefese kaldı. Buna bayılıyordu.

"Şimdi, aniden zorlandığımdan beri kendim için verdiğim kararlar hakkında tartışmaya devam etmek istemiyorsan, ihtiyacımız olanı toplamalı ve Vahşi Av bizi ele geçirmeden önce kaçmalıyız. Benimkini alabilir miyim? kılıç?"

Annem temkinli bir şekilde uzattı.

"getireyim Allie, ama sonra bu konuyu konuşuruz," dedi ve bizi kayalıklardaki çatlağa doğru götürürken başını salladı.

"Hemen döneceğim," dedim Rocky'ye. Başıyla onayladı. "İhtiyacım alacağım ve sonra geri kalanıyla buluşacağız. Biraz bekleyebilir misin? dakika?"

"BEKLIYORUZ."

"Annemi hatırlıyor musun?" Onu mağaraya doğru takip ederken Scouvrel'e fısıldadım.

"Elbette. Bir günlüğüne Faewald'a geldi. Oldukça genç bir şey. Hatırladığım kadarıyla biraz kız kardeşine benziyordu. Akrabakatili ona düşkündü."

"Bu konuda konuşmaya gerek yok," dedi annem sertçe, mağaranın ağzına doğru adım atarken omzunun üzerinden bile bakmadan.

Scouvrel omzunun üzerinden bana bakmak için döndü. Ağzı sanki bana bir sır verecekmiş gibi kıvrıldı ve sonra açıldı ve gırtlaktan gelen bir kükremeyle beni yana fırlattı.

Golemlerin haykırışlarını, taştan yumruklarıyla ağaçları ve kayaları parçalayan kayalık seslerini duydum.

Dünya akıp geçti. Gökyüzü. Ağaçlar. Ruhlar dünyası.

Yosunlar. Bir ağaca çarptım.

Başım gövdeden sekerken içimi bir acı kapladı.

Otuz Dördüncü Bölüm

HISSETTİM. Ne oluyordu?

Annem çılglık atıyordu.

Yattığım yerden onu göremiyordum, zar zor hissedebiliyordum.

Ve Scouvre - Scouvre bir hareket bulanıklığıydı. İğnesi dışarıdaydı ve o dövüşürken güneşte parlıyordu. Güzelliği -kanatları güneşte parlayan bir kuzgun gibi- büyüleyiciydi ve beni şaşırtmaktan asla vazgeçmeyen bir rahatlık ve zarafetle hareket ediyordu.

Ama rakibi de daha az zarif değildi. Kinslayer'ın dalgalı siyah saçları, kocama doğru hamle yaparken hınzırca parlayan gözlerinden birini örtüyordu.

Nefes almaya çalışarak soluk soluğa kaldım. Tam olarak nefes alamıyordum. Yükselmek için yeterli havayı alamıyordum.

Havasızlığa düşme hissine karşı savaştım.

İğne parıladı, isabet etti ve kan Kin Katili'nin açıkta kalan göğsünden aşağı akararak koşum takımının kemiklerine sıçradı. Kükreyerek çok başlı bir kırbaça Scouvre'e saldırdı. Ciritine ne olmuştu?

Bir tazı o kadar yakından uludu ki irkildim, ardından bir çıtırtı ve çatırtı .

Kalbim boğazımdaydı. , Allie. Ayağa kalk! Ayağa kalk. Öne doğru eğildim, dört ayak üstünde güçsüzce öksürüyordum.

"Maverick!" diye bağırdı annem. "Maverick, dur!"

konusuyordu? Kafamı salladım, bu kadar şaşkın hissetmemeye çalışıyordum. Kafamda bir sorun vardı.

Bir pençe birkaç santim ötemde yere çarptı ve Rocky'nin yanıma doğru hamle yaptığını görmek için tam zamanında kafamı kaldırdım.

Yuvarlandım ve arkama baktığımda savaşa kilitlenmişlerdi; Rocky taş yumruklarla dövüşürken tazı hırlıyor ve salyalarını akıtıyordu, tazı burnuna kelepçe taktı ve sonra gözüne .

Yay.

Yayım neredeydi?

Ona uzandım ama sadağımda değildi. Bir şekilde kaybetmişim. Yuvarlanan kayaların arasında onu aradım.

Bir golem ayağı daha çarparak geçti ve tekrar ayağa kalkmaya çalışırken nefesim boğazımda düğümlendi. Savaşın telaşı çok fazlaydı

yetişmesi gereken çok şey var.

Scouvrel bir gümbürtüyle ayaklarımın dibine indi, göğsünde kırmızı yaralar . ksrd ve kesiklerden birinden kırmızı kan fışkırırken bir çığlığı bastırdım.

"Kocam." Yanına koşarken ses tonumu sakın tutmaya çalıştım, nasıl yardım edeceğimi belirlemeye çalışırken ellerimi üzerinde gezdirdim.

"Kabusum," diye nefes nefese kaldı. Bana bir şey itti. "Al ." "Romanını mı?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Lütfen."

Gmleğimin içine soktum. O aptal şeyle daha sonra ilgilenecektim.

"Kılıç bende," dedim ama artık kemerimde değildi. Taradım toprak. nce yay, şimdi de kılıç. ? "Buralarda bir yerde. Güvende olacağınız ruhlar dünyasına kaçabiliriz."

Elleri ve dizleri üzerinde yuvarlanırken "Annen," diye inledi.

Arkama baktım ve onun orada, başı dik, çenesi yukarıda durduğunu gördüm. Akraba Katili'nin gözlerinin içine bakıyordu, o da öylece durmuş - sersemlemiş - bakıyordu.

"Genda. Başından beri buradaydın." Sesi şok olmuş gibiydi. "Solmuşsun. Yine de ölümünün üzerinden bir ay bile geçmemiş gibi görünüyor."

"Diyarınızdan kaalı on yedi yıl oldu, Maverick. İyi bir sebep olmadan oraya dönmeyeceğim."

"Peki dönmek için yeterli sebep değil miydim?" Gözleri öfkeyle parladı ve eli titredi.

Tekrar ayağa kalktım, sallanıyordum. Annem gerçekten de Kin Katili'ni tanıyordu. "Bu ocuk kaç yaşında?" diye sordu Kin Katili, kolu titriyordu.

beni işaret etti. "O senin, değil mi?" "O seni ilgilendirmez."

"Kaç yaşında?!" diye kükreyerek ona doğru bir adım attı.

Güneş ışığı çimenlerin üzerindeki bir şeyden ve ben de ona doğru atıldım.

Kılıç!

İki elimle tutarak ayağa fırladım. Eğer anneme zarar verebileceğini düşünseydi, ben de ...

Scouvrel ben bir adım bile atamadan yanımdan geçti, iğnesi parladı.

Güneş ışığı, Kin Avcısı'na büyük bir yuvarlanma darbesiyle çarptı. Geriye doğru arak orman zemininde yuvarlandılar. Kimin kazandığını anlayamadım. İğne Scouvrel'in elinden arak bir ağaca saplandı ve ağaçta *şıngırdadı*.

Yüksek bir çatlama sesi havayı doldurdu, ardından bir gıcırtı geldi ve ardından büyük bir ağaç devrilerek durduğum yere çarpınca geriye sıçradım. Omzumun üzerinden baktığımda ağacın dibinde sıkışmış bir golem gördüm. bir av tarafından. Tazı altın rengi gözlerini bana dikti, kasları gerildi ve boğazından bir hırıltı yükselmeye başladı.

İkinci bir golem dalışa geçerek tazıyı yan tarafından sertçe vurdu ve onu arkadaşından uzaklaştırdı. Tazı gözlerini saldırgana çevirdi ve ben ayağım bir şeye takılarak bir adım geriye sendeledim.

Yayım.

Aşağı uzandım ve kılıcı tekrar kınına sokarak kaptım. Kalbim boğazıma düğümlenmişti.

Sadağında hâlâ oklar vardı. Birini çıkardım ve . Hedefimi ararken ellerimi zorlukla sabit tutabiliyordum.

Scouvrel ve Kin Katili homurtular ve kükremelerle yuvarlanıp dövüştüler. Nereye nişan alacağımı pek kestiremiyordum ama okun nereye gittiğinin bir önemi yoktu, değil mi? Sonuçta sadece Kin Avcısı'nı vurabilirdi. Ya da Scouvrel'e isabet etse bile ölümcül . Ok sadece kötü bir kalbi vurabilirdi.

Gevşe, Allie! Çok geç olmadan!

Scouvrel çığlık attı ve ben de

bıaktım. Hedefte kal! Hedefte kal!

Bir figür okumun önüne atladı, elinde bir ağaç dalı tutuyordu. Hayır! Hayır!

Annem.

Tökezledi ve yere düşmüş bir sepet gibi ormanın zeminine yığıldı.

"Hayır!" Ona doğru koşarak çığlık attım.

Önümüzde Scouvrel kükredi ama kükreyişinde acı vardı. Annem yere düşerken onu yakaladım ve kendime doğru .

Ne ki? Ok göğsündeydi. Kalbine değil. Kalbi değil, değil mi?

Bakmaya çalışırken ellerim titredi. Oku göğsünden çekmeye cesaret edemedim. Bu sadece durumu daha da kötüleştirirdi. Uzun avcılık tecrübelerimden biliyordum ki ok ya çok yakındaydı ya da kalbindeydi. Kalbin her atışında ok deliğinden kan çıkıyordu.

"Dayan anne," dedim onu kendime çekerek. Kalın eteklerinin kenarından tuttum ve yırttım, gevşek kumaşı top haline getirdim ve yaraya, okun etrafına doğru ittim.

Onu ormanın zeminine yatırdığımda nefesi garip soluklarla kesildi.

Bir çift tazı kovalayan üç golem gürleyerek geçerken yer sarsıldı. Kuyruklarını bacaklarının arasına kısırmış, kişniyorlardı. Kazanmıyorduk... değil mi?

, Scouvrel ikinci kez yere indi, vücudu sert zeminde sekiyordu. Gözleri morarmıştı, yüzü solgundu, kırmızı yaralar ve gözyaşları vardı. kolları ve göğsü boyunca uzanıyordu. Ceketini ve gömleği paramparça olmuştu. Fısıldamadan önce gözleri sadece bir anlığına benimkilerle buluştu.

"Senin için geri döneceğim, Kabus."

Bir kırbaç havada şaklayarak yakaladı ve ardından orman zeminindeki gevşek yapraklar ve iğneler üzerinde kayarak sürüklendi.

Bölüm Otuz Beş

"ALLIE," DIYE NEFES NEFESE KALDI ANNEM. "Allie, dinle."

"Dinliyorum. Çok özür dilerim. Seni seviyorum anne."

Bakışlarım yerde sürüklenen Scouvrel'den annemin kanayan göğüs yarasına, oradan da

Sonra tekrar Scouvrel'e döndü.

"Ben de seni seviyorum, Allie." Öksürdü. "Sen babanın kızıydın. Hunter'ın kızı. Bunu bilmek zorundasınız."

"Tabii ki biliyorum," dedim gözyaşları içinde. Her tarafım titriyordu. Ben ne ? Ona nasıl yardım ettim? Scouvrel'e nasıl yardım ettim?

"Onunla şimdi ilgilenmelisin."

"Evet, elbette," diye kabul ettim. "Dinlenmen gerek. Ben yardım bulacağım."

Yukarı baktım. Rocky neredeydi? Diğer golemeler neredeydi?

"Kayaların arasındaki mağarada. Kız kardeşin de o kafeste." Nefes nefese kaldı. "Sana söylemem gereken çok şey var."

"saklamalısın," dedim bir elimi hafifçe alnına koyarak. Terliyordu.

"Rocky!"

Uzaktan Scouvrel'in çığlığını duydum.

Onu bir an için görmeye çalıştım ama görüş alanımdan çıkmıştı. Geriye kalan tek şey kırılmış ağaçlar, kan ve sürüklenme izleriydi. Nefesim kesildi, ne yapacağıma karar vermeye çalışırken ellerim titriyordu.

Bir çekim hissettim - takip etme ihtiyacı - ama aynı zamanda buraya demir atmış gibi hissettim. Annemin göz kapakları titriyordu.

Ne yapmalıyım? Ne yapmalıyım? Rocky neredeydi?

Yutkundum.

"Ölüyorum, Allie. Sana söylemek zorundayım," diye annem. "Babanın aklını geri getirebilirsin. Faewald'da bir kaynak var. Gözyaşı Pınarı. Gezinlerin yaşlılarıyla konuştum. Bir efsaneleri var."

"Birlikte gideceğiz," dedim sesimin titremesini engellemeye çalışarak.

"Bekle, tamam. Birlikte gideceğiz."

Eğer onu Faewald'a götürürsem, hayatını kurtarabilirim. Belki de.

Denge olarak doğru anlaşmayı yaparsam.

Ama eğer gidersem, bu Scouvrel'i Kin Katili'nin onun için hazırladığı her şeye terk etmek anlamına gelirdi. Ve ordumu başıboş bırakıp

ölümlü dünyada savunmasız.

Ama o benim annemdi.

O her zaman güçlü ve cesurdu. Her zaman benim yanımdaydı.

Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı döküldü.

"Her zamankinden daha fazla," diye soludu annem, "Sana güveniyoruz. Gençliğimin hatalarını tekrarlama. Fae'lere güvenme. Onlar canavar. Hepsi canavar. Şu evlendiğin bile."

Öksürmeye başladı ve ben de elini tuttum.

Bir karar vermem gerekiyordu. Şimdi. O ölmeden ve çok geç olmadan.

Düşün, Allie, düşün.

Uzaktan bir çığlık daha duydum - saf bir ıstırap çığlığı - ve tamamen tanıdığım bir çığlık. Kalbim ikiye ayrılıyormuş gibi hissettim. Scouvrel'in bana ihtiyacı vardı.

Annemin bana ihtiyacı vardı.

Kanlı izden ona doğru bir ileri geri baktım. "Baban," diye nefes nefese kaldı ve sonra gözleri kapandı.

"Anne," diye nefes nefese kaldım.

Ölmemiştii. Hâlâ nefes alıyordu. Ama harekete geçmem gerekiyordu.

Hemen şimdi harekete geçmeliydim.

Hıçkırıklara boğuldum.

Uzakta bir ışık parlaması oldu ve Scouvrel'in çığlıkları kesildi.

Annemin ayaklarımdan dibindeki bedeni, uzaktaki ışık parıltısı ve sadece birkaç düzine metre iki kayanın arasındaki delik yüzünden felç olmuş bir halde ayağa kalktım.

Hangi yöne gitmeliyim?

Ne yapmalıyım?

Bir panik dalgasını bastırdım ve düşünmeye çalıştım.

Bilinçli bir karar bile vermemiştim ki, ayaklarım çoktan kırılmış ağaçların yoluna girmiş, iğneyi ağaçtan koparmış ve katliamı takip ediyordum. Kan ağaçlara ve çalılara sıçramış, kayalara bulaşmıştı. Bileğim kadar kalın ağaçlar parçalara ayrılmıştı.

Enkaz, her yerde.

Gözyaşları yavaş yavaş dururken ve yüzüm sertleşirken patikada tökezleyerek ilerledim. Savaşmaya hazırdım. Kaybedecek bir şeyim kalmamıştı.

Yolun sonunda siyah bir yanık izi ve hiçbir şey yoktu. Scouvrel yok.

Kinslayer yok.
Hiçbir şey yok.
Elimi saçlarımın arasında gezdirdim, kalbim hızla çarparken kararmış
daireye baktım.
Ben ne yaptım ki?
İkisini de
kaybettim.
Yolda annemin yanına koştum, Scouvrell'in iğnesini kemerime soktum ve
titreyen ellerimle sihirli kılıcı çektim.
Hayatımda hiç bu kadar kaybolmuş hissetmemiştim.

Allie Hunter'ın hikayesinin devamını [Fae Conqueror](#)'da okuyun: Twisted Fae
serisinin (ve son!) kitabı.
Fae Peşinde'yi beğendiyseniz, lütfen bir [yorum](#) bırakmayı düşünün. Yorumlar
diğer okuyucuların hangi kitapları okuyacaklarını bilmelerine yardımcı oluyor
ve benim de zamanımı ve enerjimi o seriye önceliklendirmeme yardımcı
oluyor. Şimdiden teşekkür ederim!

Perde Arkası:

USA TODAY BESTSELLING yazarı Sarah K. L. Wilson bir iplik eğirmeyi seviyor ve eğer bu iplik büyüğü yeni bir dünya çiziyorsa, eski bir şeyi yeniden doğmuş bir şeye dönüştürüyorsa ya da kalbinizi heyecanla çarptırıyorsa... çok daha iyi! Sarah, Kuzey Ontario'daki kayalık Kanada Kalkanı'ndan geliyor - uzun aylar süren buz gibi soğuktan sabır ve azim öğreniyor - kocası ve iki küçük oğluyla birlikte yaşıyor. Onu inşaat yaparken bulabilirsiniz Odun sobasında ateş yakıyor ve keşke elinin altında bir ejderha olsa da onu yaksa diyordu.

Sarah, **Julie Thomas** ve **Eugenia Kollia**'ya bu kitabın beta okuması ve redaksiyonundaki inanılmaz çalışmaları için teşekkür . Onların kocaman yürekleri ve hikâyelere olan tutkuları olmasaydı, bu kitap aynı olmazdı.

Sarah, bu kitaba eşlik eden muhteşem kapak resmini yaratan olağanüstü sanatçı Luciano Fleitas'ın yeteneğine en derin saygıyı duyuyor. Onun çalışmaları olmasaydı, bu hikayeyi hak ettiği şekilde sergilemek çok daha zor olurdu!

Aklımı başımda tutan Kadın Fantezi Yazarları Asil Tarikatı'na da teşekkürler - bir . Ve sevgili kocam Cale ve oğullarım Neville ve Leif'e, onlarla kitap tutkularım hakkında konuşurken sonsuz sabır gösterdikleri için.

www.sarahklwilson.com

Eğlenceli güncellemeleri takip etmek için

Sarah'yı takip edin: [INSTAGRAM](#)

[FACEBOOK](#)

[AMAZON](#)

[HABER BÜLTENİ](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

